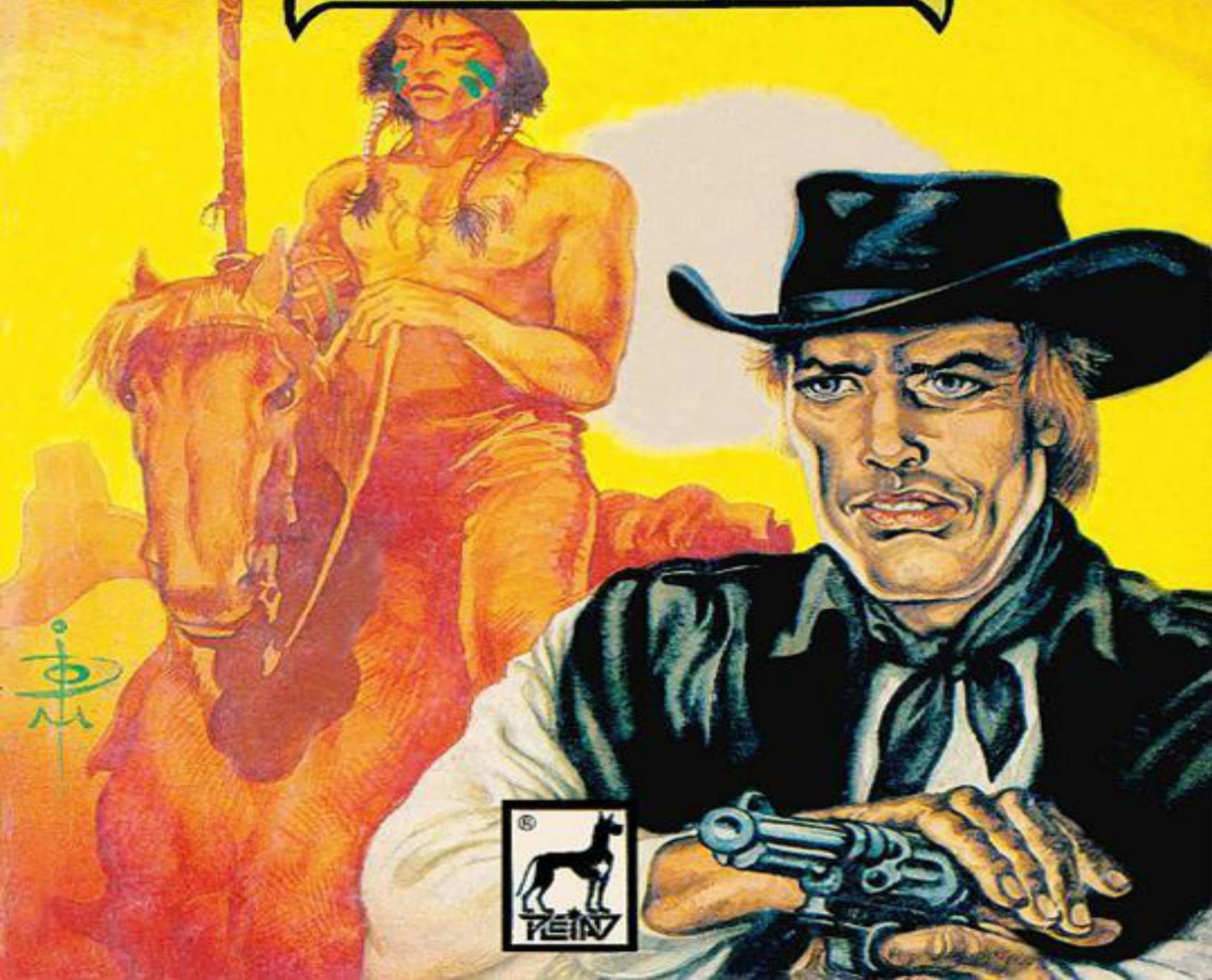

КНИГА-ИГРА

ДИВИЯТ ЗАПАД 2

ИЗГРЕВЪТ на МРАЧНОТО СЛЪНЦЕ

Майкъл Майндкрайм

МАЙКЪЛ МАЙНДКРАЙМ

ИЗГРЕВЪТ НА МРАЧНОТО

СЛЪНЦЕ

chitanka.info

339 епизода, в които литературата и играта достигат почти идеално съотношение! Нова система за оценяване играта на читателя! Край на досадното връщане в началото на книгата след всяка смърт! За първи път в поредицата за суперагента — кодови думи! Голям дневник с шест таблици.

Двубой с гризли, преследване на кайови, поставяне на засади, преговори и сражения, много логически избори! Успехът в играта зависи единствено от **твоите** способности!

МНЕНИЕТО НА ЧИТАТЕЛИТЕ

Първо, мнението на една дама — Светлана Паунова от Пловдив:

„Най-големият принос на Майкъл Майндкрайм е в това, че внася малко повече «гимнастика за ума», която за стари кокали като мен е задължителна, ако авторът иска да ме привлече. Освен това той има чувство за хумор.“

След това нещо нестандартно — Михаил Кочанов от Асеновград:

„Искам игра за Батман. Ако може, нека с това да се заеме Майкъл Майндкрайм. Макар да го мразя, сигурен съм, че той ще се справи отлично.“

И за десерт — Иво Стефанов от София:

„Прочитайки няколко от книгите на Майкъл Майндкрайм, направи ми впечатление колко оригинален е авторът и как успява да очарова читателя. Той не ни мами, книгите му са тренировка на мисълта.“

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Искам да изкажа искрена благодарност на редактора на тази книга, който ми помогна да изгладя някои нейни несъвършенства. Бих искал да се извиня на всички за мързела и разсеяността си, които ми попречиха да изгладя и останалите. Мисля, че въпреки това книгата си я бива.

Имах спор с редактора по два въпроса. И по двета отстоях своето мнение, но сега искам да го коментирам за читателите, защото и в двета случая въпросът е спорен и не е излишно да се внесе яснота по него. Не твърдя, че съм бил прав, просто настоях да остане така, както ми харесва.

Първият спорен момент е названието на дългата индианска брадва, която в книгата ще срещнете като „томахок“. Проблемът е в това, че в много книги се казва „томахавка“ и може би така е по-правилно. Но лично на мен „томахок“ ми звуци по-добре, повинушително и плашещо, затова настоях да остане така.

Едва преборих редактора си по този въпрос и няколко часа покъсно споменах пред една приятелка, че съм имал такъв спор. Тя моментално зае позицията на редактора и обяви, че знае какво е томахавка, а за томахок не е чувала. Не знам дали го направи само от женска солидарност. Както и да е, в книгата оръжието остана като „томахок“ и всички трябва да се примирят с това, нали?!

Вторият проблем е, че моите индианци знаят само едно възклициране и то е „уф, уф!“ Не съм виждал жив индианец и затова не знам как би възкликал той в различните случаи. Черпил съм информация главно от книгите на Карл Май.

Възклицирането „уф, уф“ се използва в различни случаи — при учудване, уплаха и т.н., като разликата е в интонацията. Съвсем естествено, няя не мога да предам на хартия. Ето защо ти, читателю, трябва сам да усещаш кога какво изразява въпросното „уф, уф“. Ситуацията често ще ти подскажва.

Тази книга ще излезе по Коледа и Нова година — подходящ повод да бъде подарена на хора, които още не са се докоснали до магията на книгите-игри. Ако и това не успее да ги присъедини към хилядите почитатели на жанра, значи са тежки случаи.

Последната ми книга, „Боговете на футбола“, излезе преди половин година и оттогава името ми не се беше появявало на пазара. Ето че сега, в края на годината, читателите получават цели две книги в рамките на един месец? Две ДОБРИ книги, ако мога да се доверя на собствения си нюх. Две книги, които нямат нищо общо с многото боклуци, залели жанра в последната година.

Дали не преувеличавам с критиката? Едва ли. Когато нещо не е хубаво, това трябва да се каже високо и ясно, защото посредствеността трябва да бъде убивана във всичките й форми. Спазването на фалшивата, „колегиална“ етика не ми е по вкуса. Може би защото не смяtam авторите на тези боклуци за мои колеги.

В „Номерът на Хю“ посочих новостите в тази книга, в сравнение с предишните от поредицата за суперагента, затова тук няма да им отделям внимание. Онези, които не са чели първата част на „Дивия запад“, сами ще видят новостите и, надявам се, ще ги одобрят.

След тези думи ми остава само да ти пожелая

Приятно четене и успех!

Майкъл Майндкрайм

ВНИМАНИЕ: по начина на писане тази книга се различава от останалите от поредицата за суперагент. В нея разказът се води от името на самия суперагент, който разказва преживелиците си. Както сам ще се убедиш, това увеличава удоволствието от четенето.

УПЪТВАНЕ ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ, КОИТО СА ИЗИГРАЛИ „НОМЕРЪТ НА ХЮ“

Всичко е много лесно. Само трябва да се препишат данните от „Номерът на Хю“ в дневника на тази книга. Това важи за бойните умения, качествата, оръжията и кодовите думи. Началната стойност на **ОЦЕНКА**, с която ще започнеш играта в тази книга, е равна на крайната стойност на ОЦЕНКА от „Номерът на Хю“. Нищо не бива да се пропуска.

В дневника на тази книга има една нова таблица — **Индийски воини**^[1]. В нея трябва да отбелязваш с колко воини разполагаш в момента — в графата „воини“, и с колко пушки — в графата „пушки“. Данни за попълване на тази таблица ще намериш по-нататък в текста.

След това трябва да отидеш на [Увод](#), който се намира веднага след **Упътване за читателите, които не са играли „Номерът на Хю“** и двадесет и седемте начални епизода, чиито номера започват с 0 отпред.

[1] „Индийски бойци“ на хартията — Бел.ел.кор. ↑

УПЪТВАНЕ ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ, КОИТО НЕ СА ИЗИГРАЛИ „НОМЕРЪТ НА ХЮ“

Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е да намериш тази книга и веднага да се заемеш с нея, защото нито един фен на книгите-игри не бива да пропуска такова удоволствие. Но ако си прекалено нетърпелив да започнеш с „Изгрева на Мрачното слънце“, ще ти кажа как да го направиш, така че да не ти се отрази това, че не си чел „Номерът на Хю“.

На първо място трябва да прочетеш правилата и да попълниш дневника.

ПРАВИЛА ЗА ИГРА

Играта е улеснена максимално, така че нищо да не притеснява читателя. Трябва да се попълва правилно дневника, да се следват указанията в края на всеки прочетен епизод и да се отбелязват всички промени на [ОЦЕНКА-та](#), подробности за която ще прочетеш след малко. Ако спазиш тези три правила, няма да имаш никакви проблеми в играта.

А ето как трябва да попълниш дневника (разгледани са подробно и петте таблици):

КАЧЕСТВА

Качества

Качество	Оценка
1. Интуиция	...
2. Сила	...
3. Бързина	...
4. Рефлекс	...
5. Зрение	...

Оценката ти за интуиция ще бъде определена с тест, а останалите четири — с помощта на шанса.

интуиция

Трябва да отговориш на шест въпроса. Не търси логика, избирай първото, което ти хрумне.

Въпрос 1: Коя от изброените групи е любима на Майкъл Майндкрайм?

- а) THE BEATLES
- б) ABBA
- в) DEEP PURPLE

Въпрос 2: Кой е любимият стил на Майкъл Майндкрайм?

- а) диско
- б) поп
- в) рок

Въпрос 3: Мислиш ли, че Майкъл Майндкрайм обича уиски?

- а) да
- б) не

Въпрос 4: А дали обича олио в салата от домати?

- а) да
- б) не

Въпрос 5: Какъв шоколад предпочита?

- a) натурален
- б) млечен
- в) бял

Въпрос 6: Колко завърши мачът Блекбърн — Ливърпул, който се игра на 15.10.1994 година?

- а) 3:2
- б) 2:3

След като отговориш на всички въпроси, отиди на епизод #01, за да разбереш оценката си за интуиция.

ВНИМАНИЕ: номерата на всички епизоди, посочени в ПРАВИЛА ЗА ИГРА, имат по една nulla отпред. Това е, за да се различават от номерата на епизодите по-нататък в книгата.

СИЛА, БЪРЗИНА, РЕФЛЕКС И ЗРЕНИЕ

Оценките за тези четири качества ще намериш в един от епизодите #02, #04, #06 и #08. Там са дадени четири оценки, подредени във възходящ ред. Не е казано коя оценка на кое качество е. Ти сам трябва да решиш това. Избери един от предложените четири епизода и го прочети.

БОЙНИ УМЕНИЯ

Бойни умения

Умение	Оценка
1. Стрелба с пушка	...
2. Стрелба с револвер	...
3. Хвърляне на нож	...
4. Удар с нож	...
5. Хвърляне на ласо	...
6. Удар с ръка	...
7. Удар с крак	...
8. Езда	...
9. Промъкване	...

Тази таблица се попълва по същия начин, като този път номерата на епизодите са #03, #05, #07 и #09, а дадените оценки са девет на брой, колкото са и уменията.

ОРЪЖИЯ

Оръжия

Оръжие	Оценка
1. Карабина	...
2. Мечкоубиец	...
3. Пушка	...
4. Револвер	...
5. Револвер	...
6. Нож	...
7. Ласо	...
8. Кон	...

Дадени са осем оръжия. Не се учудвай, че между тях фигурира и кон — той е много важен в Дивия запад. Всяко оръжие си има оценка, която показва качеството му. Максималното ти въоръжение се състои от мечкоубиец, карабина или пушка, два револвера, нож, ласо и кон. Ако имаш всички тези оръжия и намериш някое ново, виж дали оценката му (тя ще бъде дадена в епизода, в който го намериш) е по-висока от оценката на оръжието, което притежаваш. Ако намереното оръжие е по-добро, просто пишеш по-високата оценка. За да изпълниш успешно мисията си, съвсем не ти трябва пълно въоръжение.

По принцип, суперагентът започва приключението си без оръжия и постепенно ги събира в хода на приключението. Тъй като тук това е невъзможно (но го има в „Номерът на Хю“), ще се наложи да изprobваш късмета си. Избери един от епизодите #010, #012, #014, #016 или #018. Там ще научиш какво оръжие притежаваш.

ОЦЕНКА

Оценка
...(80)

Началната ѝ стойност е 80, но всяка твоя грешка ще я намалява. Колкото по-голяма е грешката, толкова повече точки ще ти се отнемат. В края на книгата ще намериш анализ на играта си в зависимост от крайната стойност на оценката си.

ИНДИАНСКИ ВОИНИ

Индianски войни

Воини	...
Пушки	...

В дневника на тази книга има една нова таблица — **Индianски воини**. В нея трябва да отбелязваш с колко воини разполагаш в момента — в графата „войни“, и с колко пушки — в графата „пушки“. Данни за попълване на тази таблица ще намериш по-нататък в текста.

КОДОВИ ДУМИ

Кодов
и думи

Кодовите думи, с които ще започнеш тази игра, не са ти дадени в началото на мисията, а са събиращи постепенно в хода на играта. Това е подробно описано в „Номерът на Хю“.

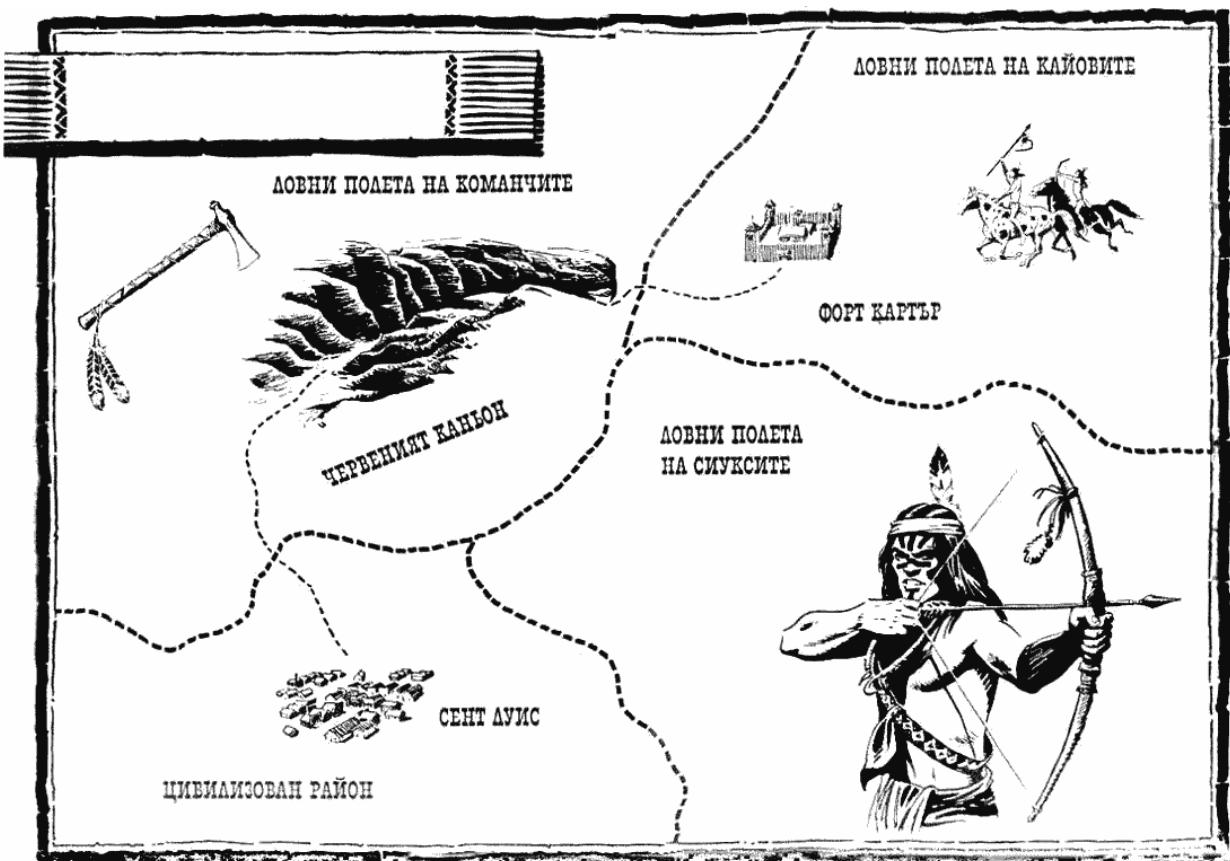
Ти няма да имаш възможност да събереш кодовите думи от тази книга (освен ако не си я намериш и прочетеш). Въщност, ти дори не знаеш каква е целта на мисията ти. За да се попълни тази празнина в знанията ти, трябва да прочетеш съкратеното съдържание на „Номерът на Хю“, което започва на [страница 17](#).

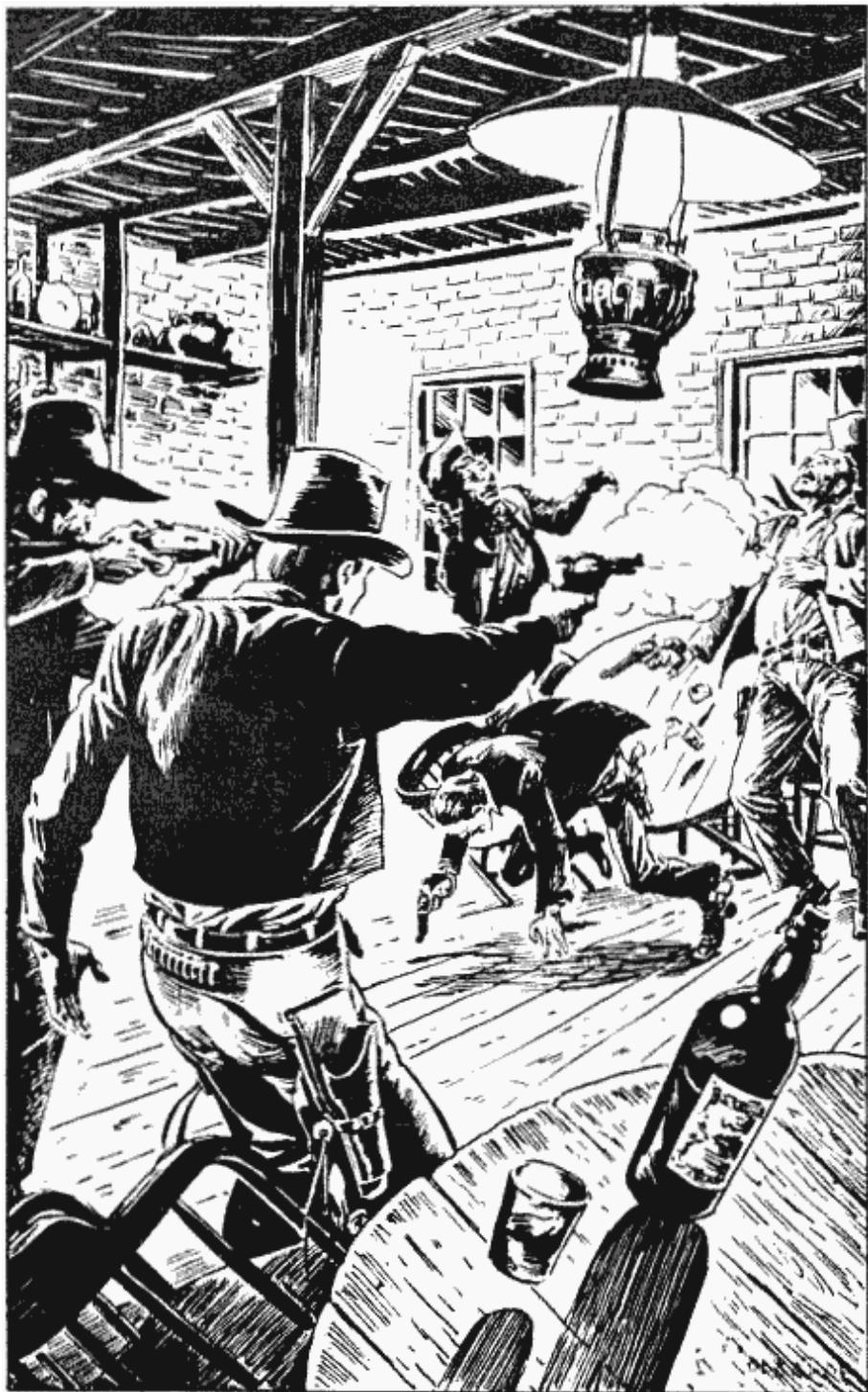
Решителната битка

1. Колко воини взимаш за засадата?	A = ...
2. Колко воини с пушки взимаш за засадата?	Б = ...
3. Колко воини има в селото?	В = ...
4. Колко воини с пушки има в селото?	Г = ...
5. Колко са войниците на Картър?	Д = ...

6. Колко от тях ще нападнат селото в гръб?	E = ...
7. Колко остават на място?	Ж = ...

КАРТА

СЪКРАТЕНО СЪДЪРЖАНИЕ НА „НОМЕРЪТ НА ХЮ“

Хю Картър е баснословно богат и баснословно откачен галактически магнат. Навремето е бил спонсор на полицията, но после се обръща срещу нея, защото методите ѝ му се сторили прекалено меки. Ето защо той решава да предизвика Отдела на двубой — Хю Картър срещу суперагента.

Картър закупува малка планета и прекроява природата ѝ така, че да заприлича на Дивия запад от времето на индианците. След това намира туземно население и с помощта на мозъчните си хирурги създава от туземците индианци и бели.

В този измислен свят Картър е полковник от армията на Съединените щати. Укрепил се е във форт Картър и до две седмици се кани да тръгне в наказателен поход срещу индианските племена в района. Не че има за какво да ги наказва, но на него му прави удоволствие да се лее невинна кръв.

Суперагентът единствен може да се опълчи срещу Картър. Историята започва от момента, когато телепортаторът го оставя в Сент Луис, откъдето той се отправя към сиуксите — най-могъщото и най-войнственото племе в района. А по идея на Спарки в главата на суперагента е инсталиран малък транслатор, с който той може да разбира и говори всички езици. Това помага в общуването с индианците.

На няколко мили от Сент Луис суперагентът среща малък военен отряд, разположил се на лагер, и се заговаря с постовия.

От този разговор суперагентът научава някои важни факти. За всеки от тях в дневника се записва кодова дума.

Дадени са ти пет кодови думи: оръжие, брой, време, засада и изненада. Виж [оценката си за интуиция](#). Ако е по-голяма от 3, можеш да запишеш в дневника си три кодови думи. Ако е по-малка или равна на 3, можеш да запишеш само две кодови думи. Значението на всяка от избранныте от теб кодови думи ще намериш в посочения епизод.

„оръжие“ — отиди на #011.

„брой“ — отиди на #013.

„време“ — отиди на #015.

„засада“ — отиди на #017.

„изненада“ — отиди на #019.

Същата вечер суперагентът спира в малка горичка, за да прекара нощта. Сега трябва да избереш един от предложените ти епизоди — #020, #022, #024 или #026.

За да разбереш какво се е случило на третия ден от идването на суперагента в Дивия запад, избери един от епизодите — #021, #023, #025 или #027.

Едва на четвъртия ден суперагентът успява да открие едно от племената на сиуксите. Той разговаря с един от младите им вождове — Мрачното слънце. Сиуксите го приемат в племето си и дори му дават правото да говори пред съвета на старейшините. Но няма право на глас, когато се вземат важни решения.

И така, историята продължава. Суперагентът намира съмишленици в борбата с Хю Картър. Дали ще успее да предотврати кръвопролитието зависи единствено от твоите способности.

Отиди на [Увод](#), който се намира на страница 24.

01

Ето и отговорите на теста. За всеки правилен отговор получаваш по една точка.

Въпрос 1: а) — 0 т. б) — 1 т. в) — 0 т.

Въпрос 2: а) — 0 т. б) — 0 т. в) — 1 т.

Въпрос 3: а) — 0 т. б) — 1 т.

Въпрос 4: а) — 0 т. б) — 1 т.

Въпрос 5: а) — 1 т. б) — 0 т.

Въпрос 6: а) — 1 т. б) — 0 т.

Събраните от теб точки дават оценката ти за интуиция. Запиши я в таблицата [Качества](#) и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

02

Ето и четирите оценки: 3, 4, 5 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш читенето.

03

Ето и деветте оценки: 2, 3, 3, 3, 4, 4, 4, 5 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

04

Ето и четирите оценки: 3, 3, 4 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш читенето.

05

Ето и деветте оценки: 3, 3, 4, 4, 4, 4, 5, 5, и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

06

Ето и четирите оценки: 4, 4, 5 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш читенето.

07

Ето и деветте оценки: 2, 2, 3, 3, 3, 4, 4, 4 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

08

Ето и четирите оценки: 3, 4, 4 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш читенето.

09

Ето и деветте оценки: 2, 3, 3, 4, 4, 4, 5, 5 и 5. Разпредели ги, както намериш за добре. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

010

Ето и твоето въоръжение: мечкоубиец — оценка 4, пушка — оценка 5, револвер — оценка 4, нож — оценка 3, кон — оценка 5. Запиши това в дневника, в таблицата [Оръжия](#). После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

011

Отрядът тръгва към форт Картър и носи двадесет сандъка с оръжие. В тези сандъци има 100 пушки. Това е ценна информация, защото индианците се нуждаят от огнестрелно оръжие, за да се противопоставят на Картър. Запиши [кодова дума](#) „оръжие“ в дневника и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

012

Ето и твоето въоръжение: мечкоубиец — оценка 3, пушка — оценка 4, револвер — оценка 4, револвер — оценка 5, нож — оценка 3, ласо — оценка 3, кон — оценка 4. Запиши това в дневника, в таблицата [Оръжия](#). После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

013

Отрядът се състои от 60 човека. Запиши [кодова дума „брой“](#) в дневника и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

014

Ето и твоето въоръжение: пушка — оценка 4, револвер — оценка 5, револвер — оценка 3, нож — оценка 4, кон — оценка 3. Запиши това в дневника, в таблицата [Оръжия](#). После се врни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

015

В разговора става ясно, че целта им е форт Картър. Научаваш и кога ще тръгнат — след четири дни. Това прави ден шести от твоето пребиваване в Дивия запад. Запиши [кодова дума](#) „време“ в дневника и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

016

Ето и твоето въоръжение: карабина — 5, мечкоубиец — 4, револвер — 4, револвер — 4, нож — 4, кон — 5. Запиши това в дневника, в таблицата [Оръжия](#). В таблицата [Кодови думи](#) запиши „благодарност“. После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

017

Целта на отряда е форт Картьр, а пътят им минава през Червения каньон. Запиши [кодова дума](#) „засада“ в дневника и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

018

Ето и твоето въоръжение: мечкоубиец — оценка 5, револвер — оценка 3, револвер — оценка 5, нож — оценка 4, ласо — оценка 4, кон — оценка 3. Запиши това в дневника, в таблицата [Оръжия](#). После се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

019

Това не е единственият отряд, който тръгва към форт Картьр. След десет дни натам ще се отправи и друг отряд, който ще има за цел да подпомогне наказателната акция на Картьр срещу индианците. Запиши [кодова дума „изненада“](#) в дневника и се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

020

Преди да легне, суперагентът оглежда местността и открива, че наоколо лагерува още една група. Това са бели мошеници, които са заловили голям вожд на сиуксите и го измъчват, за да издаде къде има злато. Суперагентът се намесва и убива четиримата.

За съжаление, това не спасява вожда. Той е ранен смъртоносно и скоро умира от раните си. Но преди това дава на суперагента своя знак, изрисуван с нож върху парче кожа. Благодарение на този тотем суперагентът ще бъде добре дошъл, сред което и да е племе сиукси, защото Ревяция бизон, така се назва вождът, е известен и уважаван от всички. Запиши [кодова дума](#) „тотем“. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

021

Група команчи залавят суперагента и го принуждават да се бие за живота си. В епичен двубой с вожда им, Кървавия нож, суперагентът успява да го убие и да се спаси, но си навлича омразата на команчите. Все пак те го пускат да си върви.

Сега се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

022

Суперагентът прекарва спокойно нощта и на другия ден е отново на път. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

023

Целия ден минава спокойно. От сиуксите няма и следа. Нощта също преминава без премеждия, а на сутринта суперагентът е отново на път. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

024

Преди да легне, суперагентът оглежда местността и открива, че наоколо лагерува още една група. Това са бели мошеници, които са заловили голям вожд на сиуксите и го измъчват, за да издаде къде има залежи от злато. Суперагентът се намесва и убива четириимата.

За съжаление, това не спасява вожда. Той е ранен смъртоносно и скоро умира от раните си. Но преди това дава на суперагента своя знак, изрисуван с нож върху парче кожа. Благодарение на този тотем суперагентът ще бъде добре дошъл, сред което и да е племе на сиуксите, защото Ревяция бизон, така се назова вождът, е известен и уважаван от всички.

Запиши в дневника кодова дума „тотем“.

Освен това вождът ти подарява и жребеца си. Животното се подчинява на заповедите ти и ти сменяш досегашната си кранта с него. Отбележи в дневника, в таблицата [Оръжия](#), че оценката на коня ти е 6. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

025

Денят минава спокойно. От сиуксите няма и следа. Нощта също преминава без премеждия и на сутринта суперагентът отново е на път. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

026

Нощта преминава спокойно и на другия ден суперагентът отново е на път. Върни се на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

027

Група команчи залавят суперагента и го принуждават да се бие за живота си. Той трябва да се изправи срещу вожда им, Кървавия нож. В бой с ножове той го побеждава. Жivotът на вожда е в ръцете му, но той не го убива. Вместо това печели приятелството му. Двамата изпушват лулата на мира и суперагентът получава обещание, че винаги може да разчита на помощта на команчите. Запиши в дневника кодова дума „приятел“. След това се върни на [Правила за игра](#), за да продължиш четенето.

УВОД

Мрачното слънце ме прие във вигвама си и нареди да отведат коня ми при останалите на паша. Докато той издаваше заповеди на висок глас на бойците си, неговата майка пое грижата за мен. Извади няколко бизонови кожи и ми приготви постеля за през нощта. След това напали огъня и ме покани край него. С удоволствие приех, защото вечерта бе дошла, а заедно с нея и резливия, студен вятър, така характерен за прерията. Мрачното слънце ме завари край пламъците.

— Может би белият мъж е уморен и желае да си почине? — попита ме той.

В тона му пролича желание за разговор.

— Името на белия мъж е Майк и бих се радвал, ако Мрачното слънце го използва занапред. Освен това се чувствам бодър и бих искал да поговорим за това, което ни предстои — битката с Картър.

— Сиу са голямо племе и имат безброй бойци — започна младият вожд. — Но те живеят на малки отряди, всеки от които има свой вожд и се подчинява на него.

— Това означава, че ще бъде трудно да съберем много воини.

— Да, страхувам се, че е така. Но все пак Мрачното слънце е известен и уважаван вожд, въпреки младостта си. Той ще се опита да убеди братята си да воюват с Картър, но много от тях са уплашени от мощта на белите и са готови да отидат в резерватите им, а други все още не са се сблъсквали с бледоликите и подценяват опасността.

— Плаши ме друго — воините ти не са въоръжени добре.

— Майк отново каза верни думи. В това село има шест пъти по десет бойци, но само десет от тях имат пушки. Мрачното слънце искаше да купи пушки за своя народ и бе готов да плати много злато за тях, но белите търговци му предлагаха само боклуци и накрая той се отказа да преговаря с тях. Има само един начин да намерим оръжие — да нападнем някой по-малоброен отряд, да избием войниците и да вземем оръжието им.

Тези думи ме подсетиха, че може би знам нещо, което ще е от полза за индианците.

Отиди на #1.

ЕПИЗОДИ

1

— Преди четири дни тръгнах от Сент Луис — казах аз. — Само на няколко мили от града видях малък военен отряд. Разговарях с един от войниците и разбрах, че се канят да тръгнат към форт Картьр.

— Уф, уф! — възклика Мрачното слънце. — Тези кучета ще ни дадат оръжие.

Погледни в таблицата „[Кодови думи](#)“ и виж какви кодови думи си записал. Изброени са няколко комбинации. Намери тази, която важи за теб.

- оръжие, време и брой — отиди на #2.
- оръжие и време — отиди на #2.
- оръжие и брой — отиди на #3.
- време и брой — отиди на #4.
- оръжие — отиди на #5.
- време — отиди на #6.
- брой — отиди на #7.
- нито една — отиди на #8.

2

— Да, и аз мисля така. Научих много неща от войника и мога да зарадвам Мрачното слънце — освен оръжията на войниците, отрядът носи още сто пушки.

— Това е добре. Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Майк е прав. Не можем да стоим повече от един ден и една нощ в каньона, без да ни забележат.

— Тогава всичко се нарежда, защото аз знам кога точно ще тръгнат войниците от Сент Луис. Те ще потеглят на път утре.

— Те са в ръцете ни! — възклика радостно Мрачното слънце.
— Ще ги причакаме и ще им отнемем оръжието. Тогава сиуксите ще бъдат достатъчно силни, за да се справят и с Картър. Нека сега моят бял брат си почине, а в това време Мрачното слънце ще повика на помощ още бойци на сиуксите, за да бъдем сигурни, че кучетата няма да ни се изплъзнат.

Само минута, след като той излезе от вигвама, аз потънах в блажен сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши кодова дума „атака“. След това отиди на #17.

3

— Да, и аз мисля така. Научих много неща от войника и мога да зарадвам Мрачното слънце. Отрядът не е многоброен — само шест пъти по десет войници. Освен това те носят още сто пушки.

— Това е добре. Имаме сила, за да се справим с такъв враг. Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност.

— Майк е прав. Не можем да стоим повече от един ден и една нощ в каньона, без да ни забележат. Ще ми кажеш ли кога можем да ги заловим там.

— Точно това не знам.

— Мога да събера воините си за един ден и още толкова имаме до каньона, но понеже ще яздим и през нощта, макар и по-бавно, можем да бъдем при каньона най-рано след ден и половина.

Това означаваше, че още на ден шести от пребиваването ми в Дивия запад, можехме да направим засада. Но дали нямаше да е рано? Или пък твърде късно?

*Тази вечер е ден четвърти от пребиваването ти в Дивия запад.
Ще искаш ли да направите засада и кога?*

— няма да искаш — отиди на #9.

— на ден шести — отиди на #10.

— на ден седми — отиди на #11.

— на ден осми — отиди на #12.

4

— Да, и аз мисля така. Научих много неща от войника и мога да зарадвам Мрачното слънце. Отрядът не е многоброен — само шест пъти по десет войници.

— Това е добре. Имаме сила, за да се справим с такъв враг. Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Това е така. А и оръжието не е много. Може би не трябва да нападаме тези бледолики? — поколеба се Мрачното слънце. — Нека Майк ми каже дали това оръжие ще ни донесе победата срещу Картър.

— Едва ли. Шестдесетте пушки ще увеличат силата ни, но няма да са от решаващо значение в битката.

— Тогава оставям на теб да решиш дали трябва да нападнем бледоликите.

Какво е решението ти?

— да нападнете отряда — отиди на #13.

— да пропуснете отряда — отиди на #14.

5

— Да, и аз мисля така. Научих много неща от войника и мога да зарадвам Мрачното слънце — освен оръжията на войниците, отрядът носи още сто пушки.

— Това е добре. Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Майк е прав. Не можем да стоим повече от един ден и една нощ в каньона, без да ни забележат. Не знае ли Майк кога отрядът ще тръгне към форт Картър?

— Уви, не. Мога само да гадая.

— В такъв случай може би не е разумно да се излагаме на опасност, щом плячката не е сигурна. Не можеш ли поне да предположиш кога най-вероятно ще са там?

Трябваше сам да решава как да постъпим в случая. Дали да поемем известен риск и да навлезем за един ден в районите на команчите, надявайки се да засечем отряда, или да оставим отряда да се добере до форт Картър.

Какво решаваш?

— оставяте отряда — отиди на #15.

— ще го нападнете — отиди на #16.

6

— Не знам колко хора са, нито какво можем да вземем от тях.

— Но имат пушки, нали?

— Да. Можем да вземем оръжията им и тогава сиуксите ще са въоръжени по-добре.

— Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Това е така. А и оръжието не е много. Може би не трябва да нападаме тези бледолики? — поколеба се Мрачното слънце. — Нека Майк ми каже дали това оръжие ще ни донесе победата срещу Картър.

— Едва ли.

— Тогава оставям на теб да решиш дали трябва да нападнем бледоликите.

Какво е решението ти?

— да нападнете отряда — отиди на #13.

— да пропуснете отряда — отиди на #15.

— Да, и аз мисля така. Научих много неща от войника и мога да зарадвам Мрачното слънце. Отрядът не е многоброен — само шест пъти по десет войници.

— Това е добре. Имаме сила, за да се справим с такъв враг. Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Това е така. А и оръжието не е много. Може би не трябва да нападаме тези бледолики? — поколеба се Мрачното слънце. — Нека Майк ми каже дали това оръжие ще ни донесе победата срещу Картър.

— Едва ли. Шестдесетте пушки ще увеличат силата ни, но няма да са от решаващо значение в битката.

— Тогава оставям на теб да решиш дали трябва да нападнем бледоликите.

Какво е решението ти?

— да нападнете отряда — отиди на #16.

— да пропуснете отряда — отиди на #14.

8

— Не мисля така. Говорих с един от войниците, но не успях да науча от колко хора се състои отрядът и кога ще потегли към форт Картър. Не знам и откъде ще минат.

— Мрачното слънце знае къде да залови отряда. Когато белите отиват към форт Картър, пътят им минава през Червения каньон. Трябва да им устроим засада тъкмо там.

— Но това място е в ловните полета на команчите. Няма ли да се изложим на голяма опасност?

— Това е така. А и оръжието не е много. Може би не трябва да нападаме тези бледолики? — поколеба се Мрачното слънце.

— И аз мисля така. Не бива да излагаме живота си на опасност, когато не знаем какво ще спечелим от това.

— Тогава ще оставим тези кучета да се доберат до форт Картър. Но с това те няма да избягнат смъртта.

След този кратък разговор потънах в сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши кодова дума „минало“. След това отиди на #17.

9

— Не мисля, че трябва да правим засада. Отрядът може вече да е минал. А може и да не познаем в кой ден ще мине през Червения каньон.

— Тогава ще оставим тези кучета да се доберат до форт Картър. Но с това те няма да избягнат смъртта.

След този кратък разговор потънах в сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши кодова дума „минало“. След това отиди на #17.

10

— Нещо ми подсказва, че трябва да тръгнат още утре на път. Вярвам, че ще стане така.

— Ще стигнат до каньона за един ден. Значи утре трябва да събера войните и след още един ден да сме там — каза Мрачното слънце. — Ще ги принакаме и ще им отнемем оръжието. Тогава сиуксите ще бъдат достатъчно силни, за да се справят и с Картър. Нека сега моят бял брат си почине, а в това време Мрачното слънце ще повика на помощ още бойци на сиуксите, за да бъдем сигурни, че кучетата няма да ни се изпълзнат.

Само минута след като той излезе от вигвама, аз потънах в блажен сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши кодова дума „атака“. След това отиди на #17.

11

— Нещо ми подсказва, че ще тръгнат на път след два дни. Вярвам, че ще стане така.

— Тогава и ние трябва да сме при каньона след два дни — каза младият вожд. — Ще ги причакаме и ще им отнемем оръжието. Тогава сиуксите ще бъдат достатъчно силни, за да се справят и с Картър. Нека сега моят бял брат си почине, а в това време Мрачното слънце ще повика на помощ още бойци на сиуксите, за да бъдем сигурни, че кучетата няма да ни се изплъзнат.

Само минута, след като той излезе от вигвама, аз потънах в блажен сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши [кодова дума „очекване“](#). След това отиди на #17.

12

— Нещо ми подсказва, че ще тръгнат на път след три дни. Вярвам, че ще стане така.

— Тогава и ние трябва да сме при каньона след три дни — каза младият вожд. — Ще ги причакаме и ще им отнемем оръжието. Тогава сиуксите ще бъдат достатъчно силни, за да се справят и с Картър. Нека сега моят бял брат си почине, а в това време Мрачното слънце ще повика на помощ още бойци на сиуксите, за да бъдем сигурни, че кучетата няма да ни се изплъзнат.

Само минута, след като той излезе от вигвама, аз потънах в блажен сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши [кодова дума „очекване“](#). След това отиди на #17.

13

— Не бива да пропускаме този шанс да се въоръжим. Освен това по-добре е да се справим с този отряд сега, отколкото да ги оставим да се присъединят към гарнизона на форта.

— Добре. Но няма да можем да ги нападнем, ако не знаем кога ще минат през Червения каньон.

— Тогава всичко се нарежда, защото аз знам кога точно ще тръгнат войниците от Сент Луис. Те ще потеглят на път утре.

— Те са в ръцете ни! — възклика радостно Мрачното слънце.

— Ще ги принакаме и ще им отнемем оръжието. Тогава сиуксите ще бъдат достатъчно силни, за да се справят и с Картър. Нека сега моят бял брат си почине, а в това време Мрачното слънце ще повика на помощ още бойци на сиуксите, за да бъдем сигурни, че кучетата няма да ни се изплъзват.

Само минута, след като той излезе от вигвама, аз потънах в блажен сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши кодова дума „атака“. След това отиди на #17.

14

— Според мен не си заслужава да рискуваме живота на воините на сиуксите, заради шестдесет пушки.

— Тогава ще оставим бледоликите кучета да отидат във форт Картър. Това няма да им помогне да избегнат смъртта.

След този кратък разговор потънах в сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши [кодова дума](#) „минало“. След това отиди на #17.

15

— Не мисля, че е разумно да поемем този риск — казах аз след кратък размисъл. — Тези пушки няма да решат изхода от битката с Картър, но ако команчите ни заловят и убият, индианците ще загубят двубоя с белия човек.

— Майк сигурно е прав и аз ще го послушам. Белите кучета ще се доберат до форт Картър, но с това няма да избегнат смъртта.

След този кратък разговор потънах в сън, който ме държа в обятията си до сутринта.

Запиши [кодова дума „минало“](#). След това отиди на #17.

16

— Не бива да пропускаме този шанс да се въоръжим. Освен това по-добре е да се справим с този отряд сега, отколкото да ги оставим да се присъединят към гарнизона на форта.

— Тогава остава само да изберем деня, в който ще направим засадата в Червения каньон. Мога да събера воините си за един ден и още толкова имаме до каньона, но понеже ще яздим и през нощта, макар и по-бавно, можем да бъдем при каньона най-рано след ден и половина.

Това означаваше, че още на ден шести от пребиваването ми в Дивия запад можехме да направим засада. Но дали нямаше да е рано? Или пък твърде късно?

Ще искаш ли да направите засада и кога?

- няма да искаш — отиди на #9.
- на ден шести — отиди на #10.
- на ден седми — отиди на #11.
- на ден осми — отиди на #12.

Слънцето едва се бе подало над хоризонта и на лъчите му не достигаше нито светлина, нито топлина, за да ме примамят да напусна топлите завивки. В нормалния си живот мразя ранното ставане, затова разтърсването по рамото, което ме извади от сладкия сън, ме накара да се намръщя. Предпазливо отворих едното си око и видях надвесен над мен силует на мъж.

— Мрачното слънце отива на лов. Ще дойде ли Майк с него? — попита ме вождът.

Какво ще отговориш?

— *не — отиди на #18.*

— *да — отиди на #19.*

— Толкова рано? — удивих се аз. — Не, предпочитам да си остана на топло. А на теб пожелавам успех.

— Тогава Мрачното слънце ще те помоли за една услуга.

— Готов съм да я направя, ако това ме задържи под завивките за още няколко часа.

— Искам да взема коня ти, защото имам нужда от два.

— Значи ловуваш с два коня. Да не би да се гласиш да използваш моя за примамка?

Стори ми се, че вождът се усмихна на тази шега, но с индианците човек никога не може да бъде сигурен.

— Нека Майк не се беспокой за коня си — отвърна ми той. — Искам да ти дам един съвет. Избягвай среща с Бесния танц, жреца на племето. Струва ми се, че омразата, която тай към мен, се е прехвърлила и върху теб.

Кимнах разбирашо и той напусна вигвама. А само два часа по-късно, докато се разхождах кратко между шатрите, се натресох точно на човека, от когото ми бе поръчано да страня.

Бесния танц се появи изненадващо иззад един вигвам и застана срещу мен в разкрачена и високомерна стойка. Дясната му ръка непрекъснато играеше нагоре-надолу, удряйки в земята магьосническия му жезъл. Имах достатъчно време да го огледам подробно. Беше висок колкото мен, с дълга посребряла коса и пищен накит от пера около главата. Тъмни очи от двете страни на гърбавия му орлов нос ме гледаха с неприкрита омраза. За миг изпитах странното чувство, че и черепът, който увенчаваше жезъла му, е вперил поглед в мен.

— Не си желан тук — просьска Бесния танц, посочвайки ме с жезъла. — Сиуксите нямат нужда от бели кучета.

— Изглежда Мрачното слънце не мисли така — подхвърлих небрежно аз.

— Той е твърде млад, за да се осланя човек на мислите му. Хората тук слушат мен. Ако не напуснеш вигвамите ни до два дни, ще

умреш на кола на мъчението. Разбра ли, бяло куче?

— Не съм свикнал да говорят така с мен.

— Ха! — изсумтя той и ми обърна гръб.

След тази неприятна среща, реших да изляза за няколко часа извън селото.

Sam избери — #20 или #22.

— Иска ли питане! — отвърнах аз и изскочих от завивките.

Скоро след като напуснахме селото, открихме следите на стадо сърни и ги проследихме. Бяха повече от тридесет животни. Настигнахме ги на една полянка, но Мрачното слънце се задоволи да ги погледа и дори не посегна към пушката си.

— Червеният воин никога не убива, ако няма нужда. Сега вигвамите на сиу са пълни с месо.

Погледнах го с недоумение. Та нали бяхме излезли толкова рано именно, за да ловуваме.

— Нека Майк ми прости — каза вождът. — Мрачното слънце трябваше да свърши нещо тайно от племето. Затова ми трябваше още един кон.

Веднага загрях каква е работата. Земите на сиуксите се славеха със златни находища и вождът сигурно отиваше до едно от тях. Може би таеше някаква надежда да купи оръжие с жълтия метал.

— Значи трябва да сляза от коня си и да те изчакам някъде, докато си свършиш работата?

Той кимна. Аз свалих оръжията си, струпах ги на една купчина и седнах до тях. Мрачното слънце хвана поводите на коня ми и препусна на запад. Останах загледан в него, докато не се скри от погледа ми. После се заех да чертая разни странни фигурки по земята с помощта на една пръчка.

Отиди на #21.

20

Когато няколко часа по-късно се завърнах в селото, открих Мрачното слънце във вигвама.

— Как мина ловът?

— Добре — отвърна доволно той, усмихвайки се загадъчно.

— А къде е плячката?

— Нека Майк не бъде толкова нетърпелив. След няколко дни може би ще види моя улов и дано остане доволен от него.

Не разбрах нищо от думите му, но той не ми изглеждаше склонен да дава допълнителни обяснения, затова повдигнах рамене.

— Срещнах една ядосана гризли, но успях да ѝ избягам. Нека Майк ме последва — каза той, излезе от вигвама и яхна коня си.

След половин час лудо препускане, изведнъж дръпна рязко юздите и скочи от седлото. Приближих се до него.

Отиди на #70.

21

В началото внимателно се оглеждах наоколо, защото опасностите, които крие прерията, не са подценяване, но скоро ми стана тъпо и скучно да си въртя главата като уплашен заек. Затова се съсредоточих върху рисуването с пръчка, разчитайки на периферното си зрение да ме предупреди в случай на опасност.

*Виж [оценката си за зрение](#). Ако е по-голяма от 3, отиди на #24.
В противен случай отиди на #23.*

Когато няколко часа по-късно се завърнах в селото, заварих тълпа разгневени мъже и жени, предвождани от жреца. По негов знак няколко воини ме обградиха. Опитах се да протестирам, но бърз удар с обратната страна на томахок ме повали на земята.

Дойдох в съзнание на кола на мъчението. Около мен свистяха ножове и стрели и се забиваха на милиметри от тялото ми.

Бесния танц посрещна съуждането ми със злорада усмивка.

— Чаках да отвориш очи, за да започнем истинската част от ритуала — каза той.

— Но какво съм направил?

— Мълчи, куче! — извика той. — Конят на Мрачното слънце се върна в селото. Вярното животно донесе господаря си на гръб и нашият млад вожд издъхна в ръцете ми. Но преди това ми прошепна името на убиеца — твоето!

Той замахна с жезъла си и го спря над главата ми. Сиуксите нададоха гневни викове при напомнянето за смъртта на вожда си.

— Всъщност, Мрачното слънце загина от рани, които бе получил в тежка битка с мечка гризли — добави Бесния танц, но този път съвсем тихо, така че само аз да чувам думите му. — Никой няма да разбере истината, защото ти ще умреш.

Той се отдалечи и даде знак на войните да започнат мъченията. След няколко часа, изпълнени с адски мъки, изстрадалата ми душа се пренесе в рая.

Намали оценката си с 2 точки. След това се върни на #17, за да продължиш играта оттам.

23

Бях се увлякъл в поредното си произведение — изправен на задните си крака буен мустанг — когато нещо ми подсказа, че трябва да вдигна глава и да се огледам.

Накъде ще погледнеш?

- наляво — отиди на #25.
- надясно — отиди на #26.

24

Бях се увлякъл в поредното си произведение — изправен на задните си крака буен мустанг, когато леко раздвижене на върховете на дърветата в близката горичка ме накара да се взра по- внимателно натам.

Нещо мощно се движеше сред растителността и приближаваше към мен с тревожна скорост. Едва бях успял да се изправя, когато зелената стена се разтвори и срещу мен изскочи огромна мечка гризли. Беше разгневена и явно искаше да си го изкара върху някого. Тъй като бях единственият в околността, съвсем естествено беше да се почувствам заплашен.

Отиди на #27.

25

От лявата ми страна нямаше нищо подозрително, но точно когато се уверих в това, страхотен шум отлясно ме накара да се вцепеня. Обърнах се светкавично по посока на шума и пребледнях. Срещу мен се носеше огромна мечка гризли. Изглеждаше ядосана и явно искаше да си го изкара върху мен.

Преди да успея да се пресегна за оръжията си, тя се изправи на задните си крака, достигайки внушителната височина от два метра и половина, и се хвърли към мен. Лапата ѝ се стовари върху гръбнака ми и зловещ пукот извести отлитането на изстрадалата ми душа в рая.

Намали оценката си с 3 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

26

За щастие, отгатнах правилната посока. Леко раздвижване на върховете на дърветата в близката горичка ме накара да се взра повнимателно натам.

Нещо мощно се движеше сред растителността и приближаваше към мен с тревожна скорост. Едва бях успял да се изправя, когато зелената стена се разтвори и срещу мен изскочи огромна мечка гризли. Беше разгневена и явно искаше да си го изкара върху някого. Тъй като бях единственият в околността, съвсем естествено беше да се почувства заплашен.

Отиди на #27.

Звярът бе само на тридесетина метра от мен и препускаше с максималната скорост, на която бе способно гигантското му тяло. Имах само миг, за да реша как да постъпя. Оръжията бяха на метър от мен, а само на десетина метра едно дърво услужливо ми предлагаше убежище в по-високите клони на короната си.

Как ще постъпиш?

— ще вземеш някое оръжие и ще се биеш с гризли — отиди на #28.

— ще побегнеш — отиди на #34.

28

Избрах вариант, който освен по-мъжки, ми се стори и по-разумен. Гризли бе набрала скорост и едва ли щеше да ми се отаде да избягам. Затова се пригответих за битка, посягайки към купчината с оръжия.

С какво ще се биеш срещу гризли?

— карабина — отиди на #29.

— пушка — отиди на #30.

— мечкоубиец — отиди на #31.

— револвер (дори да имаш два, ситуацията е толкова напрегната, че можеш да използваш само единия — този с по-висока оценка, разбира се) — отиди на #32.

— нож — отиди на #33.

29

Грабнах карабината, която щеше да ми осигури пет изстрела един след друг, и я вдигнах срещу мечката. Бързо трябваше да реша къде да се прицеля.

Къде ще се прицелиш?

- очите — отиди на #35.
- сърцето — отиди на #36.
- корема — отиди на #41.

30

Грабнах пушката и я вдигнах срещу мечката. Бързо трябваше да реша къде да се прицеля.

Къде ще се прицелиш?

- очите — отиди на #39.
- сърцето — отиди на #40.
- корема — отиди на #41.

31

Грабнах мечкоубиеца и го вдигнах срещу мечката. Бързо трябваше да решава къде да се прицеля.

Къде ще се прицелиш?

- очите — отиди на #37.
- сърцето — отиди на #38.
- корема — отиди на #41.

32

Револверът има едно предимство пред пушката — повечето куршуми, които може да изстреля, без да се налага презареждане. Има и един недостатък — поразяващата мощ на куршумите му е по-малка. Въпреки това избрах него, за да се справя с гризли.

Сега трябваше бързо да решава къде да се прицеля.

Къде ще се прицелиш?

— в очите — отиди на #43.

— в сърцето — отиди на #44.

— в корема — отиди на #45.

33

В последния момент се сетих за ножа, който висеше на кръста ми, и реших да се опитам да победя страховития звяр с него. Безспорно, това беше трудна задача, но аз поех риска. Когато стигна на няколко метра от мен, гризли се изправи на задните си крака и достигна внушителната височина от два метра и половина. Сега тя оголи тялото си за удар и разбрах, че трябва да го направя точно в този миг, ако не искам да пропусна открилата се възможност.

Къде ще забиеш ножа?

- в очите — отиди на #56.
- в сърцето — отиди на #57.
- в корема — отиди на #58.

34

Перспективата да се бия с разярена гризли ми се стори недостатъчно привлекателна, за да ме задържи на място. Обърнах се рязко и си плюх на петите, влагайки в спрингта всичко, на което бях способен в момента.

Докато набирах скорост, мозъкът ми бе сериозно затруднен от дилемата — бягство по права или опит за покатерване на дърво. Имаше опасност да ме залови, докато се катерех. А можеше и да се окаже по-бърза в едно обикновено надбягване.

Какво ще избереш?

- да се покатериш на дървото — отиди на #64.
- да се опиташ да я надбягаш по права линия, надявайки се да си по-бърз от нея — отиди на #65.

35

Сетих се за едно от малкото уязвими места на гризли — очните й кухини. Несъмнено черепът и бе достатъчно твърд, за да устои на попадение на курсум, но ако успеех да го прокарам през тях, щях да улуча мозъка и тогава щеше да е цяло чудо, ако продължеше да беснее. Прицелих се бързо в дясното око и натиснах спусъка.

Събери оценката на карабината с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.

36

Всяко живо същество, колкото и мощно да е то, има едно особено уязвимо място — сърцето. Имах пет изстрела, за да го поразя и тогава щеше да е истинско чудо, ако гризли продължеше да беснее. Прицелих се бързо и натиснах спусъка.

Събери оценката на карабината с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.

Сетих се за едно от малкото уязвими места на гризли — очните й кухини. Несъмнено черепът и бе достатъчно твърд, за да устои на попадение на курсум, но ако успеех да го прокарам през тях, щях да улуча мозъка и тогава щеше да е цяло чудо, ако продължеше да беснее. Прицелих се бързо в дясното око и натиснах спусъка.

Събери оценката на мечкоубиеца с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.

38

Всяко живо същество, колкото и мощно да е то, има едно особено уязвимо място — сърцето. Имах пет изстрела, за да го поразя и тогава щеше да е истинско чудо, ако гризли продължеше да беснее. Прицелих се бързо и натиснах спусъка.

Събери оценката на мечкоубиеца с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.

39

Сетих се за едно от малкото уязвими места на гризли — очните й кухини. Несъмнено черепът и бе достатъчно твърд, за да устои на попадение на курсум, но ако успеех да го прокарам през тях, щях да улуча мозъка и тогава щеше да е цяло чудо, ако продължеше да беснее. Прицелих се бързо в дясното око и натиснах спусъка.

Събери оценката на пушката с оценката си за стрелба с пушка. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.

40

Всяко живо същество, колкото и мощно да е то, има едно особено уязвимо място — сърцето. Имах два изстрела, за да го поразя и тогава щеше да е истинско чудо, ако гризли продължеше да беснее. Прицелих се бързо и натиснах спусъка.

*Събери оценката на пушката с оценката си за стрелба с пушка.
Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на #49. В противен случай отиди на #42.*

41

Изстрелях куршумите си в корема на изправилото се на задните си крака животно и това спря устрема му. Гризли застина за миг, сякаш не можеше да повярва, че някой се осмелява да я наранява. От раните в корема й текна кръв. Това ме обнадежди, но в следващия миг звярът показва, че все още притежава страховита сила. Лапата му се стовари върху гръбнака ми и зловещ пукот извести отлитането на изстрадалата ми душа в рая.

Намали оценката си с 5 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

42

Когато стигна на няколко метра от мен, гризли се изправи на задните си крака и точно в този момент аз изстрелях куршумите си в нея. За голямо мое учудване, тялото ѝ ги пое, без това да прекърши устрема му. Сигурно не я бях улучил както трябва.

Лапата ѝ се стовари върху гръбнака ми и зловещ пукот извести отлитането на изстрадалата ми душа в рая.

Намали оценката си с 3 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

43

Не се залъгвах, че имам някакъв шанс да улуча сърцето на гризли. Дори да успеех да се прицеля точно, куршумите щяха да заседнат в месото или ребрата на животното — пробивната им мощ нямаше да стигне за нещо по-сериозно.

Затова взех на мушка очите на звяра и когато гризли се изправи, изпразних шестте куршума в тях. Би трябвало поне два от тях да са улучили целите, защото на мястото на очите се появиха две кървави петна. Гризли вдигна лапа, но вместо да замахне към мен, тя докосна лицето си и нададе силен рев, изпълнен с ярост и болка.

Ако имаш нож и искаш да го използваш, за да я нападнеш, отиди на #48. В противен случай отиди на #47.

Знаех, че очите са уязвимо място на гризли, но ми се сториха прекалено сложна цел. Затова насочих револвера към сърцето на зияра и когато гризли се изправи на задните си крака, изпразних всичките шест курсума в гърдите ѝ.

Отиди на #46.

45

Знаех, че очите са уязвимо място на гризли, но ми се сториха прекалено сложна цел. Затова насочих револвера към сърцето на звяра и когато гризли се изправи на задните си крака, изпразних всичките шест курсума в корема й.

Отиди на #46.

46

Жалкият ми опит да спра устрема на гризли закономерно завърши с провал. Тя дори не усети болка, когато малките оловни топчета пробиваха кожата ѝ. Вместо това лапата ѝ се стовари върху гръбнака ми и зловещ пукот извести отлитането на изстрадалата ми душа в рая.

Намали оценката си с 3 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

Без да губя време хукнах към дървото и по един образцов, катеричнообразен начин достигнах високите части на короната му. Едва там намерих малко спокойствие и отправих поглед към местността под мен.

Сам избери — #52 или #53.

Сега тялото ѝ бе изложено доста удобно и аз не пропуснах да се възползвам от възможността да довърша звяра. С бързо движение измъкнах ножа и се хвърлих към него с надеждата да успея, да забия остието в сърцето му.

Събери оценката на ножа с оценката си за удар с нож. Умножи тази сума по две и прибави към нея оценките си за сила, бързина и рефлекс. Ако крайният сбор е по-голям от 28, отиди на #55. Ако е по-малък от 26, отиди на #54. В случай, че е 26, 27 или 28, избери сам — #50 или #51.

Точните ми изстрели спряха навреме устрема на гризли. Тя се олюля, нададе силен рев, който прерасна в стенание, и рухна. Земята под краката ми се разтресе, когато грамадното туловище се срути.

Нададох радостен вик, но все още не смеех да се приближа до трофея си. Намерих една дълга пръчка и сръгах мечката. Тя не помръдна. Направих го още веднъж, за да съм сигурен, че е мъртва, и едва тогава се приближих, за да я огледам.

Отиди на #69.

50

Otiđi na #54.

Otiđi na #55.

Мечката бе преодоляла болката и сега гневът я подтикваше да унищожава всичко наоколо. Ослепена от куршумите ми, тя се довери на своето остро обоняние и то я доведе до дървото, където бях намерил спасение.

Точно в този момент нещо под мен изпукна и докато се усетя, вече летях надолу. Не ми трябваше кой знае колко време да се сетя, че тежестта ми е строшила клона, на който бях стъпил. Явно увлечен от желанието да съм по-далеч от ноктите на звяра, съм се изкачил неблагоразумно високо.

Тупнах точно под носа на гризли и тя не пропусна този подарък на съдбата. Лапата ѝ изсвистя във въздуха и с грозен звук се стовари върху гръбнака ми. Този удар бе достатъчен, за да се отправи изстрадалата ми душа в рая.

Намали оценката си с 4 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

Мечката бе изпаднала в състояние на неконтролируема ярост. Лапите ѝ описваха кръгове и събаряха всичко по пътя си. Една от тях се бълсна в дърво и съпротивата му разгневи мечката. Тя впи лапи в ствола и го прекърши, сякаш беше захарна пръчица.

Стоях горе на дървото, което ми бе дало убежище, и се чудех какво ли ще стане, ако се успокои дотолкова, че да прибегне до обонянието си и ме надуши.

За щастие, не получих отговор на този въпрос. Силите на мечката все повече отслабваха. Накрая тя застана на едно място, изправи се на задните си крака и нададе силен рев, който постепенно премина в стенание. После рухна на земята.

Можех само да предполагам какво е станало. Сигурно някой от куршумите бе успял да закачи мозъка ѝ и това я беше убило.

Изчаках няколко минути, но тя не помръдна. Тогава слязох от дървото, намерих една дълга пръчка и започнах да ръгам мечката в ребрата. Когато не реагира и на тази моя наглост, окончателно се уверих, че е мъртва и се приближих да я огледам.

Отиди на #69.

Стиснах ножа в дясната си ръка и се хвърлих към мечката. Отблъснах се силно от земята и тялото ми се сблъска с нейното. Свих краката си в коленете и петите ми се опряха в корема на гризли. С лявата ръка се хванах за козината ѝ и това ми осигури кратковременна стабилност. Забих острието до дръжка в гърдите на зяра. Някой неопитен ловец би опитал и втори удар, но аз знаех, че това ще означава сигурна смърт. Макар и заслепена за момент, гризли щеше да реагира моментално на атаката с удар на лапата си. Затова оставил ножа да стърчи от гърдите ѝ и се отблъснах.

Но лапата ѝ се оказа по-бърза от мен и ме застигна във въздуха. Гръбнакът ми се прекърши като захарна пръчица и душата ми пое пътя към рая.

Намали оценката си с 3 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта

Стиснах ножа в дясната си ръка и се хвърлих към мечката. Отблъснах се силно от земята и тялото ми се сблъска с нейното. Свих краката си в коленете и петите ми се опряха в корема на гризли. С лявата ръка се хванах за козината ѝ. Това ми осигури кратковременна стабилност. Забих острието до дръжка в гърдите на зяра. Някой неопитен ловец би опитал и втори удар, но аз знаех, че това ще означава сигурна смърт. Макар и заслепена за момент, гризли щеше да реагира моментално на атаката с удар на лапата си. Затова оставил ножа да стърчи от гърдите ѝ и се отблъснах.

Тялото ми описа ефектно задно салто. В момента, когато главата ми бе по-ниско от задните ми части, почувствах, че нещо се насочва към мен, но за щастие лапата на мечката профуча на сантиметри от мен.

Тежко ранената гризли се олюля, нададе силен рев, който прerasна в стенание, и рухна. Земята под краката ми се разтресе, когато грамадното туловоище се срути.

Нададох радостен вик, но все още не смеех да се приближа до трофея си. Намерих една дълга пръчка и сръгах мечката. Тя не помръдна. Направих го още веднъж, за да съм сигурен, че е мъртва, и едва тогава се приближих, за да я огледам.

Отиди на #69.

56

Наведох се и грабнах шепа суха пръст. Хвърлих я в лицето на мечката. Гризли изрева и вдигна лапа, но вместо да ме удари, я поднесе към очите си и започна да ги търка.

Стиснах ножа в дясната си ръка и се хвърлих към мечката. Отблъснах се силно от земята и тялото ми се сблъска с нейното. Свих краката си в коленете и петите ми се опряха в корема на гризли. С лявата ръка се хванах за козината ѝ и това ми осигури кратковременна стабилност. Нанесох силен удар с другата ръка.

Тогава разбрах колко твърд може да бъде черепа на гризли. Не успях да улуча очите ѝ и остието се плъзна по непробиваемата кост.

Отиди на #59.

Наведох се и грабнах шепа суха пръст. Хвърлих я в лицето на мечката. Гризли изрева и вдигна лапа, но вместо да ме удари, я поднесе към очите си и започна да ги търка.

Стиснах ножа в дясната си ръка и се хвърлих към мечката. Отблъснах се силно от земята и тялото ми се сблъска с нейното. Свих краката си в коленете и петите ми се опряха в корема на гризли. С лявата ръка се хванах за козината ѝ и това ми осигури кратковременна стабилност. Забих острието до дръжка в гърдите на зяра. Някой неопитен ловец би опитал и втори удар, но аз знаех, че това ще означава сигурна смърт. Макар и заслепена за момент, гризли щеше да реагира моментално на атаката с удар на лапата си. Затова оставил ножа да стърчи от гърдите ѝ и се отблъснах.

Събери оценката на ножа с оценката си за удар с нож. Умножи тази сума по две и прибави към нея оценките си за сила, бързина и рефлекс. Ако крайният сбор е по-голям от 30, отиди на #62. Ако е по-малък от 28, отиди на #63. В случай, че е 28, 29 или 30, избери сам — #60 или #61.

58

Наведох се и грабнах шепа суха пръст. Хвърлих я в лицето на мечката. Гризли изрева и вдигна лапа, но вместо да ме удари, я поднесе към очите си и започна да ги търка.

Стиснах ножа в дясната си ръка и се хвърлих към мечката. С мощн удар забих острието до дръжка в корема ѝ. Рукналата кръв оплиска ръката ми.

Но в следващия миг разбрах, че раната изобщо не е намалила силата на гризли.

Отиди на #59.

59

Разгневена от болката, която ѝ причиних, гризли замахна с могъщата си лапа. Опитах се да избегна удара, но той притежаваше завидна бързина и точност. Сякаш цял небостъргач се стовари върху гръбнака ми, който се строши с грозен и зловещ пукот. Именно тогава изстрадалата ми душа пое пътя към рая.

Намали оценката си с 5 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

60

Otiđi na #63.

61

Otiđi na #62.

62

Тялото ми описа ефектно задно салто. В момента, когато главата ми бе по-ниско от задните ми части, почувствах, че нещо се насочва към мен, но за щастие лапата на мечката профуча на сантиметри от мен.

Тежко ранената гризли се олюля, нададе силен рев, който прерасна в стенание, и рухна. Земята под краката ми се разтресе, когато грамадното туловище се срути.

Нададох радостен вик, но все още не смеех да се приближа до трофея си. Намерих една дълга пръчка и сръгах мечката. Тя не помръдна. Направих го още веднъж, за да съм сигурен, че е мъртва, и едва тогава се приближих, за да я огледам.

Отиди на #69.

63

Сигурно не бях успял да засегна точно сърцето й, защото гризли прояви светкавична реакция. Докато тялото ми описваше във въздуха ефектно салто, тя стрелна лапата си към мен и я стовари върху гръбнака ми. Той изпукна зловещо и се строши, сякаш бе захарна пръчица. Именно тогава изстрадалата ми душа пое пътя към рая.

Намали оценката си с 4 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

64

Чувал бях, че макар и да изглеждат тромави, гризли са способни да развиват невероятни скорости, когато са ядосани. Тогава няма бегач, който да може да се сравнява с тях. Тази ми изглеждаше особено ядосана, затова се насочих към дървото.

Разстоянието бе късо, но ми се стори, че бягам цяла вечност. Зад себе си непрекъснато чуха глухите стъпки на мечката и гневния ѝ рев. Стигнах до дървото и се покатерих на най-ниския му клон, който бе само на метър от земята. Следващият беше с два метра по-високо. Хвърлих се към него и увиснах на мускули.

В този миг чух точно зад себе си зловещото свистене на въздуха и разбрах, че лапата на гризли се е насочила към мен. Набрах се нагоре с най-голямата скорост, на която бях способен.

Сам избери — #66 или #67.

65

Не вярвах, че покатерването на едно дърво може да ме спаси от гризли. Освен това звярът ми се струваше едър и тромав — голям срам щеше да е за мен, ако не успеех да го надбягам. Ето защо се насочих към откритата прерия.

Скоро разбрах, че съм се лъгал жестоко за възможностите на мечката. Тя не само ме следваше с лекота, но и намаляваше разстоянието помежду ни с тревожна бързина. Темпото й ме уплаши и аз все по-често започнах да обръщам глава назад. В един от тези моменти кракът ми попадна в някаква дупка и аз паднах на земята по лице. След секунда мечката ме настигна.

Опитах една последна хитрост, за която бях чувал, че помага — престорих се на умрял. Но тя бе прекалено ядосана, за да се хване на толкова евтин трик. Лапата й изсвиствя във въздуха и се стовари върху гръбнака ми. Той изпукна зловещо и се строши, сякаш бе захарна пръчица. Именно тогава изстрадалата ми душа реши да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 5 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

66

Сгънах краката си в коленете и вдигнах задните си части максимално нагоре. След миг лапата на мечката изсвистя под мен. Тогава направих класическо коремно набиране и се озовах върху клона. Продължих нагоре по дървото и скоро се озовах високо в короната му.

Гризли не искаше да се признае за победена. Тя с лекота ме последва, но точно когато и останаха само два-три метра, за да ме достигне, клонът, върху който бе стъпила, не издържа и звярът полетя надолу. По пътя тялото ѝ срещна други клони и това омекоти удара от падането.

Тогава тя избра друга тактика — обхвана ствола на стеблото и започна да го клати. Известно време прекара така, докато се убеди, че няма да тупна като зряла круша. После се опита да ме събори, като удряше яростно по ствола. Когато видя, че и това не помага, тя изръмжа няколко пъти и се отдалечи.

Известно време стоях горе, защото не ми се искаше да си играя с огъня. После видях Мрачното слънце да се приближава с двата коня и слязох при него.

Отиди на #68.

Сгънах краката си и вдигнах задните си части максимално нагоре, но това се оказа недостатъчно. Лапата на мечката ме удари в бедрото и ме изхвърли на няколко метра встрани. Сблъсъкът със земята бе особено болезнен. Знаех, че трябва да скоча на крака и да бягам, но не можех. Затворих очи и зачаках края.

Мечката дотърча до тялото ми и нададе силен рев. След това стовари лапата си върху гръбнака ми. Той се строши, сякаш бе захарна пръчица. Именно тогава душата ми реши да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 4 точки. После се върни на #17, за да продължиш играта.

— Какво правеше Майк на дървото? — попита вождът.

— Едва ли ще ми повярваш, ако ти кажа, че обичам да се катеря — отвърнах му. — Лично аз не бих повярвал в подобно твърдение, дори сам да съм го казал.

— Тогава?

— Истината е, че допреди малко тук вилня страхотен звяр — една огромна гризли. Беше страшно ядосана и връхлетя върху мен изневиделица. Успях да си плюя смело на петите и по един очарователен, катеричнообразен начин достигнах върха на короната на онова животоспасително дърво. Мечката се помъчи да се добере до кокалите ми, но не успя и си отиде.

— Значи те нападна без причина. Сигурен ли си, че не си я ядосал с някоя твоя постъпка?

— Разбира се. Просто седях на земята и драсках по пръстта с една пръчка.

— Тогава трябва да претърсим местността, откъдето е дошла — обяви Мрачното слънце.

Метнах се на коня си и двамата се отправихме в тази посока. Той яздеше начело и непрекъснато оглеждаше земята. Изведнъж дръпна рязко юздите и скочи от седлото. Приближих се до него.

Отиди на #70.

Мрачното слънце ме завари над трупа на убитата от мен гризли.

— Уф, уф! — възкликна той. — Майк е убил сивата мечка сам!

— С тези две ръце — усмихнах се аз. — Беше ядосана, нападна ме изневиделица и си получи заслуженото. А сега не знам какво да правя с трофея.

— Би могъл да си направиш огърлица от ноктите ѝ и дали я сложиш около врата.

— Не мисля, че ще се възползвам от предложението ти.

— Значи те нападна без причина. Сигурен ли си, че не си я ядосал с някоя твоя постъпка?

— Разбира се. Просто седях на земята и драсках по пръстта с една пръчка.

— Тогава няма да имаш време да одереш кожата или да вземеш месото ѝ. Трябва да претърсим местността, откъдето е дошла — обяви Мрачното слънце. — Ще оставим трупа на койотите, а Майк ще убие друга сива мечка.

Метнах се на коня си и двамата се отправихме в тази посока. Той яздеше начело и непрекъснато оглеждаше земята. Изведнъж дръпна рязко юздите и скочи от седлото. Приближих се до него.

Запиши кодова дума „ловец“. После отиди на #70.

— Виждаш ли тези следи? — посочи ми той ясна диря, оставена от много коне. — Това са хората, които са разгневили мечката. Може би са се опитали да я убият. Нека ги проследим.

Продължихме по дирята и скоро стигнахме до малка рекичка, където те бяха спрели за малко. Тук ездачите бяха слезли от седлата си и следите бяха ясни.

— Кайови — обяви Мрачното слънце след внимателен оглед. — Били са два пъти по десет бойци. Кучетата са навлезли в ловните ни полета, за да отнемат част от дивеча ни, като са се надявали, че няма да ги усетим. Но сега сиуксите знаят за тях и крадците ще бъдат наказани.

Отиди на #71.

По законите на индианците, постъпката на кайовите бе престъпление, което трябваше да бъде наказано. От друга страна, в момента голямата битка щеше да бъде между сиуксите и белите.

— Какво мисли Майк? — попита ме вождът.

— Не знам дали трябва да накажем кайовите. И те са индианци като сиуксите.

— Те са кучета, които лижат подметките на белите. Не бива да има милост за тях. Но ти си прав — белите често насьскват племената едни срещу други и ги карат да се избиват помежду си. Може би това е тяхна клопка и Картър иска да изровим бойната секира с кайовите?

Мрачното слънце се колебаеше. Усетих, че моите думи могат да решат съдбата на тези индианци.

Какво ще посъветваш вожда?

— да оставите кайовите — отиди на #72.

— да нападнете кайовите — отиди на #73.

— Не бива да се пролива кръв на червени мъже, когато опасността от белите е надвиснала над главите на сиуксите — казах аз.
— Нека оставим кайовите да се радват, че са се изплъзнали, но така ще запазим мира, а той ни е необходим сега.

— Има истина в думите ти — призна вождът, — но ние имаме закони, които ме задължават да накажа крадците. Сега трябва да решава как да постъпя.

Сам избери — #74 или #75.

— Ако оставим кайовите да ни се изпълзнат ненаказани, другите племена ще помислят, че сиуксите са слаби и затова не са отвърнали на предизвикателството. Това може да накара команчите да предприемат боен поход срещу племената на сиу и тогава ще сме изправени срещу двама врагове. В никакъв случай не бива да допускаме това.

— Майк каза мъдри думи — кимна Мрачното слънце. — Нека се върнем в селото и кажем на мъжете да се пригответят за битка.

Един час след този разговор бяхме готови да потеглим след кайовите. Трябаше да решим колко души да вземем със себе си. Разполагахме с шестдесет бойци.

— Как мисли Майк, колко от сиуксите трябва да ни последват в този наказателен поход? — попита ме вождът.

Какво ще отговориш?

- *тридесет* — отиди на #76.
- *четиридесет* — отиди на #77.
- *петдесет* — отиди на #78.
- *шестдесет* — отиди на #79.

В този момент се сетих, че въпросът имаше и друга страна. Тук властващия законът на джунглата, който в най-опростен вид гласеше: „бий, за да те уважават“. Ако не го направиш, значи си слаб. Тогава никой няма да се плаши от теб. И никой няма да те уважава.

Отиди на #73.

— Мрачното слънце реши да пощади кайовите — обяви вождът след кратък размисъл. — Но той ще запомни тяхната кражба и ще ги накаже, след като свърши битката с Картър. Нека сега си мислят, че са се изпълзнали.

Поехме бавно към селото.

Запиши [кодова дума](#) „пропуск“. После отиди на #99.

76

— Само три пъти по десет? — удиви се Мрачното слънце. — Майк има много високо мнение за воините на сиуксите. С толкова малко хора битката ще бъде по-дълга и можем да дадем повече жертви. Не, трябва да вземем повече воини.

Намали оценката си с 1 точка. После отиди на #77.

— Най-добре е да вземем четири пъти по десет воини, а останалите ще пазят селото. Така ще се предпазим от възможността кайовите нарочно да са оставили следите, за да ни подмамят и след това да плячкосат вигвамите ни.

— Мрачното слънце е съгласен с твоите думи — обяви вождът и даде наредждания на воините си.

Тези, които определи да останат, бяха разочаровани, но се подчиниха на заповедите му. Останалите поеха след кайовите с радостни викове.

Отиди на #80.

78

— Нима Майк иска да оставим само десет воини в селото? — не повярва на ушите си Мрачното слънце. — Нека помисли добре. Сигурно сам ще се сети, защо това е грешка.

Намали оценката си с 1 точка. После отиди на #77.

— Нима Майк иска да оставим селото без воини? — не повярва на ушите си Мрачното слънце. — Нека помисли добре. Сигурно сам ще се сети, защо това е грешка.

Намали оценката си с 2 точка. После отиди на #77.

Скоро стигнахме до мястото, където кайовите бяха оставили поясни следи и този път Мрачното слънце се зае да ги разучава внимателно. Ние стояхме встрани от мястото, за да не тъпчим земята.

— Уф, уф! — извика вождът, навеждайки се над една следа. — Нека Майк се приближи.

Отидох до него и се вгледах в един ясен отпечатък от конско копито. Не бях специалист в тези неща и затова не успях да схвата какво толкова го е впечатлило.

— Мрачното слънце познава коня, който е оставил тази следа — обясни ми той. — Навремето Бързата ръка, един от най-уважаваните вождове на кайовите, го открадна от стадото на сиуксите. Той е добър воин, но името му подсказва с какво умение е известен.

— Значи Бързата ръка предвожда кайовите.

— Да. Сега те са в ръцете ни. Аз знам къде ще лагеруват през нощта. Преди няколко лета, когато още не бях боен вожд на племето си, случайно открих входа на една пещера. Изследвах я подробно и разбрах, че има и втори вход, който обаче беше добре скрит. При едно от по-късните си посещения забелязах, че на входа стои индианец. Не губих време да го оглеждам. Вместо това се промъкнах през втория вход и тогава видях разположилата се в пещерата група. Бяха няколко кайови, а техен вожд бе Бързата ръка. Тъкмо се готвеха да си тръгват. Затова нямах време да извикам мъжете от племето да ги заловим.

— И ти мислиш, че Бързата ръка отново ще реши да лагерува в пещерата?

— Да. Той ще заличи всички следи, които водят към входа и ще си мисли, че е в безопасност. Ще изчакаме кайовите да заспят и ще ги изненадаме. Те са в ръцете ни.

Продължихме да яздим по следата още два часа, когато Мрачното слънце вдигна ръка и обяви, че трябва да изчакаме падането на нощта, преди да се придвижим до пещерата.

— Сега съм сигурен, че те са там — каза ми той. — Но се чудя какво да правим с тях.

Какво ще го посъветваш?

- да ги заловите живи — отиди на #81.
- да ги избияете — отиди на #82.

— Не бива да проливаме кръв, когато можем да ги заловим живи. Ще оставим двадесет души да пазят входа на пещерата, а останалите ще се промъкнат в гръб на врага и ще заемат добри позиции. Едва тогава ще се разкрием и ще ги накараме да се предадат.

— Но така няма да можем да ги нападнем, докато спят. Ако откажат да се предадат и последва битка, ще дадем жертви. Защо да рискувам живота на хората си?

Какво ще отговориш?

- не бива да се избивате помежду си — отиди на #83.
- не бива да си създаваш врагове — отиди на #84.
- пленниците ще са ни от полза — отиди на #86.

— Кайовите са кучета и слуги на белите — продължи Мрачното слънце. — Те не са добри воини. Никой не се страхува от тях.

— Тогава нека да ги нападнем и избием — посъветвах го аз. — Те не бива да ни отнемат много време, защото най-важното е да се справим с Картър.

— Крадците ще умрат в полунощ — каза Мрачното слънце и с това разговорът ни приключи.

Два часа след настъпването на мрака двадесет воини на сиуксите заеха позиция пред входа на пещерата, а аз, вождът и останалите се промъкнахме през втория вход. Кайовите спяха. Бяха оставили няколко души на пост и това им се бе сторило сигурно. Фатална грешка!

— И-и-и-и-и-и! — разнесе се бойният вик на сиуксите и ние се нахвърлихме върху кайовите.

Отиди на #85.

83

— Червените мъже не бива да се избиват помежду си, когато заплахата от белите е надвиснала над тях — казах аз.

— Майк е прав, но кайовите отдавна са станали крадци и предатели. Те се подчиняват на заповедите на белите и не искат да воюват с тях. Освен това крадат коне и дивеч от другите племена. За тях не бива да има милост.

Отиди на #82.

— Кайовите са голямо племе. Ако убиеш най-големия им вожд, заедно с още два пъти по десет бойци, те ще поискат да си отмъстят и тогава ще има война между двете племена. Нима Картьр не е достатъчен на сиуксите, та искат още врагове?

— Та кой се плаши от кайовите? Майк е от скоро сред нас и не познава отделните племена. Ако това бяха команчи, щях да бъда по-предпазлив, защото са гордо и силно племе.

Отиди на #82.

Беше ужасно клане. Кайовите бяха напълно изненадани от нашето нападение и не успяха да реагират. Те просто отваряха учудено очи, разбираха, че врагът някак си е влязъл в пещерата и инстинктивно посягаха към оръжиета си. Но преди да ги вземат, някой сиукски воин им пръсваше черепа с томахока си.

Не исках да участвам в този кървав погром, а и сиуксите не се нуждаеха от помощта ми, за да спечелят битката. Едва бе изминал половин минута, а вече три четвърти от враговете ни бяха мъртви.

Бързата ръка навреме разбра какво става и скочи на крака, готов за битка.

— Нека вождът на крадливите кайови се приготви да умре — извика Мрачното слънце и тръгна към него през тълпата от хора.

Сиуксите му правеха път, а малкото кайови получаваха удар по главата от безмилостния му томахок, когато се опитваха да го спрат.

— Сиукското куче идва към смъртта си — провикна се Бързата ръка.

— Томахокът ми е оцветен от кръвта на твоите воини — отвърна му Мрачното слънце. — Той е жаден за твоята.

Бързата ръка изрева и се хвърли към него. Томахоците им се сблъскаха във въздуха. След това Бързата ръка опита втори удар. Мрачното слънце се наведе светкавично и острието профучва над него. След това замахна с дясната си ръка и стовари томахока с всичка сила върху главата на вожда на кайовите. Той рухна мъртъв на земята.

В това време сиуксите вече се бяха справили с враговете си и подът на пещерата бе покрит с трупове на мъртви кайови.

Сега дойде време да преbroим нашите жертви.

Sam избери — #87, #88 или #89.

— Не бива да убиваме кайовите — казах аз.
— Но защо? — учуди се Мрачното слънце.
— Може би ще ни бъде от полза, ако успеем да ги пленим.
— Да, възможно е да ги заловим, защото в тази пещера те са в клопка, но какво ще спечелим с това?

Какво ще отговориш?

— ще ги накарате да дадат воини за битката с Картър — отиди на #90.
— ще ги накарате да не помагат на Картър, докато се биете срещу него — отиди на #91.

Сред труповете на кайовите открихме и десет убити воини на сиуксите. Половината от тях бяха загинали от томахока на Бързата ръка, който бе успял да ги победи, преди на свой ред да бъде победен от Мрачното слънце.

Сиуксите струпаха труповете на враговете на огромна купчина и ги подпалиха.

Мрачното слънце държеше на това, защото искаше да прочисти пещерата от мириса на разлагачи се тела.

След това натовариха мъртвите на конете си и потеглихме към селото.

Отбележи в таблицата „Индийски воини“, че си загубил десет души. После отиди на #99.

Сред труповете на кайовите не открихме нито един мъртъв сиукски воин. Нападението ни бе толкова изненадващо, че те не бяха имали време да окажат дори нищожна съпротива.

Сиуксите струпаха труповете на враговете на огромна купчина и ги подпалиха.

Мрачното слънце държеше на това, защото искаше да прочисти пещерата от мириса на разлагащи се тела.

След това потеглихме към селото.

Отиди на #99.

Сред труповете на кайовите откряхме и двадесет убити воини на сиуксите. Половината от тях бяха загинали от томахока на Бързата ръка, който бе успял да ги победи, преди на свой ред да бъде победен от Мрачното слънце.

Сиуксите струпаха труповете на враговете на огромна купчина и ги подпалиха. Мрачното слънце държеше на това, защото искаше да прочисти пещерата от мириса на разлагащи се тела. След това натовариха своите мъртъвци на конете си и потеглихме към селото.

Отбележи в таблицата „Индийски воини“, че си загубил двадесет души. После отиди на #99.

90

— Лесно е да отгатнеш какво си мисля — казах аз. — Ако заловим Бързата ръка и пощадим живота му, ще поискаме от него бойци за битката срещу Картър.

— Майк се лъже. Кайовите са племе, което предпочита да краде и да слугува на белите, а не да се бие. Дедите им са били истински мъже, но техните сегашни наследници само срамят името на племето. За какво са ни такива бойци? Та те ще избягат, веднага щом стане напечено.

Отиди на #82.

— Мрачното слънце каза, че кайовите са крадци, а не воини. Тогава няма да можем да поискаме от тях да ни помогнат в битката срещу Картър, защото те ще ни предадат, веднага щом стане напечено. Така ли е?

— Майк е прав — потвърди Мрачното слънце.

— Но това не означава, че няма за какво да ги използваме. Искам да знам едно — може ли да се разчита на думата на Бързата ръка?

— Да. Той е смел воин. Ако беше вожд на някое друго племе, името му щеше да се нося от уста на уста, но той има нещастието да предвожда страховивци.

— Тогава ето какво ще направим. Ще заловим Бързата ръка и ще му пощадим живота, ако се съгласи да изпуши лулата на мира с нас и се задължи да не помага на Картър срещу сиуксите. Мислиш ли, че ще го изпълни?

— Уф, уф! — възклика Мрачното слънце. — Майк е измислил добър план. Бързата ръка ще изпълни всичко, което е обещал, щом е пушил лулата на мира с нас. Тогава няма да убиваме тези кучета, а само ще ги пленим.

Два часа след настъпването на мрака двадесет воини на сиуксите заеха позиция пред входа на пещерата, а аз, вождът и останалите се промъкнахме през втория вход. Сиуксите спяха. Бяха оставили няколко души на пост и това им се бе сторило сигурно. Фатална грешка!

Вождът изчака всички да заемат удобни позиции, ако кайовите не се подчинят и започнат битка. След това извика високо:

— Нека кайовите се събудят, защото Мрачното слънце иска да говори с тях.

Разнесоха се сънени възгласи, уплашени викове, после над всички се извиси един глас — този на Бързата ръка.

— Млъкнете! — скара се той на воините си. — Нека всеки грабне оръжието си и се пригответ за битка.

Сега беше моментът да започнат преговорите.

Ако искаш да водиш преговорите, отиди на #94. Ако решиш да оставиш това на Мрачното слънце, отиди на #92.

— Кайовите трябва да оставят оръжията си, защото те няма да им помогнат — обади се Мрачното слънце. — Обградени сте и нямате шанс да ни победите, защото сме два пъти по-многобройни от вас и имаме подобри позиции. Трябва да се предадете.

— Никога! — извика Бързата ръка. — Неискаме да свършим на кола на мъчението. По-добре да умрем като мъже.

— Защо Бързата ръка мисли, че сиуксите са жадни за кръв? Вие навлязохте в нашите ловни полета и ловувахте нашия дивеч. Заслужавате позорна смърт. Но Мрачното слънце не иска да убива червени мъже, дори когато те са виновни. Сега ние имаме един общ враг и трябва да се обединим срещу него. Затова ще пощадя живота на кайовите, ако се съгласят да предадат оръжията си.

— Никога! Никога! — изкрешя Бързата ръка. — Какво е воинът без оръжията си? Няма да допусна такова унижение.

Ако решиш да се намесиш в преговорите и да се опиташ да сплашиш кайовите, отиди на #95. В противен случай отиди на #93.

— Кайовите нямат избор — каза Мрачното слънце. — Ако не се подчинят, ще бъдат избити. Бързата ръка има времето, което бледоликите наричат десет минути, за да помисли какво да направи. Ако след това не се предаде, той ще бъде виновен за смъртта на хората си.

В пещерата настана мълчание. Всички заспахме решението на вожда на кайовите.

Сам избери — #96 или #97.

Побутнах Мрачното слънце, за да го накарам да се обърне към мен.

— Искам да преговарям с кайовите — казах му. — Ще успея да ги накарам да се предадат.

На лицето му се изписа обида.

— Нима Майк смята вожда на сиуксите за малко дете? — попита ме той. — И защо мисли, че познава по-добре от него нравите на червените мъже?

Замълчах при този упрек.

— Нека Майк остави Мрачното слънце да преговаря с Бързата ръка — каза вождът и ми обърна гръб.

Това беше грешка, каквато не биваше да правя. Разбира се, нищо лошо не бе станало. Не можех дори да допусна, че Мрачното слънце ще ми се разсърди за опита да преговарям вместо него, но това не омаловажаваше провинението ми.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на #92.

— Ако Бързата ръка се съгласи да изпуши лулата на мира с Мрачното слънце и се задължи да бъде приятел на сиуксите, няма да се налага войните му да предават оръжието си — извиках аз.

— Кой си ти? — обади се вождът на кайовите. — По гласа ти ми се струва, че си бял.

— Да, аз съм бял. Моите думи убедиха Мрачното слънце да пощади живота ти. Затова е добре и ти да се вслушаш в тях.

— Истина ли е това? — попита вождът.

— Да — отвърна Мрачното слънце. — Ако не беше този бледолик, отдавна щяхте да сте във Великите ловни полета, а скалповете ви щаха да висят на коланите ни.

— Истина ли е, че няма да ни убиете, ако изпуска лулата на мира с вас?

— Да — потвърди Мрачното слънце.

— Тогава ще го направя.

— Нека Бързата ръка излезе през входа на пещерата и ни изчака там — каза Мрачното слънце. — Но войните му трябва да останат вътре, докато свършим преговорите.

Кайовът се съгласи на тези условия.

Отиди на #98.

— Няма ли да е достатъчно, ако Бързата ръка и Мрачното слънце изпушат лулата на мира и кайовите се задължат да са в мир със сиуксите? — попита накрая кайовът.

Мрачното слънце явно очакваше такова предложение, защото веднага бе готов с отговора.

— Това е достатъчно — каза Мрачното слънце. — Нека Бързата ръка излезе през входа на пещерата и ни изчака там. Но воините му трябва да останат вътре, докато свършим преговорите.

Кайовът се съгласи на тези условия.

Отиди на #98.

Малко преди определения срок откъм входа на пещерата се разнесоха викове на болка и гняв. Кайовите се бяха опитали да се измъкнат оттам и бяха попаднали на засадата.

— Кучетата ни излъгаха — извика Мрачното слънце. — Нека ги накажем.

Той стисна томахока си и хукна напред. Последвахме го. Скоро Мрачното слънце зърна Бързата ръка.

— Нека Вождът на крадливите кайови се приготви да умре — извика Мрачното слънце и тръгна към него през тълпата от хора. Сиуксите му правеха път, а малкото кайови получаваха удари по главата от безмилостния му томахок, когато се опитваха да го спрат.

— Сиукското куче идва към смъртта си — провикна се Бързата ръка.

— Томахокът ми е оцветен от кръвта на твоите воини — отвърна му Мрачното слънце. — Той е жаден за твоята.

Бързата ръка изрева и се хвърли към него. Томахоците им се сблъскаха във въздуха. След това Бързата ръка опита втори удар. Мрачното слънце се наведе светкавично и острието профуча над него. След това замахна с дясната си ръка и стовари томахока с всичка сила върху главата на вожда на кайовите. Той рухна мъртъв на земята.

В това време сиуксите вече се бяха справили с враговете си и подът на пещерата бе покрит с трупове на мъртви кайови. Сега дойде време да преbroим нашите жертви.

Сам избери — #87 или #89.

След изпълнението на традиционния ритуал, двамата вождове се заеха да уточнят условията.

— Бързата ръка знае, че белият вожд Картър иска да вика сиуксите в резерват — каза Мрачното слънце. — Но ние сме мъже, а не животни и не можем да бъдем затваряни.

Кайовът кимна.

— Какво правят белите, когато червените мъже откажат да им се подчинят?

— Убиват ги — промълви Бързата ръка. — Белите са по-добре въоръжени и имат много воини. Бих искал да се бия с тях, но знам, че ще е безполезно.

— Бързата ръка е прав. Кайовите не са добри воини и няма да могат да се съпротивляват дълго на белите. Но сиуксите са голямо и гордо племе. Те няма да преклонят глава. Скоро нашите воини ще влязат в решителна битка с Картър.

— Какво иска от мен Мрачното слънце? Той сам каза, че кайовите не са добри воини.

— Да, но са добри слуги и белите често ги използват. Не бих искал да помагате на Картър, докато сиуксите воюват с него. Ако той

ни победи, ще бъдете свободни да правите каквото си искате, но не искам да му помагате, да ни победи. Знам, че всички племена на кайовите слушат думата на Бързата ръка. Нареди им да се изтеглят далеч от форт Картър, за да не могат белите да ви намерят. Стойте там десет дни, докато се реши изходът от битката. Ако Бързата ръка е съгласен с тези условия, кайовите са свободни и могат да се върнат в своите ловни полета.

Вождът на кайовите бързо се съгласи да изпълни условията на Мрачното слънце и двамата скрепиха споразумението с изпушването на лулата на мира. После се разделихме с кайовите и поехме към селото.

Запиши [кодова дума](#) „съюзник“. После отиди на #99.

99

Тази нощ бе втората, която прекарах във вигвама на Мрачното слънце. Уморен от събитията през изминалия ден, водъдът на сиуксите бързо заспа. За разлика от него, аз не можах да мигна до сутринта. Развръзката на двубоя ми с Картър приближаваше. От нея зависеше съдбата на тези хора, съдбата на Отдела, а може би и на целия Галактически съюз. Нямах право да губя.

Отиди на #100.

100

Посрещнах зората буден. Точно когато първия слънчев лъч се промъкна през тесния отвор между двете покривала на входа на вигвама, Мрачното слънце също отвори очи.

— Великият дух е сътворил нощта, за да може човек да си почине през нея. Защо Майк е трябвало да будува в мрака?

— Толкова ли са подпухнали очите ми от нощното бодърстване?

— усмихнах се аз. — Нищо сериозно, просто мислех за битката с Картьр.

— Не е трябвало да се тревожиш.

— Правя го на подсъзнателно ниво — обясних аз.

— Не разбирам думите ти — каза Мрачното слънце.

Тогава се сетих, че този свят е съществувал преди Фройд и неговите теории за психиката на човека.

— Нищо, нищо. Не ми обръщай внимание — поклатих глава аз.

Виж коя от изброените долу три кодови думи си записал в таблицата „[Кодови думи](#)“.

— атака — отиди на #101.

— минало — отиди на #102.

— очакване — отиди на #104.

101

Отвън се чу силен конски тропот. По моя скромна преценка трябваха поне стотина животни, за да се вдигне такъв шум.

— Пристигна подкреплението — обясни ми Мрачното слънце, когато видя недоумението ми. — Изпратих хора до три от близките племена на сиу и ето, че те са се отзовали на призива ми да се бият срещу Картър.

Потрих доволно ръце. Армията ни нарастваше, оръжието пътуващо към нас и трябваше само да си го вземем, което не изглеждаше особено трудно. Ако нещата продължаваха да се развиват в същия дух, на Картър му беше спукана работата.

— Хайде — подканни ме вождът, — време е да се пригответим за път. Ще трябва да яздим усилено, ако искаме да сме навреме при Червения каньон.

— Един последен въпрос — казах аз, за да спечеля време за една прозявка, придружена с протягане. — Колко души дойдоха?

— Сто и десет воини. Десет от тях имат пушки. А сега наистина трябва да се измъкнеш от завивките.

Само след петнадесет минути мощната ни група се понесе към Червения каньон. Не оставихме мъже да пазят селото, защото сиуксите бяха в мир с околните племена, а бе твърде рано да се очакват действия от страна на Картър. Всеки воин бе нужен за засадата при каньона.

В таблицата „Индийски воини“ запиши в графа „воини“, че имаш още 110 души, а в графа „пушки“, че имаш още 10 пушки. След това отиди на #103.

102

Така започна ден шести от пребиваването ми в Дивия запад. Не можеше да му се лепне етикет „напрегнат и интересен“. Играх си в реката с мя кон, после се упражнявах в стрелба, а накрая двамата с Мрачното слънце премерихме силите си в ръкопашен двубой, който завърши без победител.

Отиди на #154.

След бясна и непрекъсната езда пристигнахме при Червения каньон в ранния следобед. Ако войниците наистина бяха тръгнали тази сутрин, можехме да ги очакваме след три-четири часа. Докато войните чакаха решението на вожда си, двамата с Мрачното слънце обсъждахме тактиката.

— В каньона има доста растителност — обясни ми той. — Сиуксите биха могли да се прикрият зад нея, да изчакат белите да навлязат в каньона и тогава да се нахвърлят върху тях. Има и друга възможност. Сигурно е, че белите ще останат да лагеруват тук през нощта. Майк и Мрачното слънце ще се скрият в каньона и ще ги наблюдават, а воините на сиуксите ще ги чакат навътре в прерията, за да останат незабелязани. Ще изчакаме няколко часа след падането на мрака, за да сме сигурни, че в лагера на белите будни са само постовите. Тогава воините ни ще се приближат до каньона и по предварително уговорен знак ще нападнат. Мрачното слънце се колебае между тези два плана. Всеки от тях си има предимства и недостатъци. Какво ще ме посъветва Майк?

Какво ще го посъветваш?

— да се прикриете в растителността — отиди на #105.

— да изчакате падането на мрака — отиди на #106.

104

Така започна ден шести от пребиваването ми в Дивия запад. Не можеше да му се лепне етикет „напрегнат и интересен“. Играх си в реката с мяя кон, после се упражнявах в стрелба, а накрая двамата с Мрачното слънце премерихме силите си в ръкопашен двубой, който завърши без победител.

Непрекъснато мислех за предстоящата засада в Червения каньон и прехвърлях през главата си най-различни планове, които да ни донесат успех.

Отиди на #154.

105

— Според мен трябва да се прикрием в растителността и да изчакаме пристигането на отряда — казах аз.

— Добре — съгласи се Мрачното слънце. — Но дали трябва да оставим един отряд от пет пъти по десет воини, които да преградят входа на каньона, когато белите навлязат в него или това ще е пилеене на сили, които ще са ни нужни в момента на нападението?

Как мислиш?

— това е напразно пилеене на сили — отиди на #107.

— трябва да отделите петдесет човека, които да изчакат войниците да навлязат в каньона и след това да завардят този изход — отиди на #108.

— Според мен трябва да изчакаме падането на мрака и да ги нападнем, докато спят. Така ще дадем по-малко жертви.

— Добре — съгласи се Мрачното слънце, — но каньона има два изхода. Сиуксите ще навлязат през единия. Дали не трябва да оставим един малък отряд сиукси, който да препречи втория и да отреже възможността за бягство или това ще бъде напразно пилеене на сили?

Как мислиш?

— това е напразно пилеене на сили — отиди на #109.

— трябва да отделите петдесет човека, които да изчакат войниците да навлязат в каньона и след това да завардят този изход — отиди на #110.

107

— Няма смисъл да пилеем силите си — казах аз. — Ще нападнем толкова неочеквано, че те няма да имат време да избягат.

— Не мисля така — възрази Мрачното слънце. — Те имат подобро оръжие, а и не е изключено да не успеем да ги изненадаме. Тогава ни чака тежка битка и няма да е добре, ако им оставим път за отстъпление. Дори и да ги изненадаме, не бива да допускаме никой да избяга, защото така от нас ще избяга и оръжието му, а пушките са по-ценни от златото.

Нямаше как да не призная, че беше прав.

Намали оценката си с 3 точки. После отиди на #108.

108

Вождът отдели петдесетте човека, които трябваше да преградят пътя за бягство на войниците, назначи за тяхен вожд един от опитните воини и му даде подробни указания.

След това останалите заеха места в каньона. Една малка група остана последна и заличи всички следи, а накрая Мрачното сълнце огледа разположението на силите, увери се, че случайният пътник не може да забележи скритите сиукси, дори ако се вглежда внимателно в растителността. Едва тогава вождът призна, че сме направили всичко, което сме могли и сега ни остава само да чакаме.

Изминаха повече от три часа, преди да се случи нещо интересно — време, напълно достатъчно за много мои съвременници да умрат от скука, но индианците бяха корави хора в това отношение. Те просто седяха по местата си, стискаха оръжията и гледаха замислено към входа на каньона. Не можах да разбера дали така се концентрираха за предстоящата битка или бе просто начин да си прекарат времето.

Сам избери — #111 или #112.

109

— Няма смисъл да пилеем силите си — казах аз. — Ще нападнем толкова неочеквано, че те няма да имат време да избягат.

— Не мисля така — възрази Мрачното слънце. — Те имат подобро оръжие, а и не е изключено да не успеем да ги изненадаме. Тогава ни чака тежка битка и няма да е добре, ако им оставим път за отстъпление. Дори и да ги изненадаме, не бива да допускаме никой да избяга, защото така от нас ще избяга и оръжието му, а пушките са по-ценни от златото.

Нямаше как да не призная, че беше прав.

Намали оценката си с 3 точки. После отиди на #110.

Всички воини на сиуксите останаха в прерията, а аз и Мрачното слънце намерихме добро скривалище в каньона и зачакахме идването на войниците. Вождът бе идвал тук и преди и знаеше, че отвесните каменни стени не са така непристъпни, както изглеждат на пръв поглед. Имаше едно място, където човек би могъл да се изкатери или слезе по тях, ако знаеше къде да стъпва. Минахме по тази пътека два пъти — едно изкачване и едно слизане, като Мрачното слънце ме водеше, а аз го следвах плътно. Направихме го, за да сме сигурни, че по нея могат да минат поне няколко воини на сиуксите, ако се наложи.

Привечер отрядът пристигна. Първи минаха няколко войника, които трябваше да проверят дали мястото е чисто. Те бяха прекалено уверени, че не може да съществува опасност и не си вършиха добре задълженията. Така или иначе, не можеха да ни открият, защото имахме добро скривалище.

После дойде целият отряд и долината на каньона се изпълни с викове на хора. Набързо разпънаха десетина палатки, струпаха двадесетина дървени сандъка в центъра на лагера и напалиха няколко огъня. Две групи от по десет человека останаха будни да пазят двета входа на каньона, а останалите потънаха в сън.

Мрачното слънце се промъкна до едната група и внимателно ги разгледа. После двамата напуснахме каньона, изкачвайки скалите. Сега беше тъмно, но успях да го направя без особени трудности.

По пътя до лагера на сиуксите Мрачното слънце ми разказа какво е видял. Войниците постъпили хитро. Напалили голям огън точно на входа на каньона, но не се струпали около него, а останали в тъмнината. По този начин всеки, който се опита да влезе, ще бъде лесна мишена за пушките им, а те самите ще са невидими за евентуалните нападатели.

Тези мерки ми се сториха пресилени и странни, като се има предвид поведението на войниците, които вървяха преди отряда, но явно лейтенантът, с когото се бях сблъскал край Сент Луис, вдъхваше

страх у хората си и те не смееха да кръшкат, когато имаше вероятност да ги залови.

Мрачното слънце избра петдесетте човека, които трябваше да преградят пътя за бягство и те потеглиха, за да заемат позиции. След тях тръгна и основната група. Малко преди каньона ние двамата и още петима воини се отделихме от групата, за да слезем в каньона по скалите и да нападнем постовите край единния огън, а останалите воини продължиха към този вход. Уговорихме се, че ще навлязат в каньона, когато чуят, че нападаме постовите.

Без затруднения слязохме по стръмната пътека и се озовахме в гръб на нищо неподозиращите постови.

Ако имаш нож, отиди на #142. В противен случай отиди на #141.

Чу се изцвилване на кон и цветиста ругатня — първите признания, че към нас приближават хора. След това в каньона навлязоха петима войници.

Веднага разбрах каква е работата. Лейтенантът на отряда е бил толкова предпазлив, че е пуснал напред разузнавачи да проверят дали местността е чиста от врагове. Сега оставаше те да не ни забележат. Или поне да не донесат на лейтенанта, че са ни забелязали.

Започнах да се тревожа за сигурността на прикритието ни. Вярно, Мрачното слънце бе огледал стените на каньона и бе установил, че воините на сиуксите са добре скрити, но винаги можеше да стане някоя издънка. Мина ми мисълта да убием петимата за по-сигурно.

Побутнах Мрачното слънце и кимнах към петимата. Разперих ръце, което на езика на жестовете означаваше „какво да правим с тях?“ На свой ред, също с жест и мимика, вождът отвърна: „някакви предложения?“

Какво е предложението ти?

— да ги убияте — отиди на #113.

— да ги оставите да огледат района и да се надявате, че няма да ви забележат — отиди на #114.

112

Чу се силен конски тропот и шум от колела на каруци. Отрядът пристигаше.

— Хванаха се — прошепна ми вождът.

Отговорих му с широка усмивка, която всъщност скриваше обхваналото ме напрежение. Много неща зависеха от изхода на тази засада.

Ако имаш нож, отиди на #116. В противен случай отиди на #115.

113

Прокарах пръстите на дясната си ръка с рязко движение през гърлото — „да им видим сметката“. Вождът поклати неодобрително глава, обрна се, видя, че петимата са далеч, за да ни чуят, и ми прошепна:

— Смъртта им може да предупреди останалите за нас и тогава те няма да навлязат в каньона и ще се пригответят за отбрана.

Току-що бях предложил едно напълно погрешно решение, което можеше да ни струва много. Разбира се, можеше да се наложи да ги убием, но едва ако ни забележеха.

Намали оценката си с 2 точки. После отиди на #114.

Допрях пръст до устните си — „да не се издаваме и да се надяваме, че няма да ни забележат“. Вождът кимна в знак на съгласие.

Един от войниците яздеши малко пред другите и оглеждаше внимателно пътя пред себе си и стените на каньона. Останалите вървяха на няколко метра след него, разговаряха помежду си и от време на време му подхвърляха по някоя шега.

— Зайо, страх ли те е от индианци?

— Ха, ха, ха!

Един от тях подхвърляше някаква глупост, а останалите избухваха в смях. Явно се присмиваха на усърдието, с което изпълняваше заповедта на командира си. Човекът, към когото се обръщаха с неласкавото прозвище „Зайо“, изобщо не им се връзваше. Изведнъж един от четиримата дръпна рязко поводите и се закова на място.

— По дяволите! — изруга той. — Тук бъка от индианци!

Мрачното слънце рязко се извърна към мен и ме попита с поглед какво да правим.

Какво ще го посъветваш?

— убийте ги — отиди на #117.

— изчакайте малко — отиди на #118.

115

Усетих, че Мрачното слънце ми пъха нещо в ръката. Наведох поглед и видях, че това е нож. Погледнах го въпросително.

— Мрачното слънце ще се бие с томахок, затова няма да има нужда от нож. Приеми го като подарък. Той е жаден за кръвта на белите кучета. Не го оставяй дълго така.

Запиши в таблицата „[Оръжия](#)“, че притежаваш нож с оценка 4. После отиди на #116.

Мрачното слънце вдигна високо томахока си и нададе боен вик. Сиуксите го подеха и скоро цялата долина на каньона бе огласена от тяхното мощно:

— И-и-и-и-и-и-и!

Повече от сто лъка и няколко пушки дадоха смъртоносен залп по белите. Преди още войниците да са се опомнили от тази изненада, индианците напуснаха укритията си и се нахвърлиха върху тях, размахвайки зловещо томахоците си.

Битката бе едва в началото, но още отсега беше очевидно, че победата ще бъде на наша страна. Бяхме успели да изненадаме противника.

За секунди попаднах в центъра на сражението. Около мен хората се бяха вкопчили по двойки в свирепи схватки, но често на един бял войник сепадаха по двама или трима червенокожи и бързо сломяваха съпротивата му.

За миг зърнах лейтенанта. Беше извадил сабята си и смело отблъскваше атаките на индианците. Пред погледа ми посече двама от тях. Мрачното слънце се стремеше да се добере до него, но ги делеше купчина от счепкани тела и това му пречеше да се изправи срещу вожда на белите. От своя страна аз имах идеалната възможност да вляза в двубой с лейтенанта. Стига да исках.

Искаш ли да се биеш с него?

— не — отиди на #121.

— да — отиди на #122.

Прокарах пръстите на дясната си ръка с рязко движение през гърлото — „да им видим сметката“. Вождът кимна и даде знак на хората си.

Звъннаха тетиви, десетки стрели процепиха въздуха и петимата бяха надупчени от тях като таралежи. Всичко стана без никакъв шум. Няколко индианци напуснаха укритията си. Един от тях, определен от Мрачното слънце, отведе конете далеч от каньона, а останалите се заеха да заличат излишните следи и след малко всичко изглеждаше така, сякаш петимата са продължили да яздят към изхода на каньона.

— Дали белите няма да спрат и да изчакат завръщането на разузнавачите си? — попита ме Мрачното слънце.

— Само Великия дух знае как ще постъпят — отвърнах му аз.

Сам избери — #119 или #120.

Направих успокоителен жест. Възможно бе войникът да е видял някой сиукс, но не мислех, че е станало така. По-скоро това беше дебелашка шега с усърдния му колега.

Мрачното слънце кимна и зачака с напрежение по-нататъшните действия на петимата.

Този, който вървеше напред и душеше, изобщо не се хвана на номера. Това си беше в реда на нещата. Той вече бе проверил местността зад гърба си и бе сигурен, че никой от останалите няма да направи това по-прилежно от него.

Когато видяха, че не им обръща внимание, четиримата се разхилиха, колкото да не е шегата им без последствие, и спряха.

— Стига — викнаха му те. — Ясно е, че наоколо няма червенокожи. Хайде да се връщаме при лейтенанта.

— Не преди да съм стигнал до края на каньона — отсече той и продължи напред.

Те го изчакаха да си свърши работата и тогава петимата заедно препуснаха назад. Сега, ако всичко бе наред, трябваше да пристигне целият отряд.

Отиди на #112.

119

Изчакахме десетина минути, но никой не се появи.

— Какво да правим сега? — попита ме Мрачното слънце. — Нека Майк ми помогне да решава, защото познава по-добре навиците на белите.

— Все още има шанс да дойдат — казах аз. — Лейтенантът им много добре знае, че хората му са недисциплинирани. Може да си помисли, че са останали в каньона, защото ги е домързяло да се връщат обратно.

И двамата вперихме поглед във входа на каньона с надежда. Ако всичко бе наред, отрядът трябваше да пристигне скоро.

Отиди на #112.

120

Измина повече от час и разбрахме, че белите няма да се вържат на нашата клопка. Смъртта на петимата ги бе предупредила за засадата и трябваше да сме пълни наивници, за да вярваме, че още има шанс да дойдат.

— Извършихме голяма глупост — обадих се аз. — Не трябваше да нападаме разузнавачите.

— Майк е прав, но сега това не може да се поправи.

Той повика двама от воините си и ги изпрати на разузнаване. Те се върнаха с обезкуражаващи новини. Войниците подредили каруците в кръг и заети позиции зад тях с готови за стрелба оръжия.

— Какво ще правим сега? — промълви Мрачното слънце.

Какво ще го посъветваш?

— да се оттеглите — отиди на #132.

— да нападнете отряда — отиди на #133.

121

Прецених, че животът ми е прекалено важен, за да го рискувам в такъв двубой. Ако от това зависеше изходът на битката, разбира се, щях да се изправя срещу лейтенанта, но сега нямаше такава нужда. Сиуксите явно печелеха и беше въпрос на време да убият и последния съпротивляващ се войник.

Наистина, само след няколко минути победата бе наша. Нечий томахок бе сложил край на смелото поведение на лейтенанта и с това съпротивата на отряда бе рухнала.

Дойде време да преброим жертвите, с които заплатихме тази победа и спечеленото оръжие.

Сам избери — #129, #130 или #131.

122

С какво ще нападнеш лейтенанта?

— нож. — отиди на #123.

— револвер — отиди на #124.

Победата бе наша, но ако успеех да убия лейтенанта, тя щеше да дойде с много по-малко жертви. Освен това никой не може да обвини суперагента в страхливост (което не означава, че едно обвинение в безразсъдна смелост също би прозвучало така необосновано).

Извадих бързо ножа и си запробивах път към лейтенанта. Един войник замахна с приклад към главата ми. Блокирах удара му със свободната си ръка, завъртях се на пета и забих десния си крак в корема му.

Следващият кандидат опита да ме посече със сабята си. С лекота избегнах удара и с хубав ритник го отпратих на земята.

Справяйки се с двамата си нападатели, бях напреднал към лейтенанта и се озовах на няколко крачки от него.

— Мръсен предател! — извика той, когато ме зърна. — Ще си платиш!

Нямаше време да му обяснявам, че етикета „предател“ ме дразни и не отговаря на истинската ми природа. След миг той щеше да връхлети срещу мен със сабята си, а аз имах само един жалък нож. Едва ли имах никакви шансове при положение, че бях видял какъв боец е.

Единственият изход бе да хвърля ножа и да се надявам да го улуча.

Умножи оценката си за хвърляне на нож по две и прибави към полученото число оценката на ножа. Ако резултатът е по-голям от 11, отиди на #126. В противен случай отиди на #125.

Победата бе наша, но ако успеех да убия лейтенанта, тя щеше да дойде с много по-малко жертви. Освен това, никой не може да обвини суперагента в страхливост (което не означава, че едно обвинение в безразсъдна смелост също би прозвучало така необосновано).

Извадих револвера и си запробивах път към лейтенанта. Един войник замахна с приклад към главата ми. Блокирах удара му със свободната си ръка, завъртях се на пета и забих десния си крак в корема му.

Следващият кандидат опита да ме посече със сабята си. С лекота избегнах удара и с хубав ритник го отпратих на земята.

Справяйки се с двамата си нападатели, бях напреднал към лейтенанта и се озовах на няколко крачки от него.

— Мръсен предател! — извика той, когато ме зърна. — Ще си платиш!

Нямаше време да му обяснявам, че етикета „предател“ ме дразни и не отговаря на истинската ми природа. След миг той щеше да връхлети срещу мен със сабята си. Насочих револвера към него.

Умножи оценката си за стрелба по две и прибави към полученото число оценката на револвера. Ако резултатът е по-голям от 11, отиди на #128. В противен случай отиди на #127.

Запратих ножа към него.

Той обаче предвиди опасността и успя да се предпази, като се дръпна встрани в момента, когато замахвах. Острието профучка край него.

— Сега си в ръцете ми! — извика лейтенантът и се нахвърли върху мен.

Бях изиграл единствения си реален коз — ножа. Сега трябваше да се надявам на уменията си в ръкопашния бой, но дали щяха да бъдат достатъчни. Докато умувах по този въпрос, сабята се стрелна към мен.

Събери оценките си за бързина и рефлекс. Ако сумата е поголяма от 7, отиди на #136. В противен случай отиди на #135.

126

Замахнах с ножа.

Лейтенантът видя опасността, но нямаше как да се предпази от нея. Само вдигна сабята пред тялото си, с надеждата тя да спре острието.

Ако разстоянието беше по-голямо, можеше и да пропусна, но от три-четири метра е грехота да не улУчиш изправен в цял ръст човек.

Ножът се заби в гърдите му и сложи край на опасния за мен устрем.

Отиди на #134.

Деляха ни само няколко метра. Натиснах спусъка. В това време нечие тяло ме бълсна в гърба и дулото на револвера отхвръкна нагоре. Изстрелях два или три куршума по птиците. С подло движение на сабята лейтенантът изби револвера от ръката ми и аз застанах беззащитен срещу него. Сега трябваше да се надявам на уменията си в ръкопашния бой, но дали щяха да бъдат достатъчни? Докато умувах по този въпрос, сабята се стрелна към мен.

Събери оценките си за бързина и рефлекс. Ако сумата е по-голяма от 7, отиди на #136. В противен случай отиди на #135.

128

Лейтенантът видя опасността. На лицето му се изписа странна смесица от отчаяние, гняв и примирение. Ако разстоянието беше по-голямо, можеше и да пропусна, но от три-четири метра е грехота да не улучиш изправен в цял ръст човек. И то с шест куршума.

Натиснах спусъка. След първия успешен изстрел, той продължи да върви срещу мен. Следващите два го заковаха на място. Лейтенантът се олюя, изломоти нещо несвързано и рухна на земята.

Отиди на #134.

129

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме двадесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележи, че си загубил 20 человека. После отиди на #153.

130

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме тридесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележси, че си загубил 30 человека. После отиди на #153.

131

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме петдесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележси, че си загубил 50 человека. После отиди на #153.

— Нямаме голям избор — казах аз. — При позицията, която са засели, войниците могат да окажат солидна съпротива. Ако ги нападнем, ще дадем много жертви, а и не е сигурно, че ще победим. Трябва да се примирим с неуспеха и да се върнем в селото.

— Щом Майк смята, че белите са прекалено силни за нас, сиуксите ще го послушат. Тези пушки бяха важни, но и без тях ще победим Картър.

Мрачното слънце издаде заповед за тръгване и скоро препуснахме към земите на сиуксите. Разочароването на хората в селото, когато узнаха за провала на засадата, бе голямо, но ми се стори, че по устните на жреца Бесния танц пробягна злобна усмивка. Нямах време да размишлявам върху нея, защото по пътя към селото Мрачното слънце ми беше намекнал, че утре ни чака ден, изпълнен със събития. Затова се прибрах във вигвама и легнах на постелята си, размишлявайки върху досегашния развой на събитията. Унесен в мисли, неусетно се пренесох в царството на сънищата, където престоях до зори.

Запиши в таблицата „[Кодови думи](#)“ думата „провал“. След това отиди на #155.

— Ще ги нападнем — отвърнах аз. — Ще дадем повече жертви, но си струва да го направим, заради пушките. Те са ни страшно необходими.

— Щом Майк смята, че трябва да избием белите, сиуксите ще го направят. Те ще полетят без страх срещу насочените към тях дула. Но ще изчакаме падането на нощта, защото тогава белите ще са най-безпомощни и няма да могат да се прицелват добре.

Това беше правилна тактика и аз веднага се съгласих с нея. Няколко съгледвачи следяха белите до падането на мрака, а после всички сиукси се промъкнаха близо до лагера на войниците.

Нощта беше тъмна и тиха, от луната се виждаше тънко сърпче, а воят на койотите и прашенето на лагерните огньове бяха единствените шумове, които се носеха във въздуха.

По принцип е грешка да се палят огньове в Дивия запад, защото това издава местоположението, но сега случаят беше друг. Отрядът знаеше, че индианците са го открили, а на войниците им трябваше светлина, защото боят на тъмно никога не е бил тяхната силна страна.

Мрачното слънце вдигна томахока си и нададе бойния вик.

— И-и-и-и-и-и-и-и! — разнесе се рев от гърлата на всички сиукси.

Бях на тяхна страна и въпреки това ефектът ме накара да потреперя. Но в следващия миг летях заедно с тях към врага.

Беше страшно клане. Войниците бяха очаквали тази среднощна атака и ни посрещнаха със залп. Спаси ни хитростта на Мрачното слънце, който бе заповядал на малка групичка да атакува лагера от едната страна и да привлече изстрелите върху себе си, докато останалите се нахвърлиха върху белите от точно обратната страна.

Скоро пушките станаха излишни и се оформиха счепкали се в смъртоносни схватки двойки. Сега численото преимущество на сиуксите се оказа решаващо и стана ясно, че победата е тяхна. Едва ли беше изминал повече от четвърт час, когато на бойното поле прави

останаха само сиуксите. И вместо да празнуват победата, те се заеха да броят убитите.

Сам избери — #137, #138, #139 или #140.

134

Смъртта на лейтенанта вля нови сили на сиуксите и съсира психически войниците. Без окуражителния пример на предводителя си, те бързо свалиха гарда и скоро на бойното поле прави останаха само индианците. Победата беше наша.

Дойде време да преброим жертвите, с които заплатихме тази победа и спечеленото оръжие.

Sam избери — #129 или #130.

От курсовете по бойни изкуства, които бях изкарал като служител на Отдела, бях горе-долу наясно как трябва да се постъпва в такива ситуации. Наведох се мълниеносно и пропуснах острото над главата си. Стори ми се, че все пак няколко кичура хвръкнаха при тази моя рискована маневра, но развалянето на прическата е най-малката щета, която човек може да понесе в такива ситуации.

Лейтенантът не се отчая от първия си неуспех и повтори атаката. Този път ударът му бе коварен и трябваше да се отдръпна, за да го избегна. За лош късмет, гърбът ми се бълсна в нечие тяло и разбрах, че нямам път назад. Преди да успея да си кажа молитвата, сабята ме разсече на две и изстрадалата ми душа използва този момент, за да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на #103, за да продължиш играта.

От курсовете по бойни изкуства, които бях изкарал като служител на Отдела, бях горе-долу наясно как трябва да се постъпва в такива ситуации. Наведох се мълниеносно и пропуснах острото над главата си. Стори ми се, че все пак няколко кичура хвръкнаха при тази моя рискована маневра, но развалянето на прическата е най-малката щета, която човек може да понесе в такива ситуации.

Без да губя време, се хвърлих напред и повалих противника си на земята. Хванах ръката, която държеше сабята, и силно я извих. Лейтенантът извика от болка (ето къде се изяви в пълна сила ползата от ученето на бойни изкуства) и пусна оръжието. Бързо го взех и го забих в гърдите му.

Смъртта на лейтенанта вля нови сили на сиуксите и съсиша психически войниците. Без окуражителния пример на предводителя си те бързо свалиха гарда и скоро на бойното поле прави останаха само индианците. Победата беше наша.

Дойде време да преbroим жертвите, с които заплатихме тази победа и спечеленото оръжие.

Сам избери — #129, #130 или #131.

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме тридесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележси, че си загубил 30 человека. После отиди на #153.

138

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме шестдесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележи, че си загубил 60 человека.

После отиди на #153.

Докато сиуксите отделяха труповете на индианците и ги слагаха в голям общ гроб, аз и Мрачното слънце се заехме да разгледаме товара на отряда. Най-много ме интересуваха дървените сандъци, които бяха натоварени в една от каруците. Един от тях беше паднал и капакът му почти се беше отворил. Решихме да започнем прегледа с него.

Със силен ритник отворих сандъка и застинах на място. Точно между очите ме гледаше дулото на револвер, а на спусъка на оръжието не липсваше и пръст, който да го натисне. Вътре бе намерил убежище един от войниците, който бе успял да се скрие, сигурно още в началото на битката.

— По дяволите! — изруга укрилият се хитрец, но за съжаление не се задоволи само с това. В добавка натисна спусъка и нещо тежко ме перна в челото. Това се оказа достатъчен повод за изтерзаната ми душа да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 5 точки. След това се върни на #103, за да продължиш играта.

140

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме деветдесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележси, че си загубил 90 человека. После отиди на #153.

141

Усетих, че Мрачното слънце ми пъха нещо в ръката. Наведох поглед и видях, че това е нож. Погледнах го въпросително.

— Мрачното слънце ще се бие с томахок, затова няма да има нужда от нож. Приеми го като подарък. Острието му е жадно за кръвта на белите кучета. Не го оставяй дълго така.

Запиши в таблицата „[Оръжия](#)“, че притежаваш нож с оценка 4. Отиди на #142.

142

Мрачното слънце вдигна томахока си и нададе бойния вик на сиуксите. Останалите петима веднага го поеха и всички вкупом изскочихме от прикритията си.

С какво можеш да нападнеш постовите?

- два револвера — отиди на #146.
- револвер и нож — отиди на #144.
- револвер — отиди на #145.
- нож — отиди на #143.

143

Бяхме седем срещу десет, но имахме предимството на изненадата. Измъкнах ножа си и се заех с първия попаднал ми противник.

Беше млад, с къса коса и тъпло изражение на лицето. Сигурно и аз не бих изглеждал по-умно в такова положение. Забих ножа в гърдите му.

Междувременно всеки от сиуксите бе убил по един противник, а Мрачното слънце беше успял да се справи с двама. Последните двама успяха да вземат пушките си в ръце и се приготвиха скъпо да продадат живота си.

Сам избери — #148 или #149.

144

За миг се озовах сред изненаданите постови. Пуснах по два куршума на трима от тях и ги застрелях на място. Не се наложи да вкарвам ножа в действие, защото Мрачното слънце се справи с други двама, а останалите пет станаха жертва на петимата сиукси. Всичко свърши за броени секунди.

В този миг основната група сиукси, която досега бе чакала сигнал за нападение, нададе боен вик и нахлу в каньона. Присъединихме се към тях.

Отиди на #147.

145

За миг се озовах сред изненаданите постови. Пуснах по два куршума на трима от тях и ги застрелях на място. Мрачното слънце се справи с други двама, а останалите пет станаха жертва на петимата сиукси. Всичко свърши за броени секунди.

В този миг основната група сиукси, която досега бе чакала сигнал за нападение, нададе боен вик и нахлу в каньона. Присъединихме се към тях.

Отиди на #147.

146

За миг се озовах сред постовите с по един револвер във всяка ръка. Избрах си четирима от тях и им пуснах по три куршума. Това направо ги уби.

Мрачното слънце и неговите сиукси се справиха с останалите. Всичко стана за броени секунди.

В този миг основната група сиукси, която досега бе чакала сигнал за нападение, нададе боен вик и нахлу в каньона. Присъединихме се към тях.

Отиди на #147.

Войниците в каньона току-що бяха чули вдигнатия от нас шум и се опитваха да се организират за отбрана. Нахлухме между редиците им като мощна и пълноводна река, помитайки всичко пред себе си.

Единственият, който създаде по-сериозни проблеми, беше лейтенантът на отряда. Той сръчно размахваше сабята си и посичаше връхлитящите срещу него сиукси. Мрачното слънце се зае с него.

Вождът си проправи път през вкопчилите се в свирепа схватка тела и се озова лице в лице с лейтенанта. Онзи замахна да го посече,

но Мрачното слънце отби удара му с томахока си и се озова до него. Сега двамата бяха толкова близо, че можеха да усетят дъха си. Сабята бе блокирана и лейтенантът нямаше пространство, за да нанесе удар с нея.

Сиуксът присви рязко коляното си и го заби в корема на противника. Той се сгърчи на две. Тогава Мрачното слънце го сграбчи за косата, свали скалпа му с два точни удара и гордо го размаха. Индианците нададоха въздоржени викове, вдъхновени от силата на своя вожд.

Смъртта на лейтенанта вля нови сили на сиуксите и съсиша психически войниците. Без окуражителния пример на предводителя си те бързо свалиха гарда и скоро на бойното поле прави останаха само индианците. Победата беше наша.

Дойде време да преброим жертвите, с които заплатихме тази победа и спечеленото оръжие.

Сам избери — #150, #151 или #152.

148

Замахнах с ножа и го забих в гърдите на предпоследния оцелял постови. Другарят му вдигна пушката си и я насочи към мен. Сега някой трябваше да го удари с томахока си, но сиуксите бяха твърде далеч от него, а време за хвърляне на оръжието нямаше.

Хвърлих се на земята с надеждата да избегна гибелта, но куршумът ме застигна по време на тромавия ми плонж. Това се оказа достатъчен повод за изтерзаната ми душа да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на #103, за да продължиш играта

Замахнах с ножа и го забих в гърдите на предпоследния оцелял постови. Другарят му вдигна пушката си и я насочи към мен. И тогава, тъкмо навреме, томахокът на Мрачното слънце му пръсна главата.

— Благодаря! — казах аз.

— Защо са приятелите?! — намигна ми той, разчупвайки иначе сериозното изражение на лицето си.

В този миг основната група сиукси, която досега бе чакала сигнал за нападение, нададе боен вик и нахлу в каньона. Присъединихме се към тях.

Отиди на #147.

150

Труповете на убитите сиукси погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме тридесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележи, че си загубил 30 человека.

После отиди на #153.

151

Труповете на убитите сиукси погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме седемдесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележи, че си загубил 70 человека.

После отиди на #153.

152

Труповете на убитите сиуки погребахме в прерията, а тези на войниците оставихме на лешоядите. Опитах се да убедя Мрачното слънце да се погрижим и за тях, но той не се съгласи.

— Те са чужди на тази земя — каза ми — и нямат право да търсят покой в нея.

В тази битка загубихме петдесет воини.

В таблицата „Индийски воини“ отбележси, че си загубил 50 человека. После отиди на #153.

Взехме оръжието на убитите шестдесет войници, но много поголяма придобивка се оказаха двадесетината дървени сандъци, в които открихме сто пушки, заедно с всичко необходимо за тяхната употреба. Раздадохме пушки на всички сиукси, а останалото оръжие натоварихме на няколко свободни коня.

Победоносното ни завръщане в селото бе отпразнувано, но ми се стори, че Бесния танц, жреца на сиуксите, не е много доволен от успешния завършек на набега ни. Нямах време да размишлявам върху това, защото по пътя към селото Мрачното слънце ми беше намекнал, че утре ни чака ден, изпълнен със събития. Затова се прибрах във вигвама и легнах на постелята си, размишлявайки върху досегашния развой на събитията. Унесен в мисли, неусетно се пренесох в царството на сънищата, където престоях до зори.

Запиши в таблицата „*Кодови думи*“ думата „пушки“. В таблицата „*Индийски вони*“ отбележи, че си взел още 160 пушки в графата „пушки“. След това отиди на #155.

Късно вечерта в селото пристигнаха много воини на сиуксите. Те бяха първите, които се бяха отзовали на призыва на Мрачното слънце да се включат в битката с Картър. Бяха сто и десет души, а десет от тях имаха пушки.

Малко преди зазоряване пристигна още един конник, този път от противоположна посока. Той дръпна юздите точно пред вигвама на Мрачното слънце и влезе вътре задъхан.

— Войници в Червения каньон — едва изрече той. — Пристигнаха вечерта и се разположиха на лагер. Шест пъти по десет души. Носеха и дървени сандъци, но не разбрах какво имаше в тях.

— По дяволите! — изругах аз. — Изпуснахме златен шанс. Те ще тръгнат на път рано сутринта, а ние не можем да стигнем до каньона за толкова кратко време.

Мрачното слънце прие нещата по-философски.

— Щом Великия дух не пожела да даде бледоликите в ръцете ни, сиуксите няма да съжаляват за изпуснатата плячка. Ако победим Картър, тези войници няма да избегнат смъртта.

— Но с тях силите на Картър се увеличават — възразих аз — и ще ни бъде по-трудно да го победим.

— Ако Великия дух ни закрия — отсече Мрачното слънце, — ще се справим и с по-многоброен враг.

С това разговорът приключи и вестоносецът напусна вигвама.

— Нека Майк поспи, защото утре е голям ден и ще ни трябват сили — обяви вождът на сиуксите.

Вслушах се в съвета му.

В таблицата „Индийски воин“ запиши в графа „войни“, че имаш още 110 души, а в графа „пушки“, че имаш още 10 пушки. В таблицата „Кодови думи“ запиши думата „привал“. След това отиди на #155.

Започна ден седми. Рано сутринта в селото се вдигна шумна гълъчка и аз трябваше да се събудя, каквото и да ми струваше това. Подадох се сънен на входа на вигвама и огледах обстановката.

Някакъв индианец току-що бе пристигнал и съобщаваше пресни новини на Мрачното слънце, който с поведение и мимики напълно оправдаваше прилагателното в името си.

— Случило ли се е нещо? — попитах аз, като се приближих до тях.

— Предполагах, че ще стане така — отвърна ми вождът, — но до последния момент се надявах, че Великия дух ще вразуми Тихата стъпка и Острия поглед.

— И какво сега?

— Готови са да приемат предложението на Картър и да отидат в резерват. Ще поведат със себе си два пъти по сто воини, които иначе можеха да се бият редом с нас.

Първоначално се учудих на идеята на Картър за резерватите. Нали той искаше да убива индианци, защо ги прибираще в зоологически градини за хора. Но скоро разбрах тънката му мисъл — в прериите трябваше да останат само най-непокорните, с които битката е най-сладка. Старият Хю знаеше как да си доставя удоволствие.

— Няма ли начин да ги разубедим? — попитах аз.

— Надявам се да успея — отвърна Мрачното слънце. — Веднага тръгвам към лагера им и ще говоря с тях. Искаш ли да дойдеш? Може да ми бъдеш от полза при преговорите.

Как ще постъпиш?

— ще откажеш — отиди на #156.

— ще се съгласиш — отиди на #157.

156

— Аз мога да помогна на сиуксите в борбата им с белите, но не искам да се намесвам в отношенията на отделните племена. Не знам как вождовете ще приемат присъствието ми на преговорите. Може това да ги накара да запушат ушите си за думите на Мрачното слънце. Не, по-добре иди сам и се опитай да ги убедиш да се присъединят към нас.

Времето до неговото завръщане мина без нищо за отбелязване, като се изключи това, че на няколко пъти видях доволната физиономия на Бесния танц, който ми хвърляше особени погледи и заканително клатеше глава. Реших, че всеки си има своите тежки часове и те са настъпили за жреца. Едва по-късно разбрах, че не е трябало да бъда толкова безгрижен и снизходителен.

Сам избери — #160, #161 или #164.

— Дали вождовете няма да запушат ушите си за думите на Мрачното слънце, ако до него седи бледолик? — попитах аз.

— Това може да им послужи за оправдание, но няма да бъде решаващо за отговора им.

— Тогава ще дойда.

Лагерът на двамата вождове-отцепници и техните воини се намираше на два часа път от селото. Пристигнахме там, придружени от петдесет верни на Мрачното слънце воини.

Тихата стъпка излезе от вигвама си, облечен в най-хубавите си ловни дрехи, за да ни посрещне. Беше стар и съсухрен, със среден ръст и сплетена на плитка коса. Не носеше на главата си украсения от пера или превръзки. Той направи приветствен жест с ръка, изчака да слезем от конете и едва тогава заговори.

— Разбрах, че Мрачното слънце е искал да говори с мен и с Острия поглед. Нека тогава влезе в моя вигвам, където ще можем да го изслушаме.

— Може ли бледоликият, с когото дойдох, да седне с нас?

— Тихата стъпка няма да му забрани, макар да не обича белите.

Мрачното слънце не обърна внимание на думите му. Вместо това се обърна към мен и ме попита:

— Ще влезеш ли?

Виждах явното неодобрение в очите на Тихата стъпка. Какво трябваше да направя?

Как ще постъпиш?

— ще откажеш да влезеш — отиди на #158.

— ще влезеш — отиди на #159.

158

— Мрачното слънце може да се справи и сам, а аз не искам да се натрапвам. Може би е по-добре той да влезе сам.

— Майк се вслушва в гласа на сърцето си и прави това, което то му нареди — отвърна Мрачното слънце. — Дано този глас да говори вярно.

След това влезе във вигвама на Тихата стъпка, а ние останахме навън, заобиколени от воините на двамата вождове.

Sam избери — #167, #168 или #169.

— Разбира се — отвърнах му аз.

— Мрачното слънце може да влезе с оръжията си — обяви Тихата стъпка, — но бледоликият трябва да ги остави навън.

Съгласих се на това условие, оставил оръжията си на седлото на коня и едва тогава влязох вътре.

— Какво прави Мрачното слънце с един предател на своя род? — попита някой от вътрешността на вигвама.

— Кого има предвид Острия поглед? — отвърна рязко младият вожд.

Имах време да огледам Острия поглед. Беше едър и силен мъж на не повече от четиридесет години. Имаше гъста и дълга черна коса, издължена физиономия и разкошно укражение от пера. Носеше кожен панталон и везана ловна риза.

— Имам предвид бледоликия, за когото чух, че от скоро си го приел в племето си.

— Аз не съм негов защитник, макар да смяtam, че го обиждаш несправедливо. Но нека той сам ти отговори.

И тримата погледнаха с очакване към мен.

Какво ще отговориш?

— че предатели са вождовете на сиу — отиди на #162.

— че всеки има право на мнение и ти няма да го оспорваш — отиди на #163.

Мрачното слънце се върна късно следобед навъсен и избухлив. Скара се на малките индианчета, които играеха пред вигвама му, сопна се на девойките, които го посрещнаха с дружелюбни закачки и влезе като хала при мен.

— Какво стана? — попитах го.

— Предателите са мъртви — обяви той. — Дълго време се опитвах да ги убедя, но те не искаха да ме чуят и държаха на своето. Накрая ми отправиха обиди и ме обвиниха, че не се грижа за своето племе и тласкам хората си към смърт. Тогава между нас избухна разпра.

— И ти ги уби?

— Да, с този нож — той ми показва острието, по което имаше съсирана кръв. — Това ще бъде урок за всички предатели. Нека Майк не ме разпитва повече, защото споменът е пресен и твърде болезнен. Великия дух ми е свидетел, че не исках да проливам кръвта на братята си.

Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „братоубийство“. Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на #186.

Мрачното слънце се върна късно следобед навъсен и избухлив. Скара се на малките индианчета, които играеха пред вигвама му, сопна се на девойките, които го посрещнаха с дружелюбни закачки и влезе като хала при мен.

— Какво стана? — попитах го.

— Не успях да ги убедя — отвърна той. — Опитах всичко, но в душите им се е вселил страх от белия вожд Картър и ушите им бяха запушени за думите ми. Обвиниха ме, че тласкам воините си към явна смърт и тогава аз напуснах вигвамите им, защото гневът започна да нахлува в мен и се уплаших да не пролея кръвта на предателите.

— Значи ще се предадат на Картър?

— Да. Нека Майк не ме разпитва повече, защото споменът е пресен и твърде болезнен.

Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „Кодови думи“ запиши думата „предатели“. След това отиди на #186.

— Предатели са вождовете на сиу, които се прекланят пред белия вожд Картър — отвърнах остро аз. — Нима Великия дух ви е направил мъже само на външен вид, а е забравил да ви даде мъжественост?

За индианците това беше кръвна обида и двамата вождове не останаха равнодушни към нея. Те скочиха на крака и посегнаха към томахоците си. Мрачното слънце също посегна към своя, за да ме защити.

Какво ще направиш?

- ще заемеш защитна стойка — отиди на #174.
- ще задържиш ръката на Мрачното слънце — отиди на #175.

— Не съм предател на своя род — отвърнах аз. — Има много бели, които не искат индианците да бъдат избивани и се мъчат да попречат на това. Аз съм един от тях.

Този отговор бе твърде мек, но не исках да изострям обстановката. Освен това, кой бях аз, та да се държа гордо с двама от уважаваните вождове на сиу?

— Доволни ли са вождовете от отговора на белия мъж? — попита Мрачното слънце. — Нека тогава седнем и да поговорим.

— Първо искам да разбера защо дойде при нас — каза Острия поглед.

Сега трябва сам да избереш отговора си. Прочети епизодите #165 и #166. Там са дадени два различни варианта на отговор. Избери този, който ти допада и едва тогава изпълни указанията в края на избрания от теб епизод.

Мрачното слънце се върна късно следобед. Чух го как се заигра за минута с малчуганите, които играеха пред вигвама му, после отвърна весело на закачките, с които го посрещнаха няколко красиви сиукски девойки, и едва тогава влезе при мен.

— Какво стана? — попитах го аз.

— Те ще дойдат при нас — обяви гордо той. — Говорих им цял час, заклевах ги в името на дедите им и накрая успях да ги убедя.

— Значи армията ни се увеличи.

— Вече вярвам, че имаме сили да се справим с Картър — призна вождът. — Сега той трябва да се плаши от нас.

И двамата се умълчахме. Той все още преживяваше радостта от щастливия завършек на преговорите, а аз се чудех дали това няма да се окаже решаващо за победата ни.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „обединение“. След това отиди на #186.

165

— Картър е луд, затова дойдох — започнах аз. — Той иска да убива. Не се води от законите на справедливостта. Това не се харесва на много бели. Дойдох тук, за да помогна на сиуксите и заедно да се опитаме да го спрем.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #170.

166

— Мразя белите и техните закони — започнах аз. — Не мога да живея сред тях, не ми харесват дори жените им. Кожата ми е бяла, но душата е червена и тегли към прериите. Затова дойдох при сиуксите и съм готов да се бия редом с тях.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #171.

Когато Мрачното слънце се показа на входа на вигвама, опръскан с кръв, почувствах, че се е случило нещо лошо. Той бързо отиде до коня си, метна се на седлото и извика на събралиите се воини:

— Вътре лежат мъртви Острия поглед и Тихата стъпка. Те се нахвърлиха върху мен и намериха заслужена смърт. Аз напускам това място, осквернено от пролята братска кръв, но ви призовавам да дойдете с мен и да се биете срещу Картър.

Индианците посрещнаха тази новина с ропот. Това накара нашите петдесет человека да погледнат към оръжията си, но за щастие всичко мина спокойно. Пред тълпата излезе един възрастен воин.

— След като си заминеш, ще съберем съвета на старейшините, ще изберем нов вожд и ще отидем да преговаряме с белия вожд Картър — отвърна той. — След убийството на вождовете ни, не можем да се присъединим към теб.

— Така да бъде — каза Мрачното слънце и препусна към селото.

Там двамата се затворихме във вигвама му. Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „братоубийство“. Намали оценката си с 2 точка. След това отиди на #186.

Когато Мрачното слънце се появи с усмивка на входа на вигвама, разбрах, че всичко е минало добре. Той бързо се метна на седлото и препусна към селото. Едва когато влязохме във вигвама му, той ми разказа какво се е случило.

— Те ще дойдат при нас — обяви гордо вождът. — Говорих им цял час, заклевах ги в името на дедите им и накрая успях да ги убедя.

— Значи армията ни се увеличи.

— Сега вече вярвам, че имаме сили да се справим с Картър — призна вождът. — Сега той трябва да се плаши от нас.

И двамата се умълчахме. Той все още преживяваше радостта от щастливиya завършek на преговорите, а аз се чудех дали това няма да се окаже решаващо за победата ни.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „обединение“. След това отиди на #186.

Когато Мрачното слънце се появи на входа на вигвама с физиономия, която напълно оправдаваше името му, разбрах, че преговорите са се провалили. Той бързо се метна на седлото и препусна към селото. Едва когато влязохме във вигвама му, той ми разказа какво се е случило.

— Не успях да ги убедя — каза той. — Опитах всичко, но в душите им се е вселил страх от белия вожд Картър и ушите им бяха запушени за думите ми. Обвиниха ме, че тласкам воините си към явна смърт и тогава аз напуснах вигвамите им, защото гневът започна да нахлува в мен и се уплаших да не пролея кръвта на предателите.

— Значи ще се предадат на Картър?

— Да. Нека Майк не ме разпитва повече, защото споменът е пресен и твърде болезнен.

Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „предатели“. След това отиди на #186.

170

— Белият мъж говори хубаво, но ние знаем, че всички от тази раса имат сладък език — каза Тихата стъпка. — За съжаление, често езиците на белите са раздвоени. Кажи ми, лесно ли можем да победим Картър?

Сега трябва сам да избереш отговора си. Прочети епизодите #172 и #173. Там са дадени два различни варианта на отговор. Избери този, който ти допада и едва тогава изпълни указанията в края на избрания от теб епизод.

— Белият мъж няма род — каза Тихата стъпка, когато чу отговора ми. — Няма и да го намери, дори сред сиуксите. лично отмъщение го води при нас и той иска да използва воините ни за собствените си цели. Не мога да позволя това. Ще изслушаме думите на Мрачното слънце, но искаме бледоликият да излезе преди това.

Подчиних се на желанието на домакините си, защото не исках да затруднявам задачата на младия вожд. Излязох навън и зачаках като всички останали.

Сам избери — #179 или #180.

— Ще бъде трудна битка, защото войниците от форта са въоръжени с пушки, докато повечето от сиуксите се бият с лъкове — отвърнах аз. — Дори да съберете всички ваши воини и да ги хвърлите срещу Картър, изходът на битката няма да е предрешен във ваша полза. Ще бъде трудно и малцина ще оцелеят, но те ще имат правото да се нарекат мъже.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #182.

— Сиуксите са голямо племе — отвърнах аз, — най-могъщото в прериите. Ако отделните племена се обединят и изпратят воините си срещу Картър, той няма да има сили да им се противопостави. Фортът ще бъде изгорен, а войниците му ще станат плячка на лешоядите.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #176.

Изказах мислена благодарност на Спарки, който навремето бе настоял да изучава бойните изкуства и заех класическа защитна стойка, очаквайки първия нападател.

— Куче! — изрева Острия поглед. — Ще си платиш за обидата.

Той се нахвърли срещу мен, но аз очаквах тази атака. Блокирах удара му, извих рязко и силно ръката, която стискаше томахока и го принудих да пусне оръжието.

В това време Мрачното слънце отрази атаката на Тихата стъпка и стовари томахока си в главата му. След това двамата се справихме лесно с Острия поглед. Оставихме два трупа във вигвама. Воините на убитите ни посрещнаха с враждебен ропот, който накара нашите петдесет човека да се хванат за оръжията.

Мрачното слънце вдигна ръка и каза:

— Вътреш лежат мъртви Острия поглед и Тихата стъпка. Те се нахвърлиха върху мен и намериха заслужена смърт. Аз напускам това място, осквернено от пролията братска кръв, но ви призовавам да дойдете с мен и да се биете срещу Картър.

Пред тълпата излезе един възрастен воин.

— След като си заминеш, ще съберем съвета на старейшините, ще изберем нов вожд и ще отидем да преговаряме с белия вожд Картър — отвърна той. — След убийството на вождовете ни, не можем да се присъединим към теб.

— Така да бъде — каза Мрачното слънце и препусна към селото.

Там двамата се затворихме във вигвама му. Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „братоубийство“. Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на #186.

— Спри! — казах аз, хващайки ръката му. — Не бива да се пролива кръв.

Той ме послуша. Отрезвени от резките ми думи, двамата вождове също осъзнаха, че са направили грешка и прибраха оръжията.

— Какво искат вождовете на сиу? — не издържах аз. — Нима трябва да се избиват помежду си, точно когато белите настъпват в земите им? Срам и позор. Бийте се срещу нашествениците, щом сте толкова смели.

— Нека бледоликият ни прости избухването — каза Тихата стъпка. — Големите мъже не бива да се държат като деца.

— Извинени сте, но не това е най-важното. Дошли сме тук, за да ви помолим да се присъедините към нас в борбата с Картър.

— Знае ли бледоликият какво е да си вожд? — попита ме Острия поглед. — От нас зависи съдбата на цялото племе. Ние ходихме при Картър и видяхме мощта му. От други племена чуваме слухове за силата на белите. Те не могат да бъдат спрени. Племената, които са се опълчили, са били безжалостно избити. Ти си един от тях и идваш от градовете им. Защо не признаеш, че не могат да бъдат победени?

— Ако мислех така, нямаше да дойда да се бия редом със сиуксите — отвърнах аз. — Трябва да победим Картър и всичко ще се оправи.

Разговаряхме цял час, но вождовете не отстъпиха и накрая се разделихме хладно. По пътя до селото яздихме като бесни и не обменихме нито дума с Мрачното слънце.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „предатели“. Намали оценката си с 1 точка. След това отиди на #186.

176

— Щом белият мъж казва, че победата ще дойде толкова лесно при сиуксите — каза Острия поглед, — какво ще стане, ако убием Картър?

Сега трябва сам да избереш отговора си. Прочети епизодите #177 и #178. Там са дадени два различни варианта на отговор. Избери онзи, който ти допада и едва тогава изпълни указанията в края на избрания от теб епизод.

— Когато из градовете на белите се понесе новината за смъртта на Картър, те ще завият от страх и ще престанат да изпращат войниците си срещу вас. Ще разберат, че червените мъже са силни и опасни, когато някой ги ядоса и ще искат мир. Тогава бизоните и мустангите отново ще изпълнят земите ви. Само че, за да стане това, трябва да победим Картър.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #181.

— Бялата раса е велика и многобройна — отвърнах аз. — Тя няма да прости убийството на един от нейните вождове и ще се опита да накаже сиуксите. Сигурно ще изпратят армия срещу вас и тогава всички ваши племена ще трябва да се обединят, както никога досега, за една решителна битка. Но нима това е по-лоша участ от тази да бъдеш нечий роб? Нима гордите сиукси трябва да склонят глава и да забравят, че са мъже? Нима трябва бели като мен да се бият за вас, докато други се предават? Не, не вярвам, че вождове на сиуксите могат да вземат такова решение.

Ако това е епизодът, който избираш, отиди на #183.

Когато Мрачното слънце се появи с усмивка на входа на вигвама, разбрах, че всичко е минало добре. Той бързо се метна на седлото и препусна към селото. Едва когато влязохме във вигвама му, той ми разказа какво се е случило.

— Те ще се бият редом с нас — обяви гордо вождът. — Говорих им цял час, заклевах ги в името на дедите им и накрая успях да ги убедя. Беше трудно, защото те мислеха, че желанието ми да се бия с белите е буйство на младостта, а не сериозно решение, но накрая разбраха, че съм прав.

— Значи броят на воините ни се увеличи.

— Вече вярвам, че имаме сили да се справим с Картьр — призна вождът. — Сега той трябва да се плаши от нас.

И двамата се умълчахме. Той все още преживяваше радостта от щастливиия завършек на преговорите, а аз се чудех дали това няма да се окаже решаващо за победата ни.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „обединение“. След това отиди на #186.

Когато Мрачното слънце се появи на входа на вигвама с физиономия, която напълно оправдаваше името му, разбрах, че преговорите са се провалили. Той бързо се метна на седлото и препусна към селото. Едва когато влязохме във вигвама му, той ми разказа какво се е случило.

— Не успях да ги убедя — каза той. — Опитах всичко, но в душите им се е вселил страх от белия вожд Картър и ушите им бяха запушени за думите ми. Обвиниха ме, че тласкам воините си към явна смърт и тогава аз напуснах вигвамите им, защото гневът започна да нахлува в мен и се уплаших да не пролея кръвта на предателите.

— Значи ще се предадат на Картър?

— Да. Нека Майк не ме разпитва повече, защото споменът е пресен и твърде болезнен.

Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „предатели“. След това отиди на #186.

181

Не пожелах да видя ефекта от думите си и излязох от вигвама. Зачаках отвън като останалите. Бях казал всичко, което беше важно и трябваше да бъде казано. Сега вождовете трябваше да вземат решение и искрено се надявах да не сгрешат в избора си.

Sam избери — #184 или #185.

182

Ако знаех, че думите ми ще уплашат вождовете, никога нямаше да ги произнеса. Те сякаш затвърдиха мнението им да се предадат на Картър. Мрачното слънце се опита да ги убеди, но те не искаха да го слушат и накрая си тръгнахме ядосани. През целия път до селото не си разменихме нито дума. Вождът бе вбесен от предателството на сънародниците си, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „Кодови думи“ запиши думата „предатели“. След това отиди на #186.

183

От началото на разговора се опитвах да предизвикам в тях чувството за гордост и сега разбрах, че съм го постигнал.

— Белият мъж говори истини и вождовете на сиуксите признават, че бяха сгрешили, когато искаха да се предадат на Картър — каза тържествено Тихата стъпка. — Скоро ще се присъединим към вас и заедно ще победим бялото куче.

Острия поглед се присъедини към него и четиримата изпушихме лулата на мира, с което скрепихме дружбата си. След това двамата с Мрачното слънце се прибрахме в селото.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „вожд“. След това отиди на #186.

Когато Мрачното слънце се появи на входа с изражение, което напълно оправдаваше името му, аз разбрах, че преговорите са се провалили. Може би направих грешка, че не останах вътре до края, но сега не беше време за съмнения. Както казваха индианците, всичко бе в ръцете на Великия дух. Впрочем, всяка раса си има по една такава поговорка в случай на нужда.

Младият боен вожд бързо се метна на седлото и препусна към селото. Едва когато влязохме във вигвама му, той ми разказа какво се е случило.

— Не успях да ги убедя — каза той. — Опитах всичко, но в душите им се е вселил страх от белия вожд Картър и ушите им бяха запушени за думите ми. Обвиниха ме, че тласкам воините си към явна смърт и тогава аз напуснах вигвамите им, защото гневът започна да нахлува в мен и се уплаших да не пролея кръвта на предателите.

— Значи ще се предадат на Картър?

— Да. Нека Майк не ме разпитва повече, защото споменът е пресен и твърде болезнен.

Умълчахме се. Той все още преживяваше сблъсъка с двамата вождове, а аз се чудех какво ли ще ни донесе това.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „предатели“. След това отиди на #186.

Когато Мрачното слънце излезе от вигвама, лицето му бе като маска, но в очите грееше широка усмивка.

— Благодаря ти! — каза ми той. — Твоите думи пробудиха мъжкото в тях и ги накараха да се откажат от малодушното си решение. Ще се присъединят към нас.

Доволни от резултата от преговорите, препуснахме към селото.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „вожд“. След това отиди на #186.

Привечер двамата с Мрачното слънце изведохме конете към реката. Животните се заиграха в бързата, но плитка вода, а ние приседнахме на брега. Вечерта бе тиха и спокойна, слънцето вече бе залязло зад Скалистите планини, а небето се къпеше във всички нюанси на причудливата смесица от оранжев и лилав цвят.

Откъм селото долетяха странни шумове. Звучаха, сякаш всички сиукси са наизлезли от вигвамите си и спорят помежду си за нещо, което ги кара да повишават тон по-често, отколкото е допустимо при междууседски разговор.

— Какво става? — попитах Мрачното слънце.

— Може би младите воини се перчат, за да спечелят одобрителния поглед на харесваните от тях девойки — предположи той.

— Не трябва ли да ги усмириш?

— Червените воини вдигат шум, но няма да поsegнат към оръжията си. Те не са малки деца и не трябва да бъдат наглеждани.

Ако се съдеше по шума, нещата съвсем не стояха така, но думите на Мрачното слънце не подлежаха на обсъждане. Затова замълчах. Каквото и да ставаше в селото, това не беше моя работа. Щом той можеше да си седи спокойно край потока и да не го взима присърце, защо аз трябваше да се тревожа?

Тези мои мисли, които по принцип бяха правилни и напълно логични, се оказаха дълбоко погрешни. Именно аз бях този, който трябваше да вземе присърце странните шумове. Разбрах това, когато от мрака изплуваха десетина индианци. Те, уж небрежно, държаха ръцете си върху своите томахоци, но изобщо не се съмнявах, че бяха готови да ги приведат в действие, ако някоя моя постъпка не им харесаше.

Мрачното слънце скочи на крака и застана между тях и мен.

— Какво иска Бързия елен? — попита той един от индианците, които явно бе водач на групата.

— Мъдрия шепот заповяда да доведем този бледолик при него — отвърна сиуксът. — Ние се подчиняваме на думите на вожда.

Мъдрия шепот бе стар и достолепен индианец. Бях го виждал няколко пъти из селото. Той бе вожд на племето в мирно време. Тази титла се заслужава много трудно и безспорно навремето той е бил голяма работа, но сега правеше впечатление на съкрушен от живота старец, който доживява последните си дни, без да се стреми да ги осмисля. В цялата работа имаше нещо гнило. Защо ли му бях на стареца? И защо бе целият този шум в селото? Имаха ли двете неща връзка помежду си?

И тогава, след всички тези въпроси, най-сетне стигнах до главния — какъв беше делът на участие на жреца Бесния танц във всичко това?

Мрачното слънце изглежда също заподозря нещо подобно. Той въздъхна, хвана Бързия елен за рамото и го отведе на страна от другите воини. Сега двамата бяха близо до мен и можех да чуя разговора им.

— Нека Бързия елен ми каже честно — наистина ли Мъдрия шепот е пожелал да доведете бледоликия? Нима Бесния танц не му е прошепнал да го направи? Не говори! Виждам, че съм отгатнал. Жрецът не обича бледоликия и е намислил нещо срещу него. Защо се чуваше глътка от селото? Да не би сиуксите да са се събрали да съдят бледоликия?

— Мрачното слънце е не само велик воин, но и умен мъж — отвърна Бързия елен. — Бесния танц каза, че бледоликият е виновен за много нещастия, сполетели напоследък сиуксите и сега Великия дух иска от нас да го накажем, като го завържем на кола на мъчението.

— Ти вярва ли в думите на жреца? — погледна го право в очите младият вожд.

— Не — поклати глава сиуксът. — Но се подчинявам на заповедите на Мъдрия шепот.

— Така и трябва — кимна Мрачното слънце. — Сега ти ще отведеш бледоликия, но аз ще дойда с вас, за да го защитя от нападките на жреца.

Тръгнахме към селото.

Отиди на #187.

На една голяма поляна, малко встрани от вигвамите, се беше събралио цялото племе. Сиуксите бяха образували голям кръг, в центъра на който стояха Мъдрия шепот и Бесния танц. Жрецът обясняваше разпалено нещо на вожда, но престана, когато ни видя да идваме. Сиуксите направиха път на мен и Мрачното слънце и скоро се озовахме в кръга, лице в лице с двамата индианци.

— Казаха ми, че Мъдрия шепот е искал да говори с мен — започнах аз, — но защо трябва да го правим пред толкова много хора? И защо трябваше да изпраща цели десет воини, когато само един бе достатъчен, за да ме повика?

— Нека бледоликият мълкне — прекъсна ме грубо жрецът. — Той няма право да иска обяснения от един вожд на сиуксите.

— Нима Бесния танц трябва да говори вместо вожда си? — намеси се Мрачното слънце. — Мъдрия шепот е пожелал да види бледоликия и той трябва да говори с него, а не жрецът.

Мирновременният вожд кимна уморено.

— Така е — каза той. — Извиках бледоликия, защото според Бесния танц той е виновен за много неща пред сиуксите. Жрецът настояваше да го завържем на кола на мъчението, но аз реших да го изслушам.

— В какво ме обвинява жрецът? — попитах аз.

— В това, че носиш беди на сиуксите — отвърна Бесния танц. — Великия дух желае смъртта ти.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „пропуск“, отиди на #188. В противен случай отиди на #189.

— Преди два дни кучетата кайови бяха навлезли в нашите ловни полета, за да откраднат дивеча ни — каза жрецът. — Мислили са, че наглостта им ще остане незабелязана. Но Мрачното слънце видя следите им. Той ги показа на бледоликия и го попита какво трябва да направи. Сиуксите знаят какво трябва да се направи — смърт за крадеца! Трябваше да ги настигнем и избием като кучета, а скалповете им щяха да висят по коланите ни. Така постъпват мъжете.

Откъде ли бе научил всичко това? Та ние бяхме само двамата! Може би Мрачното слънце бе споделил с някой от приятелите си, а той е разказал на друг и така случката е стигнала до ушите на жреца. Погледнах към вожда и по ядно свитите му устни разбрах, че съм прав.

— Но какъв беше съветът на бледоликия? — продължи Бесния танц. — Той пощади кайовите и убеди Мрачното слънце да ги пусне да се завърнат в селата си и да говорят, че са ни надхитрили. Сега всички ще кажат, че сиуксите са като безпомощни малки деца, щом не могат да накажат шепа кайови. Срам! Срам за сиу!

— Вярно ли е това, което назва жрецът? — попита Мъдрия шепот.

— Да, но... — започнах аз.

— Мълчи! — прекъсна ме вождът. — Ще говориш, само когато те попитам. Нека Бесния танц продължи.

Отиди на #189.

189

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „[провал](#)“, отиди на #190. В противен случай отиди на #191.

— Нашите разузнавачи видяха как отряд от бледолики се добра до форт Картър — каза жрецът. — Те бяха малко на брой и имаха пушки. Ако сиуксите ги бяха нападнали, сега щяха да са добре въоръжени. Бледоликият знаеше за този отряд.

— Вярно ли е това? — попита Мъдрия шепот.

Откъде ли жрецът знаеше толкова много? Та нали само двамата с Мрачното слънце обсъждахме какво да правим с отряда. Може би Мрачното слънце бе споделил с някой от приятелите си, а той е рассказал на друг и така случката е стигнала до ушите на жреца. Погледнах към вожда и по ядно свитите му устни разбрах, че съм прав.

— Не. Видях отряда малко след Сент Луис, но не знаех много неща за него. Не можех...

— Той спаси хората, които имаха неговия цвят на кожата — прекъсна ме Бесния танц. — Той все още е един от тях и ние не бива да му се доверяваме. Можеше да ни снабди с пушки, но не го направи. Той ни предаде! Какво заслужават предателите?

Въпросът бе към воините.

— Смърт! Смърт! — провикнаха се няколко гласа.

— Точно така, смърт — усмихна се доволно жрецът.

— Но това не е вярно — опитах се да ги надвикам аз.

— Мълчи! — прекъсна ме вождът. — Ще говориш, само когато те попитам. Нека Бесния танц продължи.

Отиди на #191.

— Днес сутринта изрових една дълбока дупка и погледнах в нея — каза Бесния танц. — На дъното ѝ видях малко дете с отрязана глава. После видях горящите вигвами на сиуксите и смъртта на много воини. Нападателите се гавреха с жените и девойките ни. Кой е виновен за това? Войниците на белия вожд Картър. Видях ги в дупката. Видях цялото бойно поле, обсипано с трупове на червени мъже, жени и деца. Тогава чух глас. Той ми каза, че ако не искам това да се случи наистина, трябва да умъртвим бледоликия, който живее от скоро във вигвамите ни. Великия дух е разгневен от постъпката ни и иска кръвта му.

Жрецът, разбира се, си измисляше. По физиономията на Мрачното слънце разбрах, че и той мисли като мен. Само че дали това щеше да бъде достатъчно, за да се измъкна здрав и читав от ситуацията?

Докато размишлявах по този въпрос, младият вожд пое защитата ми.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „ловец“, отиди на #192. В противен случай отиди на #193.

— Бледоликият е смел воин — каза Мрачното слънце. — Предстои ни битка и се нуждаем от смели мъже. Нима трябва да убием един от тях? Жрецът казва, че такава е волята на Великия дух, но нима не е възможно той да е разбрал погрешно волята на боговете? Сиуксите помнят много такива случаи. Имаме нужда от силата на този мъж. Той се изправи сам срещу сивата мечка и я уби, без да трепне. Колко от вас могат да се похвалят със същото?

Сиуксите замълчаха.

— Той носи зло — обади се неуверено жрецът. — Трябва да умре. Такава е волята на Великия дух.

— Великия дух иска чедата му да победят белия вожд Картър. А бледоликият, срещу когото говори жрецът, може много да ни помогне в тази битка — отвърна младият боен вожд.

Бесния танц изкриви лицето си в злобна гримаса, но не каза нищо.

Отиди на #193.

193

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „съюзник“, отиди на #194. В противен случай отиди на #195.

— Когато Мрачното слънце откри следите на кайовите, и поведе воините на сиуксите след тях, именно бледоликият пожали червените мъже и не разреши да се пролее кръв.

— Законът на прерията казва, че крадците трябва да бъдат наказвани — обади се жрецът.

Сред сиуксите се разнесоха одобрителни възгласи. Явно бяха на същото мнение.

— Сиуксите са голямо и силно племе, но нека воините помислят — можем ли да се бием едновременно срещу кайови, команчи и бели? Не. Никое племе няма силата, за да се опълчи срещу подобно мнозинство. Аз също исках кръвта на кайовите, но това щеше да бъде грешка. Бледоликият ме спря и ми я показа. Тогава разбрах — не бива да се избиваме помежду си, докато не свършим с белия вожд Картър. Не бива да изравяме секирата на войната с никое от съседните племена, защото тогава ще трябва да оставим част от воините си в селата, за да пазят жените, децата и старците. А ние се нуждаем от всеки воин в битката с Картър. Ето защо бледоликият постъпи правилно и негова е заслугата сега да сме приятели с кайовите и техният най-голям вожд Бързата ръка, да ни е задължен. Той пое обещание да не помага на белите в битката срещу нас и смятам, че ще го изпълни, защото е честен мъж.

Бесния танц изкриви лицето си в злобна гримаса, но не каза нищо.

Отиди на #195.

195

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „пушки“, отиди на #196. В противен случай отиди на #197.

— Всички знаят защо бледоликите са по- силни от нас — те имат своите гърмящи пръчки. Пушките им стрелят по- силно и по- далече от нашите лъкове. Това ги прави страшни и им дава предимство в боя. Сиуксите също имаха пушки, но много малко. Но така беше до скоро. Сега сиуксите имат много пушки. Кой е причина за това?

Мрачното слънце обиколи с поглед множеството. По лицата на сиуксите се четеше раздвоение. Те не знаеха на кого да вярват. Жрецът говореше от името на Великия дух, но младият боен вожд бе спечелил сърцата им.

— Бледоликият, ето кой — продължи Мрачното слънце. — Той ни разказа за малкия отряд сини куртки, които пренасят много пушки. Ако ни мислеше злато, нима щеше да ни даде тези пушки. За него щеше да бъде по-лесно да си замълчи и тогава отряда щеше да стигне до форта и да подсили белия вожд Картър. Но вместо това той ни разказа за пушките и се би редом с воините на сиуксите срещу белите. Нима с това ни е донесъл зло? Не, той много ни помогна.

Забелязах, че Мъдрия шепот кимва одобрително при последните думи на Мрачното слънце и това ми вдъхна надежда, че в крайна сметка ще бъда пощаден, въпреки усилията на Бесния танц.

Отиди на #197.

197

Виж с таблициата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „вожд“, отиди на #198. В противен случай отиди на #199.

— Белият вожд Картър обеща мир на много от племената на сиуксите, но какво искаше в замяна? Искаше да ни затвори в пустини и да ни държи там като животни. Ние му отговорихме, че мъжете имат гордост и чест и не могат да бъдат затваряни.

Множество яростни викове изразиха мнението на сиуксите за предложението на Картър.

— Но не всички постъпиха така — продължи младият боен вожд. — Тихата стъпка, Острия поглед и повече от два пъти по сто техни воини бяха решили да се предадат на бледоликите, защото се бяха отчаяли от тяхната сила и не искаха да бъдат избити от сините куртки. Мрачното слънце отиде да говори с вождовете, но техните уши оставаха запушени за думите му. Тогава проговори бледоликият, когото сега жрецът иска да убием. Той ги убеди, че Картър не е непобедим. Той ги накара да се откажат от намеренията си и да не се присъединят към нас. Двамата вождове ще пристигнат заедно със своите воини утре и тогава мощта ни ще нарасне. На кого трябва да благодарим за това? На бледоликия.

По лицата на сиуксите личеше, че се чувстват гузни и объркани. Сега те наистина не знаеха кого да послушат — вожда си или жреца. Погледнах към Мъдрия шепот и видях, че той също се колебае.

Отиди на #199.

— Предстои ни тежка битка срещу белия вожд — каза Мрачното слънце. — Досега сиуксите никога не са се били с голяма войска. Нападали сме заселници и малки отряди. Сега ни чака нещо много по-сложно и опасно. Ние не познаваме тактиката на белите и можем да сгрешим, когато правим план за битката. А всяка грешка ще доведе до смъртта на стотици сиукси. Трябва ли да допуснем това?

— Не — изтръгна се от гърлата на всички присъстващи.

— Точно така, не — доволно кимна Мрачното слънце. — Тук има един бледолик, който познава начина на водене на бой срещу голяма войска. Той може да помогне на Мрачното слънце с ценни съвети. Трябва ли вместо това да го разпъваме на кола на мъчението? Нима сиуксите са като малките деца, които не знаят какво е добро за тях?

Мъдрия шепот се изправи на крака и направи знак всички да мъркнат. След това каза:

— Изслушахме Мрачното слънце и Бесния танц. Сега съветът на старейшините ще се събере, за да реши съдбата на бледоликия. Но жрецът и бойният вожд няма да участват в него.

Мрачното слънце прие това като нещо нормално, но жрецът се възпротиви.

— С какво съм заслужил това? — попита той. — Нима нямам право да участвам, когато се взима толкова важно решение?

— Не, защото силно искаш смъртта на бледоликия и си заслепен от това свое желание — отвърна Мъдрия шепот.

След това най-уважаваните воини на племето се събраха във вигвама на вожда, за да решат съдбата ми. Измина един час преди да се появят отново. Опитах се да прочета решението по лицата им, но те бяха като маски. Най-сетне Мъдрия шепот заговори.

Виж таблицата „[Кодови думи](#)“. Някои от думите, които си записал в нея ще ти носят точки — положителни или отрицателни. За всяка записана дума от „ловец“, „съюзник“, „пушки“ и „вожд“ получаваш по + 1 точка. За всяка записана дума от „пропуск“ и „провал“ получаваш по –1 точка. Ако сумата от тези точки е равна на 0, отиди на #200. В случай, че е по-голяма от 0, отиди на #202. Ако сумата е по-малка от 0, отиди на #201.

200

Съветът на старейшините е много затруднен. Ето защо всичко ще зависи от късмета ти. Сам избери — #203 или #204.

— Всички чуха думите на Мрачното слънце и Бесния танц. Единият искаше да запази живота на бледоликия, а другият искаше смъртта му. И двамата мислят, че са прави.

— Аз ви казах волята на Великия дух — обади се жрецът.

— От много години червените мъже обитавали тези земи — продължи вождът, без да му обърне внимание. — Много преди да дойде белият човек. С неговото идване времената са се променили. Животът на червените мъже е ставал все по-тежък. Белите отнемат земята ни, дивеча ни, жените ни. Те правят от мъжете ни жалки койоти. Те искат нашето злато, а ни се отплащат с огнена вода, която носи зло. И сега при нас идва един от тях и твърди, че това е за добро. Трябва ли да му повярваме? Всеки път, когато червеният мъж се е доверявал на белия, после горчиво се е разкайвал. Ето защо съветът на старейшините реши да се вслуша в думите на Бесния танц — бледоликият трябва да умре. Аз казах. Hay!

Преди да се окопия от тази страшна вест, няколко сиуksi ме хванаха здраво и ме завързаха, за да не мога да избягам.

— Нека мъдрите мъже на сиу помислят още веднъж — намеси се Мрачното слънце. — Ще направим голяма грешка, ако убием този мъж.

— Мъдрия шепот обяви своето решение — сряза го вождът и с това всичко бе решено.

Мрачното слънце се метна на коня си и препусна далеч от селото, за да не гледа екзекуцията. За нещастие, аз нямах тази прекрасна възможност. Привързаха ме към кола на мъчението и започнаха да си играят с мен. Ножове и стрели свистяха на милиметри от тялото ми. После мъчителите ми започнаха да целят определени части от тялото — например китките или бедрата. Пробождаха ме на места, където болката беше нетърпима, но нямаше опасност за живота ми. Забавляваха се дълго с мен за голямо удоволствие на жените и децата на племето. По някое време загубих съзнание и се пренесох в един по-благосклонен към мен свят. Душата ми пое пътя към рая.

Намали оценката си с 8 точки. След това се върни в началото на тази книга, за да продължиш четенето от епизод #1.

— Всички чуха думите на Мрачното слънце и Бесния танц. Единият искаше да запази живота на бледоликия, а другият искаше смъртта му. И двамата мислят, че са прави.

— Аз ви казах волята на Великия дух — обади се жрецът.

— От много години червените мъже обитават тези земи — продължи вождът, без да му обърне внимание. — Много преди да дойде белият човек. С неговото идване времената са се променили. Животът на червените мъже е ставал все по-тежък. Белите отнемат земята ни, дивеча ни, жените ни. Те правят от мъжете ни жалки койоти. Те искат нашето злато, а ни се отплащат с огнена вода, която носи зло. И сега при нас идва един от тях и твърди, че това е за добро. Трябва ли да му повярваме? Да, казвам аз. Въпреки всичко, ние трябва да се доверим на бледоликия. Той е при нас само от два дни, но делата му говорят в негова полза.

— Но Великия дух иска смъртта му — обади се жрецът. — Ако не изпълним волята му, ще го разгневим и тогава наказанието му ще бъде страшно.

— Съветът на старейшините също се обърна към Великия дух с молба да просветли мислите ни — отвърна му вождът. — Той не поискав смъртта на бледоликия. Може би Бесния танц не е чул правилно волята му?

Жрецът изсумтя недоволно, но разбра, че губи играта и е по-добре да замълчи.

— Съветът на старейшините реши да остави бледоликия да живее заедно със сиуксите — обяви Мъдрия шепот. — Той ще се бие редом с воините ни срещу Картър и ще празнува победата над белите кучета заедно с червените мъже. Аз казах. Hay!

От гърдите ми се отрони дълбока въздышка. Мрачното слънце дойде при мен и ми стисна ръката.

— Победихме Бесния танц — прошепна ми той. — Сега остава Картър.

— С него ще е значително по-трудно — отбелязах аз.

— Но ще се справим, нали?

— Да, приятелю, ще се справим.

Така завърши този изпълнен със съдбоносни събития ден.

Отиди на #205.

203

Otiđi na #201.

204

Oтиди на #202.

205

Още в началото на своята мисия бях изbral сиуксите за съюзници, защото знаех, че те са най-многобройното племе и могат да съберат достатъчно воини, за да се изправя срещу Картър. И сега, в осмия ден от идването ми в прериите ми предстоеше да разбера на колко бойци мога да разчитам. Пратениците на Мрачното слънце бяха обиколили всички села на сиукси, освен най-далечните, и бяха предали молбата на своя боен вожд.

Той зовеше сиуксите на бой срещу бледоликата напаст, обясняваше им, че резерватите, в които искат да ги изпратят не са нищо повече от пустош, в която никой бял не би искал да се засели. Някои от племената, по сведенията на пратениците, бяха разбрали истината, скрита в неговите думи. Други все още се съмнявали. Но най-лошото бе, че имаше и такива, които бяха нарекли Мрачното слънце безумец и бяха заявили, че ще сключат мир с белия вожд Картър.

Тази сутрин щеше да се види колко от воините на сиу щяха да предпочетат трудната битка пред робското смирение.

Погледни в таблицата „[Кодови думи](#)“ и виж коя от изброените долу думи си записал.

- братоубийство — отиди на #206.
- предатели — отиди на #207.
- обединение — отиди на #208.
- вожд — отиди на #208.

206

Неразумното поведение на Мрачното слънце в преговорите с Тихата стъпка и Острия поглед несъмнено щеше да накара голяма част от сиуксите да се отдръпнат от нас. Със сигурност двестата воини на двамата вождове нямаше да дойдат. Какво щяха да решат останалите, когато до тях достигнеше вестта за станалото в шатрата на Тихата стъпка, никой не можеше да каже.

Сам избери — #209, #210 или #211.

Сиуксите заприиждаха още от сутринта на групи от по тридесетчетиридесет человека. Както можеше да се очаква, повечето от тях бяха въоръжени твърде примитивно — с лъкове и томахоци. Но в очите им се четеше желание да отмъстят на белите натрапници за всички унижения, а това често се оказва по-важно от числеността и доброто въоръжение.

До последния момент Мрачното слънце се надяваше, че Тихата стъпка и Остряя поглед ще се откажат от намеренията си и ще се включат в борбата срещу Картър. Уви, това не стана. Малодушието на двамата вождове ни струваше поне двеста воини.

Разбира се, отсъствието на предателите не намали радостта ми от пристигналите воини. В ранния следобед вече всички бяха дошли и стана ясно какви са новите ни попълнения. Бяха пристигнали двеста и двадесет воини. За съжаление, само двадесет от тях бяха въоръжени с пушки. Мрачното слънце определи няколко от своите хора, които трябваше да се заемат с настаняването на новопристигналите. След това двамата с вожда се усамотихме в неговия вигвам, за да решим какво да правим по-нататък.

В таблицата „Индianски вони“ запиши, че имаш още 220 воини — в графа „войни“, и още 20 пушки — в графа „пушки“. След това отиди на #212.

Сиуксите заприиждаха още от сутринта на групи от по тридесетчетиридесет человека. Както можеше да се очаква, повечето от тях бяха въоръжени твърде примитивно — с лъкове и томахоци. Но в очите им се четеше желание да отмъстят на белите натрапници за всички унижения, а това често се оказва по-важно от числеността и доброто въоръжение.

Първи пристигнаха Тихата стъпка и Острия поглед заедно с поне двеста воини. Те поздравиха Мрачното слънце, увериха го, че го признават за боен вожд на обединените сили на сиуксите и ще се подчиняват на заповедите му. Останалите групи бяха значително по-малобройни, но като цяло съbralото се множество представляваше внушителна гледка.

В ранния следобед вече всички бяха дошли и стана ясно какви са новите ни попълнения. Бяха пристигнали четиристотин и тридесет воини. За съжаление, само тридесет от тях бяха въоръжени с пушки. Мрачното слънце определи няколко от своите хора, които трябваше да се заемат с настаняването на новопристигналите. След това двамата с вожда се усамотихме в неговия вигвам, за да решим какво да правим по-нататък.

В таблицата „Индийски воини“ запиши, че имаш още 430 воини — в графа „воини“, и още 30 пушки — в графа „пушки“. След това отиди на #212.

Сиуксите заприиждаха още от сутринта на групи от по тридесетчетиридесет човека. Както можеше да се очаква, повечето от тях бяха въоръжени твърде примитивно — с лъкове и томахоци. Но в очите им се четеше желание да отмъстят на белите натрапници за всички унижения, а това често се оказва по-важно от числеността и доброто въоръжение.

В ранния следобед вече всички бяха дошли и стана ясно какви са новите ни попълнения. Бяха пристигнали двеста и двадесет воини. За съжаление, само двадесет от тях бяха въоръжени с пушки. Мрачното слънце определи няколко от своите хора, които трябваше да се заемат с настаняването на новопристигналите. След това двамата с вожда се усамотихме в неговия вигвам, за да решим какво да правим понататък.

В таблицата „Индийски воини“ запиши, че имаш още 220 воини — в графа „воини“, и още 20 пушки — в графа „пушки“. След това отиди на #212.

210

След убийството на двамата вождове, подозирах, че голяма част от сиуксите няма да се отзоват на поканата на Мрачното слънце, но не предполагах, че положението ще е толкова трагично.

А в ранните часове всичко започна толкова добре. Пристигна първата група от тридесет человека, всички до един въоръжени с лъкове, но готови да умрат, вместо да склонят глава пред белите. Малко след тях пристигнаха още двадесет человека. Започнах да си правя сметки без кръчмар. Изчислих, че ако сиуксите продължават да прииждат с такова темпо, към обяд ще имам на разположение поне хиляда воини.

После потока секна и аз разбрах, че всички, които са искали да дойдат, вече са тук и няма смисъл да се надяваме на други. Бяха мизерно малко — само петдесет человека. Но бяха по-добре от нищото.

Мрачното слънце определи няколко от своите хора, които трябваше да се заемат с настаняването на новопристигналите. След това двамата с вожда се усамотихме в неговия вигвам, за да решим какво да правим по-нататък.

В таблицата „Индianски воин“ запиши, че имаш още 50 воини — в графа „воини“. Тъй като нито един от тях няма пушка, няма да записваш нищо в графа „пушки“. След това отиди на #212.

211

Сиуксите заприиждаха още от сутринта на групи от по тридесетчетиридесет човека. Както можеше да се очаква, повечето от тях бяха въоръжени твърде примитивно — с лъкове и томахоци. Но в очите им се четеше желание да отмъстят на белите натрапници за всички унижения, а това често се оказва по-важно от числеността и доброто въоръжение.

В ранния следобед вече всички бяха дошли и стана ясно какви са новите ни попълнения. Бяха пристигнали сто и десет воини. За съжаление, само десет от тях бяха въоръжени с пушки. Мрачното слънце определи няколко от своите хора, които трябваше да се заемат с настаняването на новопристигналите. След това двамата с вожда се усамотихме в неговия вигвам, за да решим какво да правим понататък.

В таблицата „Индийски воини“ запиши, че имаш още 110 воини — в графа „воини“, и още 10 пушки — в графа „пушки“. След това отиди на #212.

— Спомня ли си Майк своята първа утрин при сиуксите? — попита ме Мрачното слънце.

Веднага разбрах накъде отива разговора. Тогава той ме бе помолил да му услужа с коня си, без да ми обясни защо. Разбира се, аз веднага се досетих за какво му трябва, въпреки че не го показах.

— Да — казах аз. — Това беше денят, в който Мрачното слънце отиде до един от златните залежи на сиуксите и взе оттам жълт метал. Прав ли съм?

— Уф, уф! — скочи на крака той. — Нима си ме проследил?

— Как бих могъл? Не, просто се замислих защо ли ти трябва моя кон и стигнах до правилния отговор. Изобщо не беше необходимо да те проследявам.

— Ще ми каже ли Майк как успя да се досети?

Как ще постъпиш?

— ще му кажеш — отиди на #213.

— ще премълчиш скромно — отиди на #214.

— Разбира се — отвърнах аз. — Първо трябаше да отгатна защо ти е притрябал коня ми. Несъмнено не ти трябаше като товарно животно, защото се върна свеж. Значи не беше вършил тежка работа.

— Да — каза Мрачното слънце. — Дотук е лесно.

— Ами, и нататък не става кой знае колко по-трудно. Знам, че сиуксите имат много злато, което обаче не ценят като белите. Но знаят каква стойност има то за белите. Видях как Мрачното слънце се коси, че воините му не са добре въоръжени и им трябват пушки. А пушки могат да се купят със злато. Значи на вожда му трябаше злато.

— Добре, но за какво ми е бил конят ти?

— Това леко ме затрудни, но успях да се справя. Може би входът на златния залеж, който знаеш, е запречен със скала, която обикновен човек не може да помести. Но това е напълно по силите на два коня. Ето защо ти е бил конят ми.

— Майк разказва всичко така точно, сякаш е бил там и ме е гледал. Наистина, Мрачното слънце взе злато от място, което навремето му беше показано от неговия баща. Сега жълтият метал трябва да ни помогне.

Отиди на #215.

214

— Не — отвърнах аз. — Прекалено сложно е и не мога да ти го обясня. А и сега имаме по-важни неща за правене.

— Майк е прав. Мрачното слънце взе злато от място, което навремето му беше показано от неговия баща. Сега жълтият метал трябва да ни помогне.

Отиди на #215.

— Отдавна знаех, че белите обичат жълтия метал и са готови да направят всичко, за да го притежават — каза Мрачното слънце. — Мислех си, че това ще ми помогне да намеря пушки за хората си. Но се оказа, че не е така.

— Попадал си на хора, които не са можели да ти предложат добро оръжие — предположих аз.

— Точно така. Бяха трапери, скитници или дребни измамници. Те щяха да ми продадат и собствените си майки за злато, но не притежаваха това, което исках. Веднъж попаднах на търговец, който ми обеща оръжие. Сключихме сделка и аз му обещах много злато, ако намери добри пушки. Бях готов да платя много повече, отколкото един бял. Въпреки това той ми донесе боклуци. Нито една от пушките не можеше да се сравнява с тези на войниците. Търговеца ми каза, че това е най-доброто, което може да ми предложи.

— Не те е лъгал — обадих се аз.

— Знам, но от това не ми стана по-леко. Тогава разбрах, че трябва да дам златото си на някой бял, в когото вярвам, и той да купи оръжие от някой по-голям търговец, може би в градовете на белите.

Удивих се от начина на мислене на този индианец. Интуитивно и на базата на собствен опит той бе стигнал до простата истина. Ето защо ме бе приел в племето и ми беше оказал високата чест да бъда гост във вигвама му — той искаше да ме изпита.

— И Мрачното слънце смята, че може да ми довери златото си? — попитах аз.

— Да — кимна той. — Смятам, че няма да избягаш с жълтия метал.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „изненада“, отиди на #216. В противен случай отиди на #220.

216

— Така е, но все пак нещо ще ми попречи да купя пушки — казах аз.

— И какво е то? — учудено попита Мрачното слънце.

— Знам, че скоро към форт Картър ще потегли още един отряд, този път от сто войници. Те ще трябва да се присъединят към останалите точно преди началото на наказателната акция. Мисля, че е по-важно да им попреча да стигнат до форта, отколкото да отида до Сент Луис за оръжие.

— Но те ще минат през Червения каньон, а той се намира в ловните полета на команчите. Ще бъде твърде рисковано да устроим засада там.

— Знам, но въпреки това може да се измисли нещо.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „приятел“, отиди на #217. В противен случай отиди на #218.

— Познава ли Мрачното слънце един от големите вождове на команчите — Кървавия нож?

— Да. Той е велик воин и мъдър вожд. Ако команчите се вслушваха по-често в съветите му, те щяха да са велико племе.

— Значи ли това, че той няма голяма власт над тях?

— Не. Ако поискам, той може да събере три пъти по сто воини само за един ден.

— Тогава той ще ни помогне да спрем отряда.

— Но как? Команчите са наши заклети врагове и никога няма да приемат да ни помогнат.

— Кървавия нож ми е задължен. Преди да дойда при сиуксите, срещнах отряд команчи и те ме накараха да се бия за живота си с предводителя им. Успях да надделея и животът му беше в ръцете ми. Всички разбраха, че мога да убия Кървавия нож. Но аз не го направих. Тогава не знаех, че това ще ми помогне срещу Картър, просто не исках да проливам излишна кръв, а и ме беше страх, че няма да ме освободят, ако убия вожда им. Затова пощадих живота му и двамата изпушихме лулата на мира. Той ми обеща, че винаги ще е готов да ми се притече на помощ, ако го повикам. Ето, сега е настъпил часът да се обърна към него.

— Уф, уф! Кървавия нож е честен и няма да пристъпи думата си. Ако го помолиш да нападне белите войници, той ще го направи.

— Тогава ще трябва да се стягам за път.

— Но на нас ни трябват пушки, а само ти можеш да ги купиш.

— Не знам — казах аз. — Бих могъл да изпратя двама от твоите воини да предадат желанието ми на Кървавия нож, но дали той ще ги послуша? А може да намерят смъртта си, много преди да намерят вожда на команчите.

— Аз ще отделя двама от воините си, ако решиш, че така трябва — каза Мрачното слънце.

Какво ще решиш?

— да се срещнеш лично с Кървавия нож — отиди на #221.

— да отидеш за оръжие, а в това време двама сиукси да тръгнат към Кървавия нож — отиди на #219.

— Ние не можем да отделим бойци, които да причакат войниците — казах аз, — но какво пречи на команчите да го направят?

— Защо да го правят?

— За да ни помогнат в борбата срещу Картьър. Те трябва да разберат, че рано или късно той ще се насочи и към тях. По-добре да ни помогнат сега, отколкото да останат сами срещу белите.

— Майк говори мъдро от своя гледна точка, но той не вижда нещата така, както ги виждат индианците. Ние враждуваме с команчите от незапомнени времена. Понякога сключваме мир, но той не трае повече от няколко месеца, защото винаги се намира кой да го наруши. Ако отида при Кървавия нож и му кажа, че се нуждая от помощта му, той ще ми се изсмее.

— Тогава ще отида аз.

— И веднага ще бъдеш завързан на кола на мъчението. Не мисли, че думите ти ще го накарат да те пощади.

— Значи няма начин да спрем отряда, който отива към форта?

— Не, но купените от теб пушки ще заличат предимството на Картьър и това, че сме пропуснали сто души, няма да се окаже фатално.

Мрачното слънце ме убеди в правотата на думите си и аз започнах да се стягам за ново посещение на Сент Луис.

Отиди на #222.

219

— Така е най-добре — казах аз. — Хем ще купя пушки, хем ще спрем отряда. Наистина, има малко риск, но ако успеем, това ще бъде половин победа.

— Тогава ще постъпим както казва Майк.

Мрачното слънце определи двамата смелчаци, които щяха да се отправят към селата на команчите. Разказах им за срещата си с Кървавия нож с подробности, за да могат да уверят вожда на команчите, че наистина идват от мое име. После им пожелах успех в трудната им мисия.

А аз започнах да се стягам за ново посещение на Сент Луис. Този път, за разлика от първото ми пребиваване, нямаше да съм с празни джобове. Не, съвсем нямаше да са празни.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „емисари“. После отиди на #222.

— Вождът ми оказва голямо доверие — казах аз. — Не мисли ли той, че всички бледолики са лъжци и измамници?

— Мрачното слънце е сигурен в Майк. Той ще му даде златото си и няма да се притеснява за него. Откакто си сред нас, направи достатъчно за сиуксите. Затова ти имам доверие.

— Ще направя всичко, за да докажа, че вярата ти в мен не е напразна. Ако трябва, ще ги открадна тези пушки, но сиуксите ще ги имат след няколко дни.

След тези думи вождът излезе от вигвама, а аз започнах да се стягам за ново посещение на Сент Луис. Този път, за разлика от първото ми пребиваване, нямаше да съм с празни джобове. Не, съвсем нямаше да са празни.

Отиди на #222.

— Не бива да изпращаме сиукси при Кървавия нож — казах аз.

— Не се знае как ще реагира той, когато разбере, че трябва да помогне на най-големите си врагове.

— Моите воини ще умрат, но няма да трепнат.

— Не е в това въпроса. Можем да си позволим да загубим два човешки живота, но не бива да пропускаме отряда през Червения каньон. Ето защо е нужно именно аз да отида при вожда на команчите.

— Ще направим така, както Майк казва — съгласи се Мрачното слънце.

След час препуснах към ловните полета на команчите. Вождът ми предложи няколко воини за придружители, но реших, че при отношенията между двете племена, не е хубаво да се появявам в селото на команчите, следван от група сиукси.

Четири дни търсих селото на Кървавия нож. На няколко пъти срещнах големи групи команчи, но когато се приближих до тях и видех, че Кървавия нож не е там, ги заобикалях. Не ми се искаше да отивам открито при вождовете им и да питам за него, защото кой знае какво можеше да им хрумне, а не ми се искаше да се бия за живота си.

Най-сетне открих село то на Кървавия нож и влязох в него. Обградиха ме няколко десетки команчи и насочените им лъкове ме принудиха да сляза от коня и да предам оръжиета си. Едва след това ме заведоха при человека, с когото неотдавна бях пушил лулата на мира.

— Уф, уф! — възклика той. — Много скоро белият мъж е решил да навести своя приятел. Какво те води насам?

Отиди на #223.

Поех към Сент Луис с отряд от двадесет сиукси. Имах нужда от тях, защото златото беше повече, отколкото конят ми можеше да понесе. Освен това бях решил да се разделя със сиуксите на няколко мили от града и да оставя златото при тях, докато не сключа сигурна сделка. Ето защо приех предложението на Мрачното слънце да бъда придружаван от толкова многообразна група.

Пътят до цивилизацията ни отне почти два дни. На смрачаване навлязох в Сент Луис, потърсих скъпа странноприемница и се настаних в нея. Не изглеждах изискан и собственикът дълго време се чудеше дали видът ми отговаря на заведението му, но когато показах малко злато, проблемът моментално изчезна.

Вече бе твърде късно, за да предприема нещо веднага, ето защо приех остатъка от деня за неработен. Но на другата сутрин се хванах на работа.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако имаш записана думата „благодарност“, отиди на #225. В противен случай отиди на #224.

— Идвам за една услуга — казах направо аз.

— Белият мъж е прям и казва, каквото мисли — усмихна се доволно Кървавия нож. — Знаеш, че ти дължа живота си и можеш да искаш всичко от мен. За какво си дошъл?

— След два дни през Червения каньон ще мине отряд от войници, които отиват към форт Картър. Ще бъдат само сто души. Искам да им направиш засада и да ги спреш.

— Нима се биеш срещу белия вожд Картър? — удиви се Кървавия нож. — Откъде намери сили за това.

— Спrijателиих се със сиуксите... не, не ме гледай така, направих го, защото само те бяха готови да се бият с белите.

— Прав си — призна вождът. — Команчите не искат война с белите. Те се страхуват от мощта им. Честно казано, аз също се страхувам. Червеният народ няма сили да победи белите.

— Не е вярно. Скоро до теб ще достигне вестта, че Картър е заловен от сиуксите. Тогава ще разбереш, че белите не са толкова страшни.

— От сърце ти пожелавам успех в тази битка, макар сиуксите да са наши кръвни врагове.

— Не разбрах дали си съгласен да избиеш войниците? — попитах аз.

Сам избери — #226 или #228.

Щеше да ми е много по-лесно, ако имах някакви познати в Сент Луис, които да ми препоръчат някой търговец. Лишен от това улеснение, прекарах почти целия ден в търсене. Открих четириима, които можеха да ми осигурят повече пушки и не искаха документ, че съм военен или друг държавен служител.

В онези времена оръжието се продаваше много свободно, но все пак никой оръжеен магазин нямаше да ми продаде повече от пет пушки накуп. Именно затова се налагаше да се обръщам към търговци.

Проблемът и на четириимата беше, че се натискаха да получат златото, а в замяна ми предлагаха стара и почти негодна стока. Разбира се, отказах на всички.

Едва в края на деня късметът ми се усмихна и намерих сериозен човек. За съжаление, в момента той не разполагаше с голямо количество, но обеща, че ще осигури достатъчно оръжие на другата сутрин. Разгледах мострата, която ми даде и останах доволен от качествата ѝ. Оставаше само да се споразумеем за цената.

Той веднага даде да се разбере, че не бива да си правя илюзии да купувам на реалната цена. Трябваше да вдигна, но с колко?

Каква цена ще предложи?

— един път и половина по-голяма от реалната — отиди на #229.

— два пъти по-голяма от реалната — отиди на #230.

— три пъти по-голяма от реалната — отиди на #231.

Може би някой ще си помисли, че съм хукнал по оръжейните магазини или да търся търговци. Нищо подобно! Отидох право при добрия стар оръжеен майстор Кели, който ме посрещна с отворени обятия.

— По дяволите! — плесна се по бедрата той. — Да пукна на място, ако това не е човекът, който преди време ми спаси живота. Как си, сър?

— Криво-ляво, карам — отвърнах аз.

— Май си доста по-добре, отколкото казваш — заключи той, след като ме огледа внимателно. — Е, разказвай, как е Дивия запад?

Старият добряк искаше да знае всичко с най-малки подробности, а аз не намерих сили да му откажа това удоволствие. Описах му подробно събитията, които последваха нашата раздяла.

— Значи сега си тук, за да купуваш пушки за червенокожите дяволи? — изгледа ме замислено той. — Слушай, сър, този Картьр наистина ли е толкова лош човек?

— Ако не беше такъв, нямаше да минавам през всички тези изпитания, за да го победя.

— Е, вярвам ти. Хубаво е, че ме познаваш, защото сам едва ли щеше да се справиш. Но сега можеш да си починеш в къщата ми, докато аз се поразтърся из града.

Послушах на драго сърце съвета му, защото той разбираше от оръжие и имаше много познати в Сент Луис. Можех да разчитам на намереното от него.

Отиди на #227.

— Белият мъж иска прекалено много — каза Кървавия нож. — Ако поведа команчите срещу този отряд, после белите ще се опитат да ми отмъстят. А те са прекалено силни за воините ми.

— Нима се страхуваш от шепа бледолики?

— Един вожд на команчите не се страхува от нищо. Но той трябва да се грижи за племето си и да не го излага на опасности. Не ме притеснява този отряд, а това, което ще дойде след убийството на стотината сини куртки.

— Значи няма да удържиш на уговорката ни, скрепена с изпушването на лулата на мира? — язвително и малко огорчено запитах аз. — Нима честта е нежелан гост в селата на команчите и те не знаят какво е да държиш на дадената дума?

— Има един начин да ме накараши да изпълня желанието ти — каза Кървавия нож с неудоволствие. — Но не те съветвам да прибегнеш до него, защото това ще развали приятелството ни.

— Спирането на този отряд е по-важно за мен. Кажи ми, какъв е този начин.

— Трябва да се позовеш на благодарността ми — призна ми неохотно той. — Тогава ще съм длъжен да изпълня желанието ти.

Позеленях от яд, че не се сетих по-рано за този вариант. Той щеше да ме смъкне в очите на команчите, защото това означаваше да прося услуга, а това е недостойна постъпка за воин. От друга страна това щеше да ми помогне да завърша успешно мисията си. Като сложих плюсовете и минусите на едно такова решение на везните, разбрах какво трябва да направя.

Какво ще направиш?

— ще се откажеш от желанието си — отиди на #234.

— ще се позовеш на благодарността на Кървавия нож — отиди на #235.

Оръжейният майстор Кели свърши добре работата си. За не повече от два часа той успя да намери нужния ми човек, да провери стоката му, да се убеди в качеството ѝ и да договори поносима цена. Разбира се, плащах оръжието двойно, но това не ме плашеше — имах предостатъчно злато. Освен това жълтият метал нямаше никаква стойност за индианците и можех да си позволя известно разхищение. Ето как и двете страни останаха доволни от сделката.

Когато стана ясно, че оръжието е намерено, препуснах към прерията и взех златото от приджурителите ми. Те поискаха да дойдат с мен, но това щеше да ми навлече само неприятности в Сент Луис, затова им заповядах да ме чакат. Взех със себе си конете им, за да натоваря оръжието на тях.

При вида на златото търговецът потри доволно ръце и взе няколко проби.

— Ще се върна след половин час — каза той. — Горе-долу толкова време е нужно на един мой познат златар, за да определи дали не ме премяташ нещо. А докато се върна, ти огледай стоката.

Пушките му си ги биваше. Бяха нови и стреляха точно. Разбира се, сделката включваше барут, олово и въобще всичко необходимо, за да могат тези оръжия веднага да влязат в действие. Мунициите също бяха добри.

Пробите се оказаха с високо качество и двамата с търговеца си стиснахме ръцете. После натоварих безценните пушки, взех си сърдечно сбогом с майстор Кели и напуснах Сент Луис.

Излишно е да казвам, че спътниците ми посрещнаха пушките с див въздорг. Едва успях да обуздая ентузиазма им и да ги накарам по-скоро да потеглим към селото на Мрачното слънце.

Вождът ме посрещна с радост и дълго оглежда пушките.

— Не вярвах, че ще успееш да се справиш така добре — каза ми той. — Сега Картър ще бъде много изненадан от мощта ни.

Съгласих се с него.

В таблицата „Индийски вони“ в графата „пушки“ отбележи, че имаш още 200 пушки. После виж в таблицата „Кодови думи“. Ако си записал думата „емисари“, сам избери — #236 или #237. В противен случай отиди на #238.

— Няма да го направя на драго сърце — каза той, — но ще изпълни желанието ти, защото един вожд на команчите трябва да си държи на думата. Белите кучета ще бъдат избити, а после ще чакам вести за изхода на битката ти с Картър.

— Няма какво да чакаш, там всичко е ясно — ще го победя.

— Белият мъж е прекалено самоуверен. Дано това не му изиграе лоша шега. Струва ми се, че той подценява силата на Картър.

— Не, просто се шегувах. Разбира се, че знам колко е силен Картър. Но, повярвай ми, знам и как да го победя.

След като получих изричното уверение на Кървавия нож, че ще се справи с отряда, аз поех обратния път към лагера на сиуксите, за да занеса там добрата новина.

— Какво ти каза Кървавия нож? — бяха първите думи на Мрачното слънце. — Съгласи ли се да ни помогне?

— Разбира се — усмихнах се аз. — Команчите ще се справят с този отряд. А сега искам да знам какво стана тук, докато отсъствах.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „бариера“. После отиди на #239.

Предложих му цена, която беше един път и половина по-висока от реалната. Той кимна, уж доволен от предложението ми, но когато на сутринта му донесох златото, разбрах, че ми е приготвил само петдесет пушки. Разбира се, сделката включваше барут, олово и въобще всичко необходимо, за да бъдат вкарани оръжията веднага в действие.

— Не може ли да се намерят още пушки? — попитах с надежда аз.

— Зависи — отвърна търговецът.

— От какво?

— От цената, която ще предложиш, разбира се.

Ако решиш, че той те изнудва и ще ти продаде поне още толкова пушки на същата цена, щом види, че си неотстъпчив, отиди на #232. В случай че решиш да предложиш двойна цена за останалите пушки, отиди на #233.

Предложих му цена, която беше два пъти по-голяма от нормалната. Той кимна, доволен от предложението и с това уговорките приключиха.

Рано сутринта препуснах към прерията и взех златото от придружителите ми. Те поискаха да дойдат с мен, но това щеше да ми навлече само неприятности в Сент Луис, затова им заповядах да ме чакат. Взех със себе си конете им, за да натоваря оръжието на тях.

При вида на златото търговеца потри доволно ръце и взе няколко проби.

— Ще се върна след половин час — каза той. — Горе-долу толкова време е нужно на един мой познат златар, за да определи дали не ме премяташ нещо. А докато се върна, ти огледай стоката. Приготвил съм ти сто доброкачествени парчета.

Пушките му си ги биваше. Бяха нови и стреляха точно. Разбира се, сделката включваше барут, олово и въобще всичко необходимо, за да могат тези оръжия веднага да влязат в действие. Мунициите също бяха добри.

Пробите се оказаха с високо качество и двамата с търговеца си стиснахме ръцете. После натоварих безценните пушки и напуснах Сент Луис.

Излишно е да казвам, че спътниците ми посрещнаха пушките с див възторг. Едва успях да обуздая ентузиазма им и да ги накарам по-скоро да потеглим към селото на Мрачното слънце.

Вождът ме посрещна с радост и дълго оглежда пушките.

— Не вярвах, че ще успееш да се справиш така добре — каза ми той. — Сега Картър ще бъде много изненадан от моцта ни.

Съгласих се с него.

В таблицата „Индийски вони“ в графата „пушки“ отбележи, че имаш още 100 пушки. После виж в таблицата „Кодови думи“. Ако си записал думата „емисари“, сам избери — #236 или #237. В противен случай отиди на #238.

Предложих му цена, която беше три пъти по-голяма от нормалната. Той кимна, доволен от предложението, и с това уговорките приключиха.

Рано сутринта препуснах към прерията и взех златото от придружителите ми. Те поискаха да дойдат с мен, но това щеше да ми навлече само неприятности в Сент Луис, затова им заповядах да ме чакат. Взех със себе си конете им, за да натоваря оръжието на тях.

При вида на златото търговеца потри доволно ръце и взе няколко проби.

— Ще се върна след половин час — каза той. — Горе-долу толкова време е нужно на един мой познат златар, за да определи дали не ме премяташ нещо. А докато се върна, ти огледай стоката. Приготвил съм ти двеста доброкачествени парчета.

Пушките му си ги биваше. Бяха нови и стреляха точно. Разбира се, сделката включваше барут, олово и въобще всичко необходимо, за да могат тези оръжия веднага да влязат в действие. Мунициите също бяха добри.

Пробите се оказаха с високо качество и двамата с търговеца си стиснахме ръцете. После натоварих безценните пушки и напуснах Сент Луис.

Излишно е да казвам, че спътниците ми посрещнаха пушките с див възторг. Едва успях да обуздая ентузиазма им и да ги накарам по-скоро да потеглим към селото на Мрачното слънце.

Вождът ме посрещна с радост и дълго оглежда пушките.

— Не вярвах, че ще успееш да се справиш така добре — каза ми той. — Сега Картър ще бъде много изненадан от моцта ни.

Съгласих се с него.

В таблицата „Индийски вони“ в графата „пушки“ отбележи, че имаш още 200 пушки. После виж в таблицата „Кодови думи“. Ако си записал думата „емисари“, сам избери — #236 или #237. В противен случай отиди на #238.

— Според мен цената, която ти предложих, е напълно разумна — казах аз. — Нима искаш да ме обереш? Кой би ти предложил нещо по-добро?

— Слушай — кипна той. — Идваш тук и ми искаш оръжие. Добре, аз ти го давам. Но ти нямаш документ, не си легален. Ако утре някой обере банка и се окаже, че го е направил с продадено от мен оръжие, аз изгарям. Ето защо трябва да ми платиш повече.

— Нито долар над цената, за която се разбрахме.

— Тогава нито пушка над бройката, която ти предлагам.

Разделихме се твърде недружелюбно.

Натоварих стоката и се върнах при отряда в прерията. Те приеха оръжието с бурни възгласи. Набързо охладих ентузиазма им и ги накрах да препуснем с всички сили към лагера на Мрачното слънце.

Вождът също бе разочарован от бройката.

— Защо Майк не предложи по-висока цена? — попита ме той. — Нима златото има някакво значение, когато можем да купим с него победата над Картьр? Направил си голяма грешка.

— Но разбери — заоправдавах се аз, — той искаше прекалено много. Не е честно от негова страна, не е почтено към клиента. Той просто ме изнудваше.

— Въпреки това трябваше да му дадеш колкото иска. Сиуксите имат много злато, но малко пушки. На драго сърце бих сменил едното с другото. Но сега е твърде късно да съжаляваме.

В таблицата „Индianски вони“ в графата „пушки“ отбележи, че имаш още 50 пушки. После виж в таблицата „Кодови думи“. Ако си записал думата „емисари“, сам избери — #236 или #237. В противен случай отиди на #238.

— Според мен цената, която ти предложих, е напълно разумна и изгодна и за двете страни — казах аз, — но наистина имам нужда от това оръжие. Ето защо съм готов да ти платя тези петдесет пушки на цена един път и половина над нормалната, а всички останали на цена два пъти над нормалната. Това задоволява ли те?

След известно театралничене търговеца прие предложението ми и станах собственик на сто пушки. Натоварих стоката и се върнах при отряда в прерията.

Излишно е да казвам, че спътниците ми посрещнаха пушките с див възторг. Едва успях да обуздая ентузиазма им и да ги накарам по-скоро да потеглим към селото на Мрачното слънце.

Вождът ме посрещна с радост и дълго оглежда пушките.

— Не вярвах, че ще успееш да се справиш така добре — каза ми той. — Сега Картър ще бъде много изненадан от мощта ни.

Съгласих се с него. В таблицата „[Индийски вони](#)“ в графата „пушки“ отбележи, че имаш още 100 пушки. После виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако си записал думата „емисари“, сам избери — #236 или #237. В противен случай отиди на #238.

— Добре — казах аз. — Не искам да стана нежелан във вигвамите на команчите. И занапред ще бъда приятел на Кървавия нож.

— Сърцето ми се радва от решението на моя бял брат. Нека той поискаш нещо друго от мен и аз ще го изпълня с радост.

В думите на вожда съзрях възможност за атака. Едва ли щеше да ми откаже два пъти поред.

— Когато червените мъже боядисат лицата си в цветовете на войната — започнах аз, — само окраската издава от кое племе са. Искам ти и още два пъти по сто воини да се присъедините към нас за битката с Картьор.

— Уф, уф! — Кървавия нож скочи на крака и размаха объркано ръце. — Моят бял брат иска невъзможни неща. Никога не е било команчи и сиукси да се бият заедно. Не мога да застана редом с кръвните си врагове. Не мога да накарам воините си да го направят.

Аз също скочих на крака, едва сдържайки яда си.

— Кървавия нож е лъжец — изкрешях му в лицето. — Той изпуши лулата на мира с мен и ми обеща подкрепа, а сега се отмята от думите си.

Без да изчакам отговора му, излязох от вигвама, метнах се на коня и го пришпорих злобно в ребрата. Горкото животно иззвили жално, сякаш ме обвиняваше, че си го изкарвам не на когото трябва, и препусна.

— Какво ти каза Кървавия нож? — бяха първите думи на Мрачното слънце, когато се завърнах в селото. — Съгласи ли се да ни помогне?

— Вождът на команчите се отметна от думата си — казах аз.

— Нима ти е отказал и когато си се позовал на благодарността му?

— Аз... аз не го направих. Стори ми се твърде подло.

— Уф, уф! Майк е направил голяма грешка. Какво струва приятелството на Кървавия нож пред възможността да намалим силите

на Картър със сто бойци?

Разбрах, че съм направил голяма грешка и замълчах. Виждайки разказанието ми, той ме успокои.

— Твърде късно е да съжаляваме — каза Мрачното слънце. — Трябва да мислиш за бъдещата битка.

— Ще се постараю да залича грешката си — обещах аз. — А сега ми кажи какво стана тук, докато ме нямаше.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „отряд“. После отиди на #239.

— Добре — казах аз, — тогава ще прибягна до единствената си възможност. Неприятно ми е да го правя, но Кървавия нож ме принуждава. Позовавам се на благодарността ти и искам да заповядаш на воините си да спрат отряда.

— Това ще развали нашето приятелство.

— Но може да спаси всички червени мъже — отвърнах му. — Само победата над Картър ще донесе свобода на племената. Нима мислиш, че той ще се задоволи само със сиуксите? Когато приключи с тях, Картър ще се насочи към вас, а после и към кайовите. Той не обича червените мъже.

— Но е твърде силен.

— Това предстои да бъде доказано. Е, нямам време за празни приказки. Ще спреш ли отряда?

— Да. Ще го спра, но от днес белият мъж няма приятел във вигвамите на команчите.

— Това не е важно — казах му, докато се качвах на коня. — Ще съм доволен, ако след година вигвамите на команчите се намират пак по тези места, а не в някой резерват-пустош. И нека тогава вождът на команчите си спомни, че дължи това на мен.

След като получих изричното уверение на Кървавия нож, че ще се справи с отряда, аз поех обратния път към лагера на сиуксите, за да занеса там добрата новина.

— Какво ти каза Кървавия нож? — бяха първите думи на Мрачното слънце. — Съгласи ли се да ни помогне?

— Разбира се — усмихнах се аз. — Команчите ще се справят с този отряд. А сега искам да знам какво стана тук, докато отсъствах.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „бариера“. После отиди на #239.

— Върнаха ли се двамата воини, които изпрати при Кървавия нож? — попитах аз.

— Да — мрачно кимна вождът. — Но новините, които донесоха, няма да зарадват сърцето ти. Те са предали молбата ти на Кървавия нож, но кучето е отказало да я изпълни.

— Не мога да повярвам, че един вожд може да се отметне от думата си, особено когато я е подкрепил с лулата на мира!

— Команчите са презрени койоти — презрително изсумтя Мрачното слънце. — Не се учудих, когато разбрах, че вождът се е отметнал.

— Ще се оправим и сами — бодро заключих аз. — Какво друго се случи, докато ме нямаше?

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „отряд“. После отиди на #239.

— Върнаха ли се двамата воини, които изпрати при Кървавия нож? — попитах аз.

— Да — кимна Мрачното слънце. — Вождът е приел да изпълни желанието ти и е обещал, че ще спре войниците.

— Мислиш ли, че можем да разчитаме на думите му?

— Команчите са презрени койоти, но дори и те държат на думата си. Кървавия нож ще спре бледоликите.

— Е, това е прекрасно — бодро заключих аз. — Какво друго се случи, докато ме нямаше?

В таблицата „Кодови думи“ запиши думата „бариера“. После отиди на #239.

238

Бях отсъстввал достатъчно дълго от селото. За времето, през което купувах оръжие в Сент Луис, несъмнено се бяха случили много неща. Обикновеното човешко любопитство ме подтикна да попитам Мрачното слънце дали не е станало нещо интересно.

В таблицата „[Кодови думи](#)“ запиши думата „отряд“. После отиди на #239.

— Картър ме покани да отида в резерват — каза Мрачното слънце.

— Нима? — учудих се аз. — Но как е успял да се добере до теб?

— Не му беше особено трудно — усмихна се вождът. — Всъщност, аз много го улесних. Той държи на служба във форта двама кайови, които непрекъснато разузнават в нашите ловни полета. Просто се оставил да ме намерят и те ми предадоха посланието му. Ако не се съглася да отида в резерват, войниците ще ме прогонят от земите ми.

— Значи Картър не знае, че се готвим за битка с него. Може би не предполага, че съм успял да спечеля сиуксите на своя страна.

— Тогава ще остане жестоко изльган.

— И какво отговори на пратениците му?

— Сам отгатни — каза той.

Как мислиш е отговорил Мрачното слънце?

— рязко им е отказал — отиди на #240.

— помолил е да предадат на Картър, че не иска да отива в резерват, но го моли да бъде милостив — отиди на #241.

— Едва ли си се държал прилично — предположих аз. — Постскоро си предизвикал умишлено гнева на Картър с отговора си.

— Майк позна — отвърна ми Мрачното слънце. — Той беше далеч от селото на сиуксите и не може да знае какво съм намислил, но въпреки това отгатна как точно съм постъпил.

— Чакай малко — спрях го аз. — Искаш да кажеш, че си измислил как да изльжем Картър да се покаже от форта и вече си започнал да осъществяваш плана си?

— Да — гордо потвърди вождът.

— Тогава трябва да ми разкажеш всичко по-подробно.

Отиди на #242.

— Едва ли си се осмелил да предизвикаш гнева му без причина — казах аз.

— Не, не го направих без причина.

— Значи все пак си го направил?

— Разбира се. Казах на кучетата кайови да му предадат, че тази земя е моя и ще накажа всеки, който се осмели да навлезе в нея без мое разрешение. Добавих, че изобщо не се страхувам от неговите шепа войници.

— Те съвсем не са една шепа.

— Знам, но това ще го накара да мисли, че го подценявам.

— Прав си, но защо все пак предизвика гнева му?

— Майк беше далеч от селото на сиуксите и не може да знае какво съм намислил.

— Чакай малко — спрях го аз. — Искаш да кажеш, че си измислил как да изльжем Картър да се покаже от форта и вече си започнал да осъществяваш плана си?

— Да — гордо потвърди вождът.

— Тогава трябва да ми разкажеш всичко по-подробно.

Отиди на #242.

— Преди време — започна Мрачното слънце — разгледах внимателно форт Картър и разбрах, че той е непревземаем за сиуксите. Колкото и воини да събера, няма да успея да прехвърля дори един от тях отвъд стените на укреплението. Тогава реших, че трябва да измисля начин да изкарам белите извън форта.

— Това е единственото правилно решение — потвърдих аз. — Но как ще го направиш?

— Първо обиколих ловните ни полета и избрах една местност, която ми се стори подходяща за организиране на засада. Там ще примамим Картър и неговите войници.

— Но как?

— Изпратих петдесет воини заедно с техните жени и деца на лагер там. Наредих им да разположат вигвамите си в тази местност и да се държат така, сякаш това е тяхното село. Мъжете да излизат на лов, жените да събират билки и корени — както правят обикновено. Така ще оставят много следи в околността. Толкова много, че няма начин съгледвачите на Картър вече да не са ги забелязали.

— Това е гениална идея — прекъснах го възторжено аз, досещайки се какво следва по-нататък. — Картър е разгневен от отговора, който си дал на пратениците му и когато научи за малкото племе сиукси, разположило се близо до форта му, ще реши да накаже нахалниците.

— Точно така — доволно потвърди Мрачното слънце. — Значи смяташ, че има надежда да се хване на тази уловка?

— Ще захапе въдичката, няма спор.

— Приготвил съм му и още една уловка. Знам, че белите използват всяка възможност да нападнат противника си в гръб. Ето защо избрах местоположението на мнимото село така, че да има възможност да бъде заобиколено от част от войниците и нападнато от две страни. Дали Картър ще реши да постъпи така?

— Много е вероятно. Ако постъпи така, ще можем да се справим първо с групата, която трябва да нападне селото в гръб.

— Такава беше моята идея. Аз да остана в селото с част от воините, а ти да посрещнеш обхождащия отряд войници и да ги изтребиш до крак. После на свой ред да минеш в гръб на основните сили на Картър.

— Но нали Картър ще чуе шумът от битката и ще разбере, че планът му се проваля.

— Няма да стане така, защото мястото, където ще направиш засадата, е отдалечено от селото.

— Тогава всичко е наред. Но как ще разберем, че Картър се е хванал на въдицата?

— Поставил съм съгледвачи край форта и те ще ни съобщят веднага, щом войниците започнат да се стягат за поход. Дотогава ние вече ще сме заели позиции.

— Виждам, че си помислил за всичко. С този план няма как да се провалим.

— Дано си прав — каза замислено вождът.

А сега погледни таблицата „Индийски вони“. Има две условия, за да продължиш играта по-нататък. Едното е да имаш поне 250 воини, а другото е да имаш поне 100 пушки. Ако не отговаряш дори само на едно от условията, отиди на #243. В случай че изпълняваш и двете отиди на #244.

243

За съжаление, трябва да започнеш играта от началото. Силите ти са много по-малки от нужното, за да се справиш с Картьр. Опитай да изиграеш книгата отново, този път с по-голямо внимание. Намали оценката си с 10 точки и се върни на епизод #1, за да продължиш играта.

244

Двата следващи дни минаха бързо и ето че дойде време за решителната битка. Рано сутринта Мрачното слънце ме събуди с думите:

— Време е за тръгване, Майк. Има и една новина от лагера на Картър.

Виж таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако си записал кодовата дума „изненада“, отиди на #245. В противен случай отиди на #246.

245

Виж таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако си записал кодовата дума „отряд“, отиди на #250. В случай че си записал „бариера“ отиди на #249.

246

— Да не би вече да е напуснал форта? — попитах стреснато аз.

— Не, но е получил подкрепление. Съглеждватите ми докладваха за отряд от сто мъже, които са пристигнали във форта вчера.

— По дяволите! — изругах аз. — Картър става прекалено силен. Сега ще трябва да поискаме помощ от другите племена.

— От кои? Кайовите ли?

— Не, но какво ще кажеш за команчите?

— Никога няма да се съгласят.

Виж таблицата „[Кодови думи](#)“. Ако си записал кодовата дума „приятел“, отиди на #248. В противен случай отиди на #247.

— Защо, по дяволите?

— Защото са наши смъртни врагове и никога няма да се съгласят да се бият редом с нас. Честно казано, не съм сигурен, че ще мога да убедя и моите воини да се съгласят на подобен съюз. Омразата между нас е прекалено силна.

— Да ги вземат дяволите вашите дребни пререкания — кипнах аз, но бързо схванах, че подобни избухвания няма да mi помогнат. — Добре дѣ, значи ще трябва да се оправяме сами.

Разсъних се окончателно, взех оръжията си и излязох от вигвама.

Отиди на #251.

— Ще се съгласят, защото Кървавия нож ми е задължен. Преди време животът му беше в ръцете ми и аз го пощадих.

— Не си ми разказвал за това.

— Защото нямах повод. Е, какво ще кажеш, ще ни помогнат ли?

— Не. Нямаш време да отидеш при Кървавия нож и да поискаш помощта му. Картър сигурно е изчаквал пристигналото подкрепление, за да се впусне в наказателна акция. Трябва да побързаме да стигнем навреме във фалшивото село.

Разсъних се окончателно, взех оръжията си и излязох от вигвама.

Отиди на #251.

Скочих бързо на крака.

— Да не би да е от Кървавия нож?

— Позна. Воините му са посрещнали отряда в Червения каньон и са избили бледоликите до един. Току-що пристигна пратеник, за да ни извести за голямата им победа.

— Значи команчите се справиха. Остава да последваме примера им.

Разсъних се окончателно, взех оръжията си и излязах от вигвама.

Отиди на #251.

250

Скочих бързо на крака.

— Нещо, свързано с втория отряд?

— Да. Вчера във форта са пристигнали сто войници. Картър сигурно е изчаквал пристигналото подкрепление, за да се впусне в наказателна акция. Трябва да побързаме да стигнем навреме във фалшивото село.

Разсъних се окончателно, взех оръжията си и излязох от вигвама.

Отиди на #251.

251

Виж [оценката си за коня](#), който притежаваш. Ако е 6, отиди на #252. Ако е 5, отиди на #253. В случай че е по-малка от 5 отиди на #254.

Оседлах коня на Ревящия бизон и го потупах по врата. Беше красиво и силно животно, индиански аналог на „Ролс-Ройс“. Чувствах, че мога да се доверя на качествата му, ако животът ми зависеше от това. В отговор на ласката ми жребецът изпръхтя дружелюбно.

— Мустангът на Ревящия бизон харесва Майк — подхвърли ми Мрачното слънце. — Мислиш ли, че помни как си се опитал да спасиш господаря му и затова ти се подчинява?

— Може би — отвърнах аз. — Важното е да ме слуша. Бих искал победата ни да зависи от този мустанг. Тогава ще съм сигурен в нея.

Двамата се метнахме на седлата. Мрачното слънце даде знак за тръгване и воините на сиуксите поеха към най-славната битка в историята на своето племе.

Отиди на #255.

Докато оседлавах коня си. Мрачното слънце се приближи до мен.

— Доволен ли си от своя жребец? — попита той. — Сиуксите се славят с мустангите си. Бих могъл да ти подаря един.

През дните, прекарани в селото, имах възможност да огледам стадата на сиуксите и да сравня възможностите на жребците им с тези на моя кон. Установих, че той по нищо не им отстъпваше.

— Не ми трябва нов кон — отвърнах аз. — Свилен съм с този и съм доволен от него.

— Само предложих — разпери ръце вождът.

Двамата се метнахме на седлата. Мрачното слънце даде знак за тръгване и воините на сиуксите поеха към най-славната битка в историята на своето племе.

Отиди на #255.

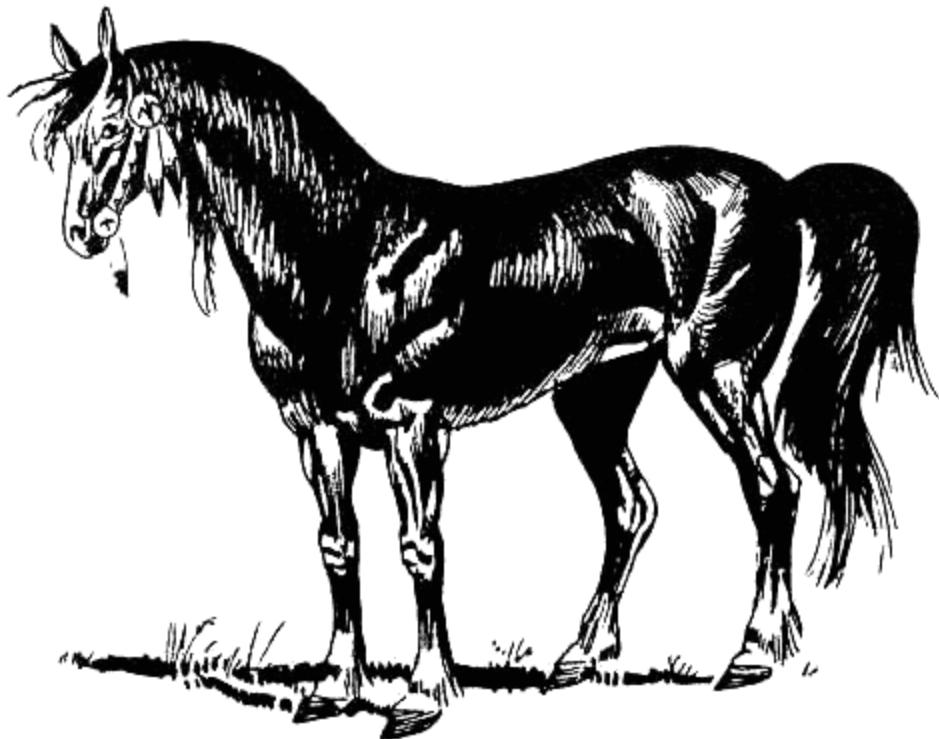
Отвън ме чакаше изненада — един чисто черен жребец от стадата на сиуксите.

— Избрах го специално за теб — каза ми Мрачното слънце. — Послушен е и ще се подчинява на заповедите ти, а по качества превъзхожда предишния ти кон.

Огледах внимателно животното. Дори с моето неопитно око веднага установих, че вождът е прав. Благодарих му за щедрия подарък, но той само махна с ръка.

Двамата се метнахме на седлата. Мрачното слънце даде знак за тръгване и воините на сиуксите поеха към най-славната битка в историята на своето племе.

В таблицата „[Оръжия](#)“ запиши, че оценката на коня ти е 5.
След това отиди на #255.

Цял ден препускахме без почивка и едва вечерта наближихме селото-примамка. Тогава Мрачното слънце заповяда на воините си да спрат.

— Досеща ли се Майк защо правя това? — попита ме той.

— Разбира се — отвърнах аз. — Не искаш да оставяме ясни следи, които могат да бъдат забелязани от врага и да го предупредят за клопката.

— Точно така — кимна доволно вождът. — Воините трябва да изчакат тук, но ние двамата ще отидем в селото.

Там ни посрещна Скачащия елен, един от по-незначителните вождове на сиуксите. Мрачното слънце, обаче, явно му имаше доверие, защото го бе оставил да командва в селото.

— Белият вожд Картър се подготвя за поход — съобщи ни Скачащия елен. — Съгледвачите се върнаха преди малко от форта и казаха, че войниците се готвили за път. Не бързали много, но предварителната подготовка е започнала. Тя едва ли ще им отнеме повече от една нощ и утре сутрин ще са готови. Освен това открихме недалеч от селото следи от двама души. Разгледах ги внимателно и разбрах, че са ги оставили кучетата кайови, които служат при белите като разузнавачи.

— Значи той знае за селото? — възклика Мрачното слънце. — Е, сега вече няма никакво съмнение, че ще ни нападне. Как мисли Майк, кога да очакваме войниците — утре през деня или едва на другата сутрин?

Какво ще отговориш?

— през деня — отиди на #261.

— на другата сутрин — отиди на #262.

256

— А какво ще правим с хората в селото? — попита Скачащия елен. — Там има много жени, старци и деца. Не трябва ли да ги изтеглим от бойното поле преди началото на битката?

— Какво мисли Майк? — попита ме Мрачното слънце.

Какво мислиш, наистина?

— да останат — отиди на #263.

— да се изтеглят — отиди на #264.

— А къде са воините, които Мрачното слънце води със себе си?
 — попита Скачащия елен.

— Оставихме ги недалеч оттук, за да не оставим прекалено ясни следи, ако врагът реши да изпрати съгледвачи, преди да нападне — отвърна вождът. После се обърна към мен. — Кога трябва да заемат позиции нашите воини според Майк?

Почувствах се като ученик на изпит. Мрачното слънце ми задаваше въпроси, чиито правилни отговори му бяха предварително известни. Той просто ме изпитваше.

Какво ще отговориш?

— воините трябва да заемат местата си тази нощ — отиди на #265.

— воините трябва да заемат местата си едва утре вечер — отиди на #266.

258

— Трябва да решим колко воини да взема за засадата и колко да останат с теб в селото — казах аз на вожда.

— Заедно с мен ще останат поне сто воини, въоръжени с пушки — отвърна Мрачното слънце. — Така ще можем да посрещнем с мощн залп устрема на Картър. Ще разделим воините на две групи. Ти ще оглавиш едната и ще я поведеш към мястото на засадата, а аз ще остана в селото с другата. Сам реши коя от двете групи да бъде по-многобойна.

Какво ще предложиси?

— твоята да бъде по-многобойна — отиди на #267.

— неговата да бъде по-многобойна — отиди на #268.

Оставихме Скачащия елен и се върнахме при воините си, за да изчакаме до вечерта на следващия ден. Мрачното слънце ме остави да преценя колко хора да взема със себе си за засадата. Когато се справих с тази задача, луната отдавна се бе показвала на небето и ме приканваше настойчиво да поспя. Реших да я послушам.

Сега трябва да определиш колко воини ще вземеш със себе си и колко от тях ще бъдат въоръжени с пушки. Общият брой на воините, с които разполагаш, е записан в графа „воини“ на таблицата „Индийски воини“, а броят на воините, които са въоръжени с пушки, е записан в графата „пушки“ на същата таблица. Трябва да се съобразиш само с две условия: трябва да вземеш повече воини, отколкото ще останат в селото и броят на воините с пушки в селото да бъде най-малко 100. Когато дадеш отговор на тези въпроси, попълни част от таблицата „Решителната битка“, точно отговори на първите четири въпроса. В графата „отговори“ записвай само числа.

Ето как ще провериш дали си попълнил правилно таблицата. Събери отговорите на първи и трети въпрос ($A + B$). Сумата от двете числа трябва да е равна на общия брой на воините на сиуксите, който си записал в графа „воини“ на таблицата „Индийски воини“. Събери отговорите на втори и четвърти въпрос ($B + Г$). Сумата от двете числа трябва да е равна на броя на пушките, записан в графата „пушки“ на таблицата „Индийски воини“. Ако някоя от проверките не е изпълнена, значи трябва да попълниш таблицата „Решителната битка“ отново, като този път внимаваш повече.

Когато попълниш отговорите на първите четири въпроса правилно, отиди на #260.

260

Целият следващ ден прекарахме в напрегнато очакване — нито аз, нито Мрачното слънце бяхме напълно сигурни, че Картър ще удари едва на зазоряване. Но когато вечерта настъпи и от врага все още нямаше и следа, разбрахме, че сме били прави.

Мрачното слънце се отправи към селото, а аз поех със своята група към определеното за засада място. Бързо разположих воините, изрично им заповядах да не издават присъствието си с изстрели, преди да съм дал знак, и заех позиция зад едно ниско борче. След това зачаках пристигането на врага.

Отиди на #269.

— През деня, разбира се — отвърнах аз. — Белите не познават местността и Картър няма да рискува да се движи по тъмно.

— Мисля, че грешиш — възрази Мрачното слънце. — Ако се движи през деня, Картър поема риска да бъде забелязан случайно от някой воин на сиуксите и тогава изненадата му пропада. Освен това съгледвачите-кайови познават местността и ще бъдат отлични водачи. Ето защо смяtam, че Картър ще нападне едва на другата сутрин. Съгласен ли е Майк с мен?

— Да, наистина събрках — признах си аз.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на #256.

— Едва на другата сутрин, разбира се — отвърнах аз. — Ако се движи през деня, Картър поема риска да бъде забелязан случайно от някой воин на сиуксите и тогава изненадата му пропада. Освен това съгледвачите-кайови познават местността и ще бъдат отлични водачи. Ето защо смяtam, че Картър ще нападне едва на другата сутрин. Съгласен ли е Мрачното слънце с мен?

— Да, мисля, че си прав — отвърна вождът.

Отиди на #256.

— Трябва да останат на всяка цена — казах аз. — Картър може да изпрати съгледвачи, преди да нападне, и тогава те ще видят, че в селото няма жени и деца. Това ще ги накара да се усъмнят и може да провали клопката. Освен това не мисля, че има опасност за тях. Те ще побегнат още в началото на битката и така няма да пострадат.

— Така е — потвърди Мрачното слънце. — Трябва да останат в селото до началото на битката.

Скачащия елен се съгласи мълчаливо.

Отиди на #257.

264

— В никакъв случай не бива да остават в селото — отвърнах аз.

— Не можем да жертваме живота им.

— Те трябва да останат — прекъсна ме Мрачното слънце. — Картър може да изпрати съгледвачи, преди да нападне, и тогава те ще видят, че в селото няма жени и деца. Това ще ги накара да се усъмнят и може да провали клопката. Освен това не мисля, че има опасност за тях. Те ще побегнат още в началото на битката и така няма да пострадат.

Трябваше да призная, че е прав. Скачащия елен се съгласи мълчаливо с решението на своя вожд.

Намали оценката си с 2 точки. После отиди на #257.

— Още тази нощ трябва да сме готови да посрещнем войниците — отвърнах аз.

— Не, това ще бъде грешка — опроверга ме вождът. — Нали стана ясно, че Картър ще атакува едва на другата сутрин. Ако заемем позиции тази нощ, а утре той изпрати съгледвачи да огледат селото, те могат да ни открият. Ето защо трябва да изчакаме и да заемем позиции едва утре вечер.

Признах, че е прав.

Намали оценката си с 2 точки. После отиди на #258.

266

— Не бива да избързваме — отвърнах аз. — Нали стана ясно, че Картър ще атакува едва на другата сутрин. Ако заемем позиции тази нощ, а утре той изпрати съгледвачи да огледат селото, те могат да ни открият. Ето защо трябва да изчакаме и да заемем позиции едва утре вечер.

— Точно така — съгласи се Мрачното слънце. — Ще изчакаме до утре.

Отиди на #258.

— Аз ще взема по-голямата част от воините — казах аз след кратък размисъл. — Моята група ще участва в битка и ще даде жертви. А трябва да бъдем сигурни, че след засадата ще оцелеят достатъчно сиукси, за да бъде ударът в гърба на Картър достатъчно силен.

— Съгласен съм — кимна вождът.

Отиди на #259.

— По-голямата група ще остане в селото — предложих аз, — защото на нея се пада тежката задача да спре устрема на войниците.

— Не — възрази Мрачното слънце, — твоята група ще участва в битка и ще даде жертви. А трябва да бъдем сигурни, че след засадата ще оцелеят достатъчно сиукси, за да бъде ударът в гърба на Картьор достатъчно силен. Ето защо по-голямата група ще дойде с теб.

Признах, че в думите му имаше логика и се съгласих с тях.

Намали оценката си с 2 точки. После отиди на #259.

269

Сега е време да попълниш отговорите на последните три въпроса от таблицата „[Решителната битка](#)“. За да направиш това, провери в таблицата „[Кодови думи](#)“ каква комбинация от думите „отряд“ и „провал“ си записал.

- отряд и провал — отиди на #270.
- отряд — отиди на #271.
- провал — отиди на #272.
- нито една от двете — отиди на #273.

270

Ето и отговорите:

Колко са войниците на Картьр — ($D = 310$).

Колко от тях ще нападнат селото в гръб — ($E = 130$).

Колко остават на място — ($J = 180$).

Когато попълниш трите числа в таблицата „[Решителната битка](#)“, отиди на #274.

271

Ето и отговорите:

Колко са войниците на Картьр — ($D = 250$).

Колко от тях ще нападнат селото в гръб — ($E = 100$).

Колко остават на място — ($J = 150$).

Когато попълниш трите числа в таблицата „[Решителната битка](#)“, отиди на #274.

272

Ето и отговорите:

Колко са войниците на Картьр — ($D = 210$).

Колко от тях ще нападнат селото в гръб — ($E = 80$).

Колко остават на място — ($J = 130$).

Когато попълниш трите числа в таблицата „Решителната битка“, отиди на #274.

273

Ето и отговорите:

Колко са войниците на Картьр — ($D = 150$).

Колко от тях ще нападнат селото в гръб — ($E = 50$).

Колко остават на място — ($J = 100$).

Когато попълниш трите числа в таблицата „[Решителната битка](#)“, отиди на #274.

Нощта бе тиха и всеки шум се чуваше отчетливо. Стояхме в мрака, стискахме оръжията си и чакахме появяването на врага. На няколко пъти минаването на някое животно подлагаше на изпитание нервите ни и ни караше да се взират напрегнато в мрака. Когато най-сетне ставаше ясно, че тревогата е фалшива, сред редиците на сиуксите се усещаше разочарование.

Войниците се появиха с първите лъчи на слънцето. Командващите ги млад лейтенант, но начело на отряда вървяха двама индианци. Останалите вървяха след тях и следваха стъпките им.

Тръпка от вълнение премина през цялото ми тяло, когато първият войник изплува от утринната мъгла. Последва го още един, и още

един, постепенно видях целия отряд. Движеха се в гъста група, което беше добре за нас — залпът ни щеше да порази много от враговете.

Изчаках войниците да се приближат на двайсетина крачки от първите редици на сиуксите и едва тогава дадох знак за стрелба.

— Огън! — извиках аз.

Отиди на #275.

275

Сравни отговорите на въпроси 2 и 6 от таблицата „Решителната битка“. Ако числото B е по-голямо или равно на числото E , отиди на #276. Ако B е по-малко от E , отиди на #280.

Град от куршуми заля първите редици на промъкващия се отряд. Ранените нададоха болезнени стонове, които веднага бяха заглушени от мощнния боен вик на сиуксите.

— И-и-и-и-и-и-и!

Индианците се възползваха от първоначалното объркване на войниците и се опитаха да решат битката, докато врагът още не се бе съвзел.

Виж таблицата „Решителната битка“. От числото A извади числото E. Какъв е резултатът?

- между 0 и 50 человека — отиди на #279.
- между 51 и 100 человека — отиди на #278.
- повече от 100 человека — отиди на #277.

Предвид огромното числено превъзходство на сиуксите, войниците нямаха никакъв шанс в тази битка. Озовали се изведнъж сред море от разярени противници, те станаха лесна плячка на индианските томахоци. Беше изминала не повече от минута от първия изстрел, когато на бойното поле не остана жив враг. Нашите жертви бяха само двадесет души.

Намали числото A с 20. После отиди на #302.

Предвид численото превъзходство на сиуксите, войниците нямаха никакъв шанс в тази битка. Озовали се изведнъж сред море от разярени противници, те станаха лесна плячка на индианските томахоци. Беше изминала не повече от минута от първия изстрел, когато на бойното поле не остана жив враг. Нашите жертви бяха само четиридесет души.

Намали числото A с 40. После отиди на #302.

Силите на двете страни бяха почти равни, но изненадата, а и минималното числено превъзходство, бяха на наша страна. Изведнъж озовали се сред разярени и сеещи смърт противници, войниците не успяха да се организират и станаха лесна плячка на индианските томахоци. Бяха изминали не повече от пет минути от началото на битката, когато на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха шестдесет души.

Намали числото A с 60. После отиди на #302.

280

Град от куршуми заля първите редици на промъкващия се отряд. Ранените нададоха болезнени стонове, които веднага бяха заглушени от мощнния боен вик на сиуксите.

— И-и-и-и-и-и-и!

Индианците се възползваха от първоначалното объркване на войниците и се опитаха да решат битката, докато врагът още не се бе съвзел.

Събери числото А с числото Б и сравни сумата А + Б с числото Е. Ако сумата е по-голяма или равна на Е, отиди на #281. В противен случай отиди на #285.

281

На колко е равна сумата $A + B - E$?

- между 0 и 80 човека — отиди на #284.
- между 81 и 150 човека — отиди на #283.
- над 150 човека — отиди на #282.

282

Численото превъзходство на сиуксите и това, че изненадата бе на тяхна страна, бързо реши битката. Войниците така и не успяха да организират по-решителна съпротива и само минута след първия изстрел, на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха четиридесет на брой.

Намали числото A с 40. После отиди на #302.

283

Численото превъзходство на сиуксите и това, че изненадата бе на тяхна страна, бързо реши битката. Войниците така и не успяха да организират по-решителна съпротива и само минута след първия изстрел, на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха седемдесет на брой.

Намали числото A със 70. После отиди на #302.

Силите на двете страни бяха почти равни, но изненадата, а и минималното числено превъзходство, бяха на наша страна. Изведнъж озовали се сред разярени и сеещи смърт противници, войниците не успяха да се организират и станаха лесна плячка на индианските томахоци. Бяха изминали не повече от пет минути от началото на битката, когато на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха сто человека.

Намали числото A със 100. После отиди на #302.

285

На колко е равна разликата $E - A$?
— до 25 човека — отиди на #287.
— над 25 човека — отиди на #286.

286

Врагът ни превъзхождаше по численост, но изненадата бе на наша страна и това изравняваше везните. Войниците дадоха много жертви в първоначалната си обръканост, но после се организираха под ръководството на своя командир и битката стана сериозна. В един момент се озовах много близо до лейтенанта и имах възможност да го нападна.

Ако решиш да нападнеш лейтенанта, отиди на #288. В противен случай отиди на #289.

Силите на двете страни бяха почти равни, но изненадата беше на наша страна и това бе главният ни коз. Войниците така и не успяха да се организират след първоначалната си обърканост и ставаха лесна плячка за смъртоносните томахоци на индианците. Само лейтенантът им оказваше някаква по-сериозна съпротива. В един момент се озовах близо до него и имах възможност да го нападна.

Ако решиш да нападнеш лейтенанта, отиди на #293. В противен случай отиди на #292.

288

С какво ще нападнеш лейтенанта?

— с нож — отиди на #290.

— с револвер — отиди на #291.

289

За миг изпитах желание да премеря сили с лейтенанта, но бързо съобразих, че няма смисъл да рискувам живота си, когато някой сиукс може да свърши същата работа. Ловките удари на командира на отряда помогнаха на тази мисъл да ме осени.

Скоро разбрах, че съм прав. Няколко сиукси се нахвърлиха срещу лейтенанта. Той успя да повали първия, но след това един томахок го улучи в главата и сложи край на съпротивата му.

Sam избери — #297, #298 или #299.

290

Моят нож срещу сабята на лейтенанта — кое оръжие щеше да се окаже по-силно? Нададох вик и с два ловки удара си разчистих пътя към командира на отряда. Той замахна, но успях да се наведа и да пусна острието над главата си. След това се хвърлих напред.

Но и той не беше вчерашен. Веднага след удара се бе дръпнал встрани и така избегна атаката ми. Веднага разбрах, че с мен е свършено. Минаването на сабята през врата ми само потвърди това подозрение, а душата ми използва този момент, за да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на #275, за да продължиш четенето.

Моят револвер срещу сабята на лейтенанта — кое оръжие щеше да се окаже по-силно?

С два бързи изстрела си проправих път към противника и се озовах пред него. Той видя дулото на револвера ми, сочещо открытие му гърди и се хвърли към мен, надявайки се да ме прободе, преди да успея да натисна спусъка. Разбира се, надеждите му останаха напразни. Пуснах три куршума в тялото му и той се строполи мъртъв на земята.

Сам избери — #300 или #301.

292

Нито за миг не изпитах желание да проявя безумна смелост, нахвърляйки се върху лейтенанта. Победата клонеше към нас, а моет живот бе далеч по-важен от авторитета ми сред индианците. Ето защо оставил отстраняването на лейтенанта на някой смел сиукс и не събрках. Много скоро един томахок, хвърлен от нечия точна ръка, намери главата на командира на отряда и той рухна мъртъв.

Сам избери — #297 или #299.

293

С какво ще нападнеш лейтенанта?

— с нож — избери #294 или #296.

— с револвер — отиди на #295.

294

Моят нож срещу сабята на лейтенанта — кое оръжие щеше да се окаже по-силно? Нададох вик и с два ловки удара си разчистих пътя към командира на отряда. Очаквах да посрещне нападението ми и се бях приготвил да избегна първия му удар, но в това време нечий томахок се заби в главата му и двубоят ни приключи, преди да е започнал.

Намали оценката си с 1 точка. След това избери сам — #300 или #301.

295

Моят револвер срещу сабята на лейтенанта — кое оръжие щеше да се окаже по-силно?

С два бързи изстрела си проправих път към противника и се озовах пред него. Той видя дулото на револвера ми, сочещо откритите му гърди и се хвърли към мен, надявайки се да ме прободе, преди да успея да натисна спусъка. Разбира се, надеждите му останаха напразни. Пуснах три куршума в тялото му и то се строполи мъртво на земята.

Sam избери — #300 или #301.

296

Моят нож срещу сабята на лейтенанта — кое оръжие щеше да се окаже по-силно? Нададох вик и с два ловки удара си разчистих пътя към командира на отряда. Той замахна, но успях да се наведа и да пусна острието над главата си. След това се хвърлих напред.

За моя огромна и неприятна изненада, натъкнах се право на острието на сабята. И тогава, в последните секунди на своя живот, проявих достатъчно джентълменство и изискан вкус, за да призная, макар и само наум, бойните способности на врага си. В тяхна чест направих грандиозен пирует и се строполих на земята. В същото време душата ми се отправи в обратна посока — нагоре към рая.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на #275, за да продължиш играта.

297

Скоро на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха шестдесет на брой.

Намали числото A с 60. После отиди на #302.

298

Скоро на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха сто и двадесет на брой.

Намали числото A със 120. После отиди на #302.

299

Скоро на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха деветдесет на брой.

Намали числото A с 90. После отиди на #302.

300

Смъртта на лейтенанта окончателно реши битката в наша полза. Скоро на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха тридесет на брой.

Намали числото A с 30. После отиди на #302.

301

Смъртта на лейтенанта окончателно реши битката в наша полза. Скоро на бойното поле не остана жив враг. А нашите жертви бяха петдесет на брой.

Намали числото A с 50. После отиди на #302.

302

Окъпани от първите лъчи на слънцето, сиуксите празнуваха своята победа. Стоях сред тях, гледах покритото с трупове бойно поле и си мислех, че не това трябва да бъде повод за радост, но бях безсилен да променя света.

Прекъснах радостта на воините си и ги поведох към нова битка. Трябваше час по-скоро да се озовем в тила на Картър и да го нападнем.

Бяхме по средата на пътя, когато откъм селото се чуха гърмежи и стана ясно, че Картър е минал в нападение, без да изчаква сигнала на другия отряд. Препуснахме като луди на помощ на Мрачното слънце.

Отиди на #303.

303

*Сравни числата Г и Ж от таблицата „Решителната битка“.
Ако Г е по-голямо или равно на Ж, избери сам — #305 или #307. В
случай че Г е по-малко от Ж отиди на #304.*

304

На колко е равна разликата Ж — Г?

- на повече от 100 — отиди на #306.
- между 50 и 100 — отиди на #315.
- на по-малко от 50 — избери #316 или #317.

Когато предвожданият от мен отряд се озова на новото бойно поле, видях, че Мрачното слънце едва ли се нуждае от нас, за да извоюва победа. Явно идеята да посрещнем войниците на Картър с изненадващ пущечен залп се бе оказала печеливша.

От силите на Картър бяха останали не повече от петдесет человека, които се съпротивляваха упорито. Поведох хората си в атака и скоро се озовах в разгара на битката. Превъзходството на индианците бе очевидно. Те се изправяха по двама или по трима срещу един враг и с общи усилия го поваляха. Пленници не се вземаха.

Току-що бях загубил оръжиета си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях Картър. Беше се счепкал с Мрачното слънце в свирепа битка. Насочих се натам, за да помогна на вожда.

Картър опита удар със сабята си, но той бе париран от томахока на Мрачното слънце. След това вождът направи ловко движение с китката на дясната си ръка и отклони сабята нагоре. Тогава хвана ръката на Картър, стисна я силно и го принуди да пусне оръжието. После замахна с томахока си, надавайки тържествуващ вик. В този момент бях само на два метра от биещата се двойка.

Ако решиш да спреш ръката на Мрачното слънце и по този начин да спасиш живота на Картър, отиди на #318. В противен случай отиди на #319.

306

Виж числото A в таблицата „Решителната битка“. Ако A е по-голямо от 100, сам избери — #308 или #310. В противен случай отиди на #309.

Когато предвожданият от мен отряд се озова на новото бойно поле, видях, че Мрачното слънце едва ли се нуждае от нас, за да извоюва победа. Явно идеята да посрещнем войниците на Картър с изненадващ пущечен залп се бе оказала печеливша.

От силите на Картър бяха останали не повече от петдесет человека, които се съпротивляваха упорито. Поведох хората си в атака и бързо се озовах в разгара на битката. Превъзходството на индианците бе очевидно. Те се изправяха по двама или по трима срещу един враг и с общи усилия го поваляха. Пленници не се вземаха.

Скоро съпротивата на войниците беше сломена и малцината останали бяха избити. Сиуксите нададоха радостни викове, а аз тръгнах да търся Мрачното слънце. Намерих го наведен над един мъртъв индианец.

— Беше ми приятел — каза той, когато ме видя.

— Съжалявам — промълвих. — Виждал ли си Картър?

— Да — кимна гордо вождът. — Препускаше в първите редици на нападателите и моят куршум го свали от седлото. Ще потърся тялото му и ще окача неговия скалп на колана си.

Интуицията ми подсказваше, че току-що съм научил лоша новина, но не можах да се сетя защо. За съжаление отговорът не забрави да изплува в съзнанието ми няколко часа по-късно.

Отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

308

Пристигнахме на бойното поле в разгара на битката. Индианци и бели се бяха счепкали в равностойна битка и като че ли белите надделяваха.

Но положението се промени, когато моите хора се намесиха в битката и численото превъзходство на сиуксите стана очевидно.

Току-що бях загубил оръжията си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях Картър. Беше се счепкал с Мрачното слънце в свирепа битка. Насочих се натам, за да помогна на вожда.

Картър опита удар със сабята си, но той бе париран от томахока на Мрачното слънце. След това вождът направи ловко движение с китката на дясната си ръка и отклони сабята нагоре. Тогава хвана ръката на Картър, стисна я силно и го принуди да пусне оръжието. После замахна с томахока си, надавайки тържествуващ вик. В този момент бях само на два метра от биещата се двойка.

Ако решиш да спреш ръката на Мрачното слънце и по този начин да спасиш живота на Картър, отиди на #318. В противен случай отиди на #319.

309

Пристигнахме на бойното поле в разгара на битката. Индианци и бели се бяха счепкали в равностойна битка и като че ли белите надделяваха. Положението не се промени особено и след като моите хора се включиха в битката.

Един войник замахна към мен с приклада на пушката си. Съзрях опасността с периферното си зрение и бързо се хвърлих встрани.

Събери оценките си за интуиция, рефлекс и бързина. Ако сумата е по-голяма от 11, отиди на #311. Ако е по-малка от 9, отиди на #312. В случай че е 9, 10 или 11, избери сам — #313 или #314.

Пристигнахме на бойното поле в разгара на битката. Индианци и бели се бяха счепкали в равностойна битка и като че ли белите надделяваха.

Но положението се промени, когато моите хора се намесиха в битката и численото превъзходство на сиуксите стана очевидно. Скоро съпротивата на войниците беше сломена и малцината останали бяха избити. Сиуксите нададоха радостни викове, а аз тръгнах да търся Мрачното слънце. Намерих го наведен над един мъртъв индианец.

— Беше ми приятел — каза той, когато ме видя.

— Съжалявам — промълвих. — Виждал ли си Картър?

— Да — кимна гордо вождът. — Препускаше в първите редици на нападателите и моят куршум го свали от седлото. Ще потърся тялото му и ще окача неговия скалп на колана си.

Интуицията ми подсказваше, че току-що съм научил лоша новина, но не можах да се сетя защо. За съжаление отговорът не забрави да изплува в съзнанието ми няколко часа по-късно.

Отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

311

Хвърлих се на земята и избягнах удара. Войникът вдигна пушката си да ме удари втори път, но един сиукс ми се притече на помощ и заби ножа си до дръжка в гърба на моя нападател.

Скочих на крака, благодарих с поглед на воина и се включих активно в битката.

Току-що бях загубил оръжията си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях Картър. Беше се счепкал с Мрачното слънце в свирепа битка. Насочих се натам, за да помогна на вожда.

Картър опита удар със сабята си, но той бе париран от томахока на Мрачното слънце. След това вождът направи ловко движение с китката на дясната си ръка и отклони сабята нагоре. Тогава хвана ръката на Картър, стисна я силно и го принуди да пусне оръжието. После замахна с томахока си, надавайки тържествуващ вик. В този момент бях само на два метра от биещата се двойка.

Ако решиш да спреш ръката на Мрачното слънце и по този начин да спасиш живота на Картър, отиди на #318. В противен случай отиди на #319.

312

Опитах да се хвърля бързо на земята, но приладът ме застигна преди това и ме просна. Последваха няколко удара в главата, които биха пръснали и по-здрав череп от моя. Някъде по това време изстрадалата ми душа пое пътя към рая.

Намали оценката си с 3 точки. След това се върни на #302, за да продължиш играта.

313

Oтиди на #312.

Отиди на #311.

315

Когато пристигнахме на бойното поле, индианци и бели се бяха счепкали в равностойна битка и като че ли белите надделяваха. С включването на моите хора силите се изравниха.

Току-що бях загубил оръжията си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях Картър. Беше се счепкал с Мрачното слънце в свирепа битка. Насочих се натам, за да помогна на вожда.

Картър опита удар със сабята си, но той бе париран от томахока на Мрачното слънце. След това вождът направи ловко движение с китката на дясната си ръка и отклони сабята нагоре. Тогава хвана ръката на Картър, стисна я силно и го принуди да пусне оръжието. После замахна с томахока си, надавайки тържествуващ вик. В този момент бях само на два метра от биещата се двойка.

Ако решиш да спреш ръката на Мрачното слънце и по този начин да спасиш живота на Картър, отиди на #318. В противен случай отиди на #319.

Пристигнахме на бойното поле в разгара на равностойна битка. Включването на моите хора в нея обаче наклони везните в полза на сиуксите.

Току-що бях загубил оръжията си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях един приклад да се стрелва срещу главата ми. Ловко се гмурнах под него и забих здраво кроше в брадичката на войника. Той се строполи на земята. Изтръгнах оръжието от ръцете му и започнах да вършея наоколо с него.

Скоро съпротивата на войниците беше сломена и малцината останали бяха избити. Сиуксите нададоха радостни викове, а аз тръгнах да търся Мрачното слънце. Намерих го наведен над един мъртъв индианец.

— Беше ми приятел — каза той, когато ме видя.

— Съжалявам — промълвих. — Виждал ли си Картър?

— Да — кимна гордо вождът. — Препускаше в първите редици на нападателите и моят куршум го свали от седлото. Ще потърся тялото му и ще окача неговия скалп на колана си.

Интуицията ми подсказваше, че току-що съм научил лоша новина, но не можах да се сетя защо. За съжаление отговорът не забрави да изплува в съзнанието ми няколко часа по-късно.

Отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

Пристигнахме на бойното поле в разгара на равностойна битка. Включването на моите хора в нея обаче наклони везните в полза на сиуксите.

Току-що бях загубил оръжията си и бях пуснал в ход своите юмруци и знанието на бойни изкуства, когато видях един приклад да се стрелва срещу главата ми. Ловко се гмурнах под него и забих здраво кроше в брадичката на войника. Той се строполи на земята. Изтръгнах оръжието от ръцете му и започнах да вършея наоколо с него.

Изведенъж сред биещите се мъже съзрях Картър. Беше се счепкал с Мрачното слънце в свирепа битка. Запратих пушката по един войник и се насочих натам, за да помогна на вожда.

Картър опита удар със сабята си, но той бе париран от томахока на Мрачното слънце. След това вождът направи ловко движение с китката на дясната си ръка и отклони сабята нагоре. Тогава хвана ръката на Картър, стисна я силно и го принуди да пусне оръжието. После замахна с томахока си, надавайки тържествуващ вик. В този момент бях само на два метра от биещата се двойка.

Ако решиш да спреш ръката на Мрачното слънце и по този начин да спасиш живота на Картър, отиди на #318. В противен случай отиди на #319.

Хвърлих се напред и бълснах с тялото си Мрачното слънце.
Двамата паднахме на земята.

Картър застина на място, изненадан от този неочекван подарък на съдбата.

— Ха! — възклика той, когато ме позна. — Благодаря за услугата.

След това си плю на петите. Видях го да се добира до кон без ездач и да го яхва. После изчезна от погледа ми.

— Защо Майк спаси бялото куче? — попита ме гневно Мрачното слънце.

— Защото той ни трябва жив — отвърнах аз. — Не мога да ти кажа нищо повече. Хайде, не трябва да му позволяваме да ни се изплъзне.

Повтаряйки стореното от Картър, заловихме две животни, метнахме се на седлата им и препуснахме след Хю. Мрачното слънце бе въоръжен с томахок, а аз с нож. Доколкото видях Картър, той беше невъоръжен.

Отиди на #320.

Картър не заслужаваше милост. Ето защо не си дадох труда да спра Мрачното слънце. Томахокът му се заби в гърдите на Хю. След това вождът издърпа оръжието си, хвана косата на своя враг и с няколко ловки движения смъкна кървавия му скалп. После го размаха високо във въздуха.

Междувременно сиуксите бяха спечелили битката и на бойното поле не остана нито един жив войник. Въпреки това имах чувството, че се е случило нещо лошо, без да мога да си обясня какво. За съжаление отговорът не забрави да изплува в съзнанието ми няколко часа по-късно.

Отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

В ранните часове на деня следата на Картър бе трудна за проследяване и това му помогна да вземе преднина, която не можахме да стопим до вечерта.

— Майк трябваше да ме остави да убия бялото куче — упрекна ме Мрачното слънце, когато мракът ни обгърна и се наложи да спрем за през нощта. — Сега ние ще чакаме, а той ще язди и ще се отдалечи още повече от нас. Може да ни се изпълзне.

— Знам — унило отвърнах аз. — Но разбери, ако Картър умре, всичко е напразно. Ще дойдат много бледолики със страшни оръжия и ще ни избият.

— Какви са тези страшни оръжия? Като карабината на Олд Шетърхенд?

— Много по-страшни — казах аз.

— И какво ще ни помогне залавянето на Картър срещу тези оръжия?

— Той е господар на хората, които ги използват. Ще разменим живота му срещу нашия.

— Тогава си бил прав да ме спреш. Но бялото куче няма да се изпълзне от нас.

На другата сутрин продължихме преследването с пълни сили и по обяд открихме повод за радост — Картър бе загубил коня си. Намерихме трупа на животното, наръфан от койотите. Кракът му бе счупен и очевидно това е била причината Хю да продължи пеша. Теренът бе неравен, а Картър сигурно е препускал като луд в нощта и някоя неравност му бе изиграла лоша шега.

Следата на самотния пешеходец бе трудна за проследяване, затова напредвахме твърде бавно. Едва привечер Мрачното слънце откри по невидими за мен признания, че го настигаме. Малко по-късно се натъкнахме на следи от много конници, които се сливаха с тези на Картър.

— Кайови — обяви Мрачното слънце, след като дълго гледа земята. — Били са малка група и са се отклонили от пътя си, за да се

срещнат с него.

Виж в таблицата „[Кодови думи](#)“. Коя от двете кодови думи си записал?

- „*пропуск*“ — отиди на #321.
- „*съюзник*“ — отиди на #325.
- *нито една от двете* — отиди на #322.

— Преди няколко дни пощадихме отряд кайови — казах аз. — Значи сиуксите са в добри отношения с тях и можеш да им поискаш услуга.

— Човек никога не може да вярва на кайовите — поклати глава Мрачното слънце. — Но нека опитаме.

Продължихме по следата. Сега тя беше лесна за следване. За известно време напредвахме бавно, защото не беше изключено Картър да вземе кон от кайовите и да се отдели от тях. Но когато това не стана до един час, разбрахме, че той е решил да прекара нощта с тях и препуснахме с всички сили. Скоро настигнахме групата, Мрачното слънце ги огледа, преди да им се открием.

— Предвожда ги Бързата ръка — каза той, — един от достойните мъже на кайовите. Може би ще се съгласи да ни предаде Картър.

Вече нямаше място за криеница, затова се показахме от прикритието си и препуснахме към кайовите. Те нададоха учудени възгласи, когато ни видяха. Вождът им излезе пред воините си и изчака да се приближим до него.

— Какво търсят Мрачното слънце и този бледолик в нашите ловни полета? — попита той.

— Преследваме един мъж, който се опита да унищожи племето ни. Той поведе отряд войници срещу нас, но сиуксите бяха нащрек и кръвта на белите напои земята на дедите ни. По време на битката предводителят на белите успя да избяга и ние го последвахме. Сега той е намерил закрила при кайовите и аз искам да ми го предадеш.

— Защо да го правя?

— Защото той е враг на всички червени мъже.

— Това е лъжа — обади се Картър, който досега се беше спотайвал. — Бързата ръка знае много добре кой е негов враг. Нима сиуксите някога са били искрени приятели с кайовите? Сега един от техните големи вождове е в ръцете ти. Залови го, вземи скалпа му и ще отслабиш враговете си.

— Млъкни, бяло куче! — прекъсна го Бързата ръка. — Нито един вожд на кайовите не би покрил името си с такъв срам. — После се обърна към нас. — Не знаех, че преследвате този койот, затова приех той да се присъедини към нас. Сега нямам право да ви го предам.

— Просто вдигни закрилата си от него и му дай малка преднина, а после ние ще препуснем след него и всичко ще остане в ръцете на Великия дух — предложи Мрачното слънце.

— Но аз не съм съгласен — възпротиви се Картър.

— Бялото куче не може да заповядва на вожда на кайовите — кресна му Бързата ръка. — Нека бъде така, както каза Мрачното слънце.

Картър изруга на висок глас, после се обърна към мен.

— Мислиш, че съм ти в ръцете, нали? Но скоро ще падне нощта и отново ще бъда далеч пред вас. И тогава твоята мисия ще остане неизпълнена.

След тези думи Картър препусна към малко възвишение, чиито върхове се открояваха в далечината. Забелязах, че сега, освен кон, има и две други придобивки — нож и ласо.

— За каква мисия спомена белият вожд? — попита ме Мрачното слънце, докато чакахме да изтече малката преднина на Картър.

— Това е нещо между мен и него — отвърнах аз. — Ето защо трябва да го заловя жив.

— Майк ще го има до падането на мрака — успокои ме вождът.

Бързата ръка ни извести, че преднината на Картър е достатъчна и можем да тръгнем след него. Сбогувахме се набързо с вожда на кайовите и препуснахме след Картър.

Отиди на #323.

— Кайовите са наши смъртни врагове — каза Мрачното слънце.

— Те никога няма да простят убийството на Бързата ръка и воините му.

— Значи трябва да внимаваме да не ни забележат — казах аз.

Продължихме по следата. Сега тя беше лесна за следване. За известно време напредвахме бавно, защото не беше изключено Картьр да вземе кон от кайовите и да се отдели от тях. Но когато това не стана до един час, разбрахме, че е решил да прекара нощта с тях и препуснахме с всички сили. Скоро настигнахме групата и продължихме да яздим на малко разстояние след кайовите.

Когато те не спряха с падането на нощта, попитах Мрачното слънце какво ли са замислили според него.

— Селото им сигурно е близо и те не искат да нощуват на открито — отвърна ми той.

Предположението му се потвърди само след час. Малката група бе посрещната с радостни възгласи от жените и децата. Скоро гълъчката утихна, явно воините бяха уморени и искаха да си починат.

Аз останах при конете, а Мрачното слънце се промъкна близо до кайовите, за да научи къде можем да открием Картьр.

— Настаниха го до вигвама на вожда — каза той, когато се върна от разузнаване.

— Има ли други хора с него?

— Не, сам е. Ако успеем да се промъкнем незабелязано през постовете, ще го заловим. Изчакахме половин час, за да бъдем сигурни, че селото спи и тръгнахме към вигвама на Картьр.

Отиди на #324.

Конете ни бяха по-добри от този на Картър и скоро Мрачното слънце откри, че го настигаме. Не можах да разбера как точно направи този извод, но бях сигурен в правотата му.

Почвата бе камениста, а теренът — стръмен, и това бавеше придвижването ни. Но същите условия важаха и за Картър. Малко преди мракът да падне дотолкова, че да не можем да вървим по следата, врагът бе настигнат.

На пътя на Картър се бе изпречил каньон, който в сравнение с колорадския беше направо нищожен, но все пак имаше широчина около шест метра и това го правеше трудно преодолим. Конят на Картър пасеше кратко на ръба на каньона.

Когато се приближихме, открихме и стопанина на животното. Картър бе измислил как да преодолее изпречилото се препятствие. С ласото беше хванал един голям и стабилен камък от другата страна на пропастта. След това бе завързal другия край въжето за скала от своята страна. В момента, когато пристигнахме, той тъкмо бе започнал придвижването си на ръце по опънатото над бездната въже и сега тялото му висеше точно по средата на каньона.

— Ето ни и нас, Хю — извиках бодро аз, скачайки от седлото и размахах ножа си.

Какво ще направиш?

— ще прережеш с ножа близкия край на въжето — отиди на #329.

— ще тръгнеш след Картър по въжето, доверявайки се на мускулите на ръцете си — отиди на #330.

— ще се опиташ да хвърлиш ножа и да прережеш далечния край на въжето — отиди на #331.

По средата на пътя Мрачното слънце ме спря и започна да бере някакво растение. Гледах го с нарастващо недоумение, но той благоволи да ми обясни постъпката си едва след като свърши.

— Натъркай добре тялото си с това — каза той, подавайки ми няколко стръка. — Така кучетата в селото няма да ни усетят и да ни издадат с лая си.

Кимнах мъдро и усърдно се натърках с растението. Миризмата му наистина беше силна, но не бих казал, че беше неприятна. Когато Мрачното слънце прецени, че вече сме неуловими за алармените системи на селото, той даде знак да продължим.

Стигнахме без произшествия до двата вигвама, но там се натъкнахме на спънка — пред вигвама на вожда стояха на пост двама кайови. Нямахме избор, трябваше да ги отстраним от пътя си, преди да се заемем с Картър. Мрачното слънце ми показва със знаци, че ще се заеме с десния, а на мен остана левия. Стиснах ножа си и се запромъквах към пазачите. Ако успеех да използвам добре възможностите на терена, можех да се промъкна на пет метра от тях, преди да се наложи да им се покажа.

Събери оценките си за промъкване и удар с нож. Ако сумата е по-голяма от 8, отиди на #326. Ако е по-малка от 7, отиди на #339. В случай че е 7 или 8, сам избери — #327 или #328.

Продължихме по следата. Сега тя беше лесна за следване. За известно време напредвахме бавно, защото не беше изключено Картър да вземе кон от кайовите и да се отдели от тях. Но когато това не стана до един час, разбрахме, че е решил да прекара нощта с тях и препуснахме с всички сили. Скоро настигнахме групата. Мрачното слънце ги огледа, преди да им се открием.

— Предвожда ги Бързата ръка — каза той. — Сега разбирам, че Майк е имал право, когато ме накара да пощадя кайовите. Вождът им ни е задължен и няма да откаже да ни предаде Картър.

Вече нямаше смисъл да се крием, затова се показахме от прикритието си и препуснахме към кайовите. Те нададоха учудени възгласи, когато ни видяха. Вождът им излезе пред воините си и изчака да се приближим до него.

— Какво търсят Мрачното слънце и този бледолик в нашите ловни полета? — попита той.

— Преследваме един мъж, който се опита да унищожи племето ни. Той поведе отряд войници срещу нас, но сиуксите бяха нащрек и кръвта на белите напои земята на дедите ни. По време на битката предводителят на белите успя да избяга и ние го последвахме. Сега той е намерил закрила при кайовите и аз искам да ми го предадеш.

— Мрачното слънце и този бледолик изпушиха лулата на мира с Бързата ръка. Техните желания са закон за вожда на кайовите.

— Нима ще ме предадеш на враговете си? — обади се Картър, който досега беше стоял в сянка. — Внимавай, войниците ще отмъстят за мен и много кайови ще платят с кръвта си за твоето предателство.

— Млъкни, куче! — кресна му вождът. — Къде са твоите войници? Не лежат ли мъртви в земите на сиуксите? Ако изпратиш други, ще ги сполети същата участ. — После се обърна към нас. — Не съм пушил лулата на мира с този човек и не му дължа закрила. Той е ваш.

— Никога! — извика Картър и се опита да избяга.

Но Мрачното слънце бе следил внимателно действията му. Той смуши коня си, приближи се до Картър и се хвърли върху него. Двамата се озоваха на земята. Вождът на сиуксите измъкна томахока си и удари Картър с дръжката на оръжието по главата.

Старият Хю загуби съзнание. Завързахме го грижливо с ремъци, сбогувахме се с Бързата ръка и препуснахме назад към селото на сиуксите.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

Напредвах бавно и безшумно, изминавайки не повече от двайсетина сантиметра в минута. Най-сетне се промъкнах възможно най-близо до постовете. След малко Мрачното слънце се изравни с мен. Спогледахме се и по даден от вожда знак скочихме на крака.

Моят човек застина от изненада при появяването ми. С ловко движение ръката ми го хвани през врата, запуши устата му и го обърна с гръб към мен. След това бързо забих ножа си в гърдите му. Предсмъртният му стон загълхна в дланта ми.

В това време Мрачното слънце бе успял да се справи безшумно с втория пост. Хвърлихме труповете в близките храсти, за да не бъдат забелязани от някой случайно минаващ кайова. След това нахълтахме във вигвама на Картър.

Старият Хю спеше. При шума от отмятането на чергилото той отвори очи, но в следващия момент аз бях до него. С лявата си ръка запуших устата му, а с дясната го ударих с дръжката на ножа по слепоочието. Той изгуби съзнание.

— Няма да се връщаме за конете си — каза Мрачното слънце. — Видях къде е стадото на кайовите. Ще се промъкнем до конете им, ще си изберем два и ще избягаме, преди да са ни усетили. През нощта няма да могат да ни преследват, а до утре ще имаме голяма преднина.

Какво ще предложиси?

— да тръгнете веднага към конете — отиди на #336.

— вождът да се промъкне до конете и да види дали няма пазачи, а ти да го изчакаш във вигвама — отиди на #337.

327

Oтиди на #339.

328

Otiđi na #326.

Картър изобщо не се трогна от идването ни и продължи да се придвижва по въжето.

— Няма защо да си даваш толкова труд, Хю — подхвърлих му аз и се приближих до ръба на каньона.

Хванах близкия край на въжето и допрях острието на ножа до него.

— Кръц-кръц! — ухилих се аз. — Познай кой ще падне в дупката! Хю, ако веднага не тръгнеш насам, ще прережа въжето.

Вместо отговор той се изплю в пропастта под себе си и продължи напред. Нямах избор. С рязко движение прерязах въжето. Картър увисна на по-дългата част, само на два метра от отсрещния ръб на каньона. При срязването тялото му се удари силно в скалата и болката го накара да изпусне въжето. Той нададе вик на ужас и полетя надолу. Видях тялото му да се удря и премята по скалите, преди да спре на дъното на каньона.

— Той е мъртъв — каза Мрачното слънце.

— Да се връщаме в селото — каза аз. — Тук нямаме повече работа.

Съзнавах, че току-що се е случило нещо непоправимо.

Отиди на [Епилог за победени](#), който се намира в края на книгата, точно преди епилога за победители.

330

Картър изобщо не се трогна от идването ни и продължи по въжето.

— Окей, Хю! — ухилих се аз, стискайки ножа в зъбите си. — Може би наистина е забавно да висиш над пропаст.

Сграбчих въжето с две ръце и увиснах на мускули. В първия момент изпитах съмнения дали няма да полетим и двамата надолу, но въжето понесе тежестта ни.

Хю се движеше бързо, а и преднината му беше голяма. Той стигна до ръба на каньона и с ловко движение се изкачи на скалата. Сега останах сам на въжето.

— Е, крайно време е да приключвам с теб — усмихна ми се Картър. — Не знаех, че в Отдела работят такива глупаци. Сбогом, нещастнико!

И преди да успея да направя каквото и да било, той преряза въжето. Тялото ми се удари в скалата и болката в левия лакът ме накара да изкреша. Останах да вися на една ръка.

— А сега — финалният акорд! — оповести тържествено Картър.

Мръсникът замахна с ножа си и го заби в дясната ми ръка. Острието проряза кожата ми и се впи в бицепса. Полетях надолу. След първия удар в скалите загубих съзнание. Изстрадалата ми душа използва тази моя неприятност, за да поеме пътя към рая.

Намали оценката си с 4 точки. След това се върни на #323, за да продължиш играта.

Картър изобщо не се трогна от идването ни и продължи да се придвижва по въжето.

— Няма защо да си даваш толкова труд, Хю — подхвърлих му аз и се приближих до ръба на каньона.

— Какво смята да прави Майк? — попита ме Мрачното слънце.

— Трябва да срежем далечния край на въжето — отговорих му аз. — Ще опитам да го направя с ножа си. Ако не успея, ти ще хвърлиш томахока си. Все един трябва да улучи.

Вождът кимна в знак на съгласие. Замахнах с ножа и го хвърлих. Острието изкънтя в скалата на милиметри от въжето.

— Сега е твой ред — обърнах се към Мрачното слънце. — Ако пропуснеш, загубени сме.

Но той не пропусна. Пое дълбоко въздух и запрати томахока си с поразяваща точност. Оръжието преряза въжето и Картър увисна на единия му край. Тялото му се удари в скалата, но той издържа болката и не се пусна.

— А сега трябва да го изтеглим като добри рибари — подканах вожда и двамата хванахме въжето.

С дружни усилия изтеглихме Картър при нас. В момента, когато усети здрава земя под краката си, той ни налетя с нож. Избегнах удара му. В това време Мрачното слънце се хвърли върху него, повали го на земята и стисна здраво китките му. Измъкнах ножа от ръцете на Картър и силно го ударих с дръжката в слепоочието.

Старият Хю загуби съзнание. Завързахме го грижливо с ремъци, метнахме го на коня на Мрачното слънце и препуснахме назад към селото на сиуксите.

Отиди на Епилог за победители, който се намира в крал на книгата.

332

— Аз ще заловя Картър, а ти трябва да се справиш с вожда им — извиках на Мрачното слънце.

Той се съгласи с предложението ми и двамата се насочихме към вигвамите.

Отиди на #335.

333

— Бързо, трябва да заловим вожда им — извиках аз. — Тогава ще можем да го разменим за Картър.

— Не — възрази Мрачното слънце. — Докато преговаряме, бялото куче ще избяга и през нощта ще набере преднина. Аз ще се заема с вожда, а ти плени Картър.

Съгласих се и двамата се насочихме към вигвамите.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на #335.

334

— Бързо, трябва да заловим Картър — извиках аз. — Не бива да ни се изпълзне.

— Не — възрази Мрачното слънце. — Кайовите скоро ще са тук и ще ни заловят. Не можем да очакваме пощада от тях. Затова аз ще се заема с вожда, а ти плени Картър.

Съгласих се и двамата се насочихме към вигвамите.

Намали оценката си с 3 точки. След това отиди на #335.

Когато влязох във вигвама на Картър, той беше успял да скочи на крака и тъкмо посягаше към оръжието си. С бърз скок се озовах до него и стоварих дръжката на ножа си в слепоочието му. Той рухна в безсъзнание. Намерих два ремъка и завързах здраво ръцете и краката му, за да съм сигурен, че няма да избяга. След това се приготвих да се защитавам, ако някой влезе във вигвама.

Отвън шумовете се усилиха. Явно кайовите вече бяха пристигнали.

— Спрете! — чу се гласът на Мрачното слънце. — Ако само един от вас направи крачка напред, вождът ви ще бъде убит.

Нарамих Картър на гръб и излязох от вигвама. След това хвърлих безжизненото тяло в краката си и застанах до приятеля си.

— Какво иска вождът на сиуксите от нас? — попита един от кайовите, който очевидно се радваше на уважението на

съплеменниците си. — Защо се промъква тайно в селото ни?

— А защо кайовите дават убежище на бялото куче? — отвърна рязко Мрачното слънце. — Дойдохме да го вземем, защото ни трябва. Не искам да убивам вожда ви, но ще го взема като заложник, за да съм сигурен, че няма да ме нападнете. Когато се отдалечим достатъчно, ще го пусна да се върне. Съгласни ли са кайовите с предложението ми?

— Обещаваш ли да пуснеш вожда жив? — попита кайовът.

— Никога не съм престъпвал думата си — отвърна гордо Мрачното слънце. — Не искам да убивам червени мъже. Обещавам да пусна вожда ви жив.

— Тогава вземи бялото куче и се махай от селото ни.

След един час усилена езда освободихме вожда и го пуснахме да се прибере пеша в селото си. Не се страхувахме от преследване, защото кайовите трудно биха ни проследили в тъмното, а до утре щяхме да имаме солидна преднина.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

336

Нарамих Хю през рамо и се изправих.

— Къде отиваш? — попита ме учудено вождът.

— Как къде? При конете на кайовите, разбира се. Да не искаш да стоя тук и да чакам воините им да ме открият?

— Майк ще изчака във вигвама, а аз ще се промъкна до конете и ще обезвредя пазачите им — каза Мрачното слънце. — Ти пази Картър и не му давай да вика, ако случайно дойде в съзнание.

Трябваше да призная, че планът на вожда беше по-разумен от моя.

Намали оценката си с 2 точки. След това отиди на #338.

337

— Един от нас трябва да остане при Хю, за да не му даде да извика, ако случайно дойде в съзнание, а другият през това време трябва да обезвреди пазачите на конете? — казах аз.

— Ти остани при Картър — каза Мрачното слънце и излезе от вигвама.

Отиди на #338.

Изминаха няколко мъчителни минути, докато чаках завръщането на вожда. Той влезе тихо и ми направи знак да го последвам.

Видях труповете на двама кайови. Беше ги обезвредил с по едни удар на страшния си томахок, без да им даде възможност да извикат.

Избраните от Мрачното слънце коне стояха малко встрани от другите. Не изглеждаха расови жребци, но бяха послушни. Възхитих се от съобразителността на вожда. Ако беше някой друг, щеше да избере най-добрите животни и, разбира се, щеше да си има главоболия с обяздането им. Вместо това Мрачното слънце бе изbral две кротки и покорни животни.

Натоварихме безжизнения Хю на коня на сиукса, метнахме се на седлата и напуснахме селото в галоп. При това вдигнахме много шум и кайовите ни усетиха, но вече бяхме далеч от тях, а през нощта нямаше как да ни преследват. До сутринта преднината ни беше значителна.

Отиди на [Епилог за победители](#), който се намира в края на книгата.

339

Напредвах бавно, защото не трябваше да вдигам шум. Бях стигнал само на няколко метра от постовете, когато случайно попаднала под крака ми пръчка изпукна предателски и присъствието ми бе разкрито.

Нямаше смисъл да се крия. Скочих на крака и се хвърлих с нож срещу моя човек. Мрачното слънце ме последва.

Но бяхме прекалено далече от двамата кайови и това им даде време да нададат по един вик, преди да свършим с тях. Сега селото беше предупредено и скоро воините щяха да дотърчат при нас. Трябваше да се справим бързо със ситуацията. Пред нас бяха вигвамите на вожда и на Картър. Все още двамата им обитатели не се бяха раздвижили.

Какво ще предложиси?

— ти влизаш при Картър, а Мрачното слънце влиза при вожда на кайовите — отиди на #332.

— и двамата влизате при вожда на кайовите — отиди на #333.

— и двамата влизате при Картър — отиди на #334.

ЕПИЛОГ ЗА ПОБЕДЕНИ

Твърде скоро стана ясно, че смъртта на Картър бе голяма грешка. Не знам как подчинените му бяха разбрали, че работодателят им е мъртъв, но реакцията им беше бърза и смъртоносна.

Изведнъж небето се изпълни с шумове.

— Уф, уф! Какво е това? — попита Мрачното слънце.

— Отмъщението на белите — отвърнах му аз и се загледах нагоре.

Знаех, че няма шанс да оцелея. Никой не би имал, когато е изправен срещу „летящ патрул“ — боен катер, съоръжен с всички новости на техниката. Мощните му скенери и радари правеха укриването от него невъзможно.

Небето сякаш се продълни и от него се изсипаха катери, които се насочиха към нас. Индианците започнаха да търсят прикрития, но аз останах прав. Човек не може да избегне смъртта, когато косата ѝ гали гърлото му.

Мощните бластери на „летящите патрули“ засипаха околността с изстrelи. Един или няколко от тях решиха да спрат в тялото ми и с това историята на суперагента приключи.

Кофти край, нали? Ами, просто не трябваше да убиваши Картър. Човек трябва да си знае интереса.

Разкайваши ли се? Не, по-скоро си ядосан. Гориш от желание да стигнеш до следващия епилог. Добре, ще ти дам един шанс, да не кажеш, че съм лош.

Намали оценката си с 6 точки. След това се върни на #302 и продължи играта оттам. И гледай да не попаднеш пак тук, нали!

ЕПИЛОГ ЗА ПОБЕДИТЕЛИ

Един ден по-късно двамата с Хю седяхме един срещу друг във вигвама на Мрачното слънце. Бях помолил вожда да ни остави насаме и той любезно бе изпълнил молбата ми.

— Играта свърши, Хю — казах аз. — Трябва да признаеш, че в Отдела работят мъже, а не мухльовци.

— Е, срещат се и мъже — неохотно призна той.

— Аз победих. Време е да се върна в Отдела. Ще ми кажеш ли как да напусна тази планета?

— Разбира се. Аз знам как да губя с достойнство.

— Мога ли да разчитам, че занапред ще оставиш мен и колегите ми на мира? Без повече мръсни номера, нали? И без това имаме много други проблеми.

— Имаш думата ми.

— И още една молба — нали няма да сториш нищо на индианците. Ти си богат човек, Хю. Защо не им оставиш тази земя? Можеш да направиш резерват за тях и да им отделиш тази нищожна част от владенията си.

Този път Картър се замисли задълго, но накрая склони да изпълни и това мое желание. Когато всичко бе договорено, аз се сбогувах с Мрачното слънце и неговите сиукси и двамата с Картър напуснахме селото им.

Сигурно от сателит ни бяха следили внимателно, защото той едва изчака да се отдалечим достатъчно от селото и даде неразбираем за мен знак. Изневиделица се появи „летящ патрул“ — боен катер, съоръжен с последните новости в техниката — и кацна близо до нас. Люкът му се отвори и оттам се подаде стълба.

Само след час двамата с Картър си стиснахме ръцете и се разделихме като стари приятели.

— Обаждай се, когато си свободен от мисии — каза ми той на раздяла. — Ще изкараме приятно, спомняйки си за това приключение. А, между другото, реших отново да стана спонсор на Отдела.

— Мъжко момче си ти, Хю — потупах го сърдечно по рамото и влязох в кабинката на телепортатора.

* * *

Озовах се в кабинета на Хю. Свалих каубойските си обяди, сгънах ги внимателно и ги поставих на мястото, откъдето ги бях взел. После облякох дрехите, които бях оставил тук на тръгване към Дивия запад.

Охраната на входа не ми създава никакви проблеми. Сканиращото устройство установи, че не изнасям нищо ценно от сградата и горилите ме пуснаха да си ходя.

В Отдела ме посрещнаха като месия. По това разбрах, че Картър вече е пристъпил към осъществяване на намерението си да ни стане спонсор.

— Ти си магьосник! — крещеше ми Спарки. — Как успя да изцедиш толкова пари от старата скрънда?

— Не се говори така за спонсор, човече — опитваше се да го вразуми Сал, като едновременно с това ме обсипваше с комплименти.

— КЪДЕ СЕ ГУБИ ТОЛКОВА ВРЕМЕ?

— Това беше Кали. Бих познал гласът ѝ сред милиони други.

— Ъ-ъ, здрасти — измънках смутено аз. Споменът за провала на почивката ни ме караше да бъда предпазлив поне на първо време. — Как си?

— Стига глупости! — сряза ме тя. — Совалката за Ером тръгва след един час. Отиди да си вземеш банковия и пристигай на космогарата възможно най-бързо. И — размаха заканително пръст тя, — гледай да не пропуснеш този шанс, защото тогава ще стане страшно.

Погледнах въпросително към Сал и той ми отвърна с усмивка. Въздъхнах облекчено — нямаше да ми се налага да си подавам оставката, за да бъда с Кали.

* * *

Гледам записките си и се възхищавам от себе си. По-точно от упорството да си записвам прилежно всички станали събития. Не знам дали друг път ще имам сили да повторя този подвиг.

— Майк? — чува се гласът на Кали. — Майк, ще ходиш ли на плаж днес или трябва да търпя свалките на спасителя?

Всеки би разбраł защо ми се налага да приключва.

* * *

Дневникът на суперагента завърши дотук, но ние с теб, читателю, имаме още какво да си кажем. По-точно аз имам какво да ти кажа. Виж крайната стойност на [оценката си](#) и намери краткия анализ на своята игра.

По-малко от 40 — този път здравата се изложи. Остави книгата в библиотеката си и я прочети отново след няколко месеца, когато вече ще си я забравил. Междувременно тренирай с други книги-игри, за да не губиш форма.

От 40 до 49 — разбира се, можеше и да е по-зле, но нямаш причина да се гордееш с това свое постижение. Най-добре е бързо да го забравиш и да подходиш по-сериозно към следващата книга-игра, която ти попадне.

От 50 до 59 — съвсем прилично представяне, като се има предвид, че никога не си бил в Дивия запад. Може би на места си правил грешки, защото не си бил достатъчно концентриран. Занапред, когато играеш моя книга, не си позволявай подобни отпускания, ако искаш да се представиш добре.

От 60 до 70 — много добре! Направо не е за вярване, че си постигнал такъв резултат. Разбира се, оценката можеше да бъде и по-висока, но за това ти трябваше и малко късмет, нали?! Не се отчайвай, винаги имаш възможност за по-добро постижение в следващата ми книга!

Над 70 — фантастичен резултат! Разбира се, при положение, че си играл честно.

ВМЕСТО ДОВИЖДАНЕ

Не ми се иска тази книга да свършва. Надявам се, че и с теб е така, читателю. За съжаление, всяко хубаво нещо си има край и аз трябва да се разделя с Дивия запад.

Може би е за добро. Краят на една книга е начало на друга. Тя ще дойде скоро. Не забравяй да я очакваш и тя няма да те разочарова. Глупости! Тя ще те омагьоса, повярвай ми!

Издание:

Майкъл Майндкрайм. Изгревът на Мрачното слънце
Дивият запад 2
ИК „Плеяда“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.